XVI. évfolyam 23. szám **Ára: 1 forint** *1960. június 9*

Ludas Matyi

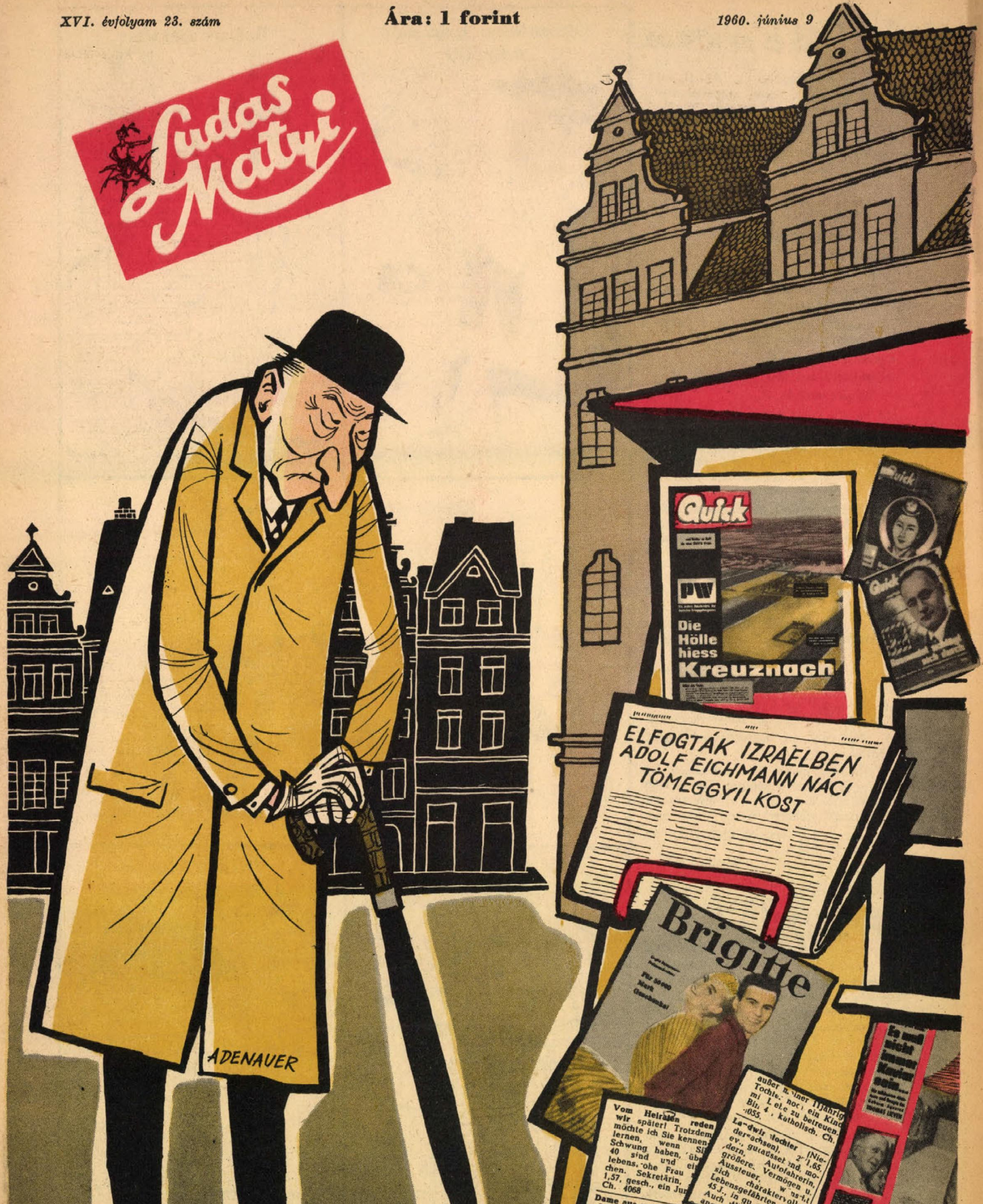
Quick
PW
Die Hölle hiess Kreuznach
Quick
Quick
ELFOGTÁK IZRAELBEN ADOLF EICHMANN NÁCI TÖMEGGYILKOST
Brigitte
Für 30000 Mark Geschenke!
Vom Heiraten reden wir später! Trotzdem möchte ich Sie kennenlernen, wenn Schwung haben, 40 sind und lebens.-ohe Frau chen. Sekretärin, 1,57, gesch., ein Jun Ch. 4068
Dame aus gutem Hause, 31/1,6, heiteres Wesen, berufstätig und tüchtige
außer meiner 11jährig Tochter noch ein Kind mi Liebe zu betreuen. Bi, 4, katholisch. Ch. 4055.
Landwirtstochter (Niedersachsen), 2 1,65, ev., gutaussehend, modern, Autofahrerin, größere Aussteuer, Vermögen u. sich charaktervollen Lebensgefährten, 35 bis 45 J., in guter Position. Auch Witwer mit Kind angenehm. Ch. 4057.
Es muß nicht immer Kaviar sein...
ADENAUER
gerő

Gerő Sándor rajza

— Úgy kell neki! Miért nem bujkált nálunk, mint a többiek?

Az IL 18 és az utasa

Premier a levegőben ... Az IL 18-as repülőgép először indul menetrendszerű útján Budapestről Moszkvába. Mindenki izgatott egy kicsit, csak egy magabiztos utas van az IL 18-on. Fölényesen beszél a repülésről. Ő az utasok közt a szakértő. Alig hagyjuk el Budapestet, már jelenti:

– Ahogy nézem, 4000 méteres magasságban vagyunk.

Majd pár perc múlva:

– Hatezer!

Egy tréfás utastársa megjegyzi:

– Nagy tévedés! Nincs ez több ötezerkilencszáznyolcvannál!

A szakértő nem veszi észre a gúnyt és kicsit később bemondja:

– Nyolcezer méter!

Negyedóra múlva:

– Nyolcezerötszáz!

És ez így megy egész Moszkváig. Már unjuk a számokat: 7500, 8000, 8500.

– Mehetne kilenc-tízezerre is, a motorok bírják – jegyzi meg magabiztos hangon. – Sőt jó lenne tízezer fölé emelkedni. Rajongok a magasságért.

Pár órával később Moszkvában, a Gorkij parkban a társaság tagjai az óriáskerékre akarnak ülni. Én is ... Megkérdezem a „szakértőtől":

– Váltsak magának is?

– Nem, ne váltson – ijedezik –, nagyon magas ez az óriáskerék.

Hat nappal később megint mellettem ül a Budapestre tartó IL 18-on. És megint jelenti:

– 1000 méter, 4000, 6000, 7000, 8000, 8500 ...

A Ferihegyi repülőtér közelében, amikor a gép leereszkedik, ismét megszólal:

– Már csak 300 méternyire vagyunk a földtől.

A városba menet az autóbuszon egy ideig nem hallani a hangját. De az Üllői útnál kihajol az ablakon, az úttestre néz, azután nagy szakértelemmel jegyzi meg:

– Egy és egy negyed méternyire vagyunk a földtől ...

Palásti László

NEW-YORK-i illemkódex

A New York-i rendőrség néhány hasznos tanáccsal látta el a lakosságot. Ne sétáljanak besötétedés után a központi parkban. Ne járjanak rosszul megvilágított utcákon. Ne lakjanak házmester nélküli házban. Kerüljék el az utcasarkokon csellengő fiatalokat. Ha pisztolyt fognak rájuk, legyenek udvariasak a banditákkal, adják oda a pénzüket. Ha valakit megtámadnak, ne legyenek segítségére. Ne keveredjenek bele utcai verekedésbe.

A rendőrség néhány statisztikai adattal támasztotta alá a jótanácsokat. 1959-ben több, mint egy gyilkosság esett minden napra csak New Yorkban, szám szerint 390. Ezenkívül 1247 megerőszakolás, 11 168 fegyveres támadás, 6200 fegyveres rablás, 32 949 betörés, 26 858 lopás és 15 673 autólopás. A rendőrséget változatlanul nem fenyegeti munkanélküliség.

Öltözködési tanácsadó működik

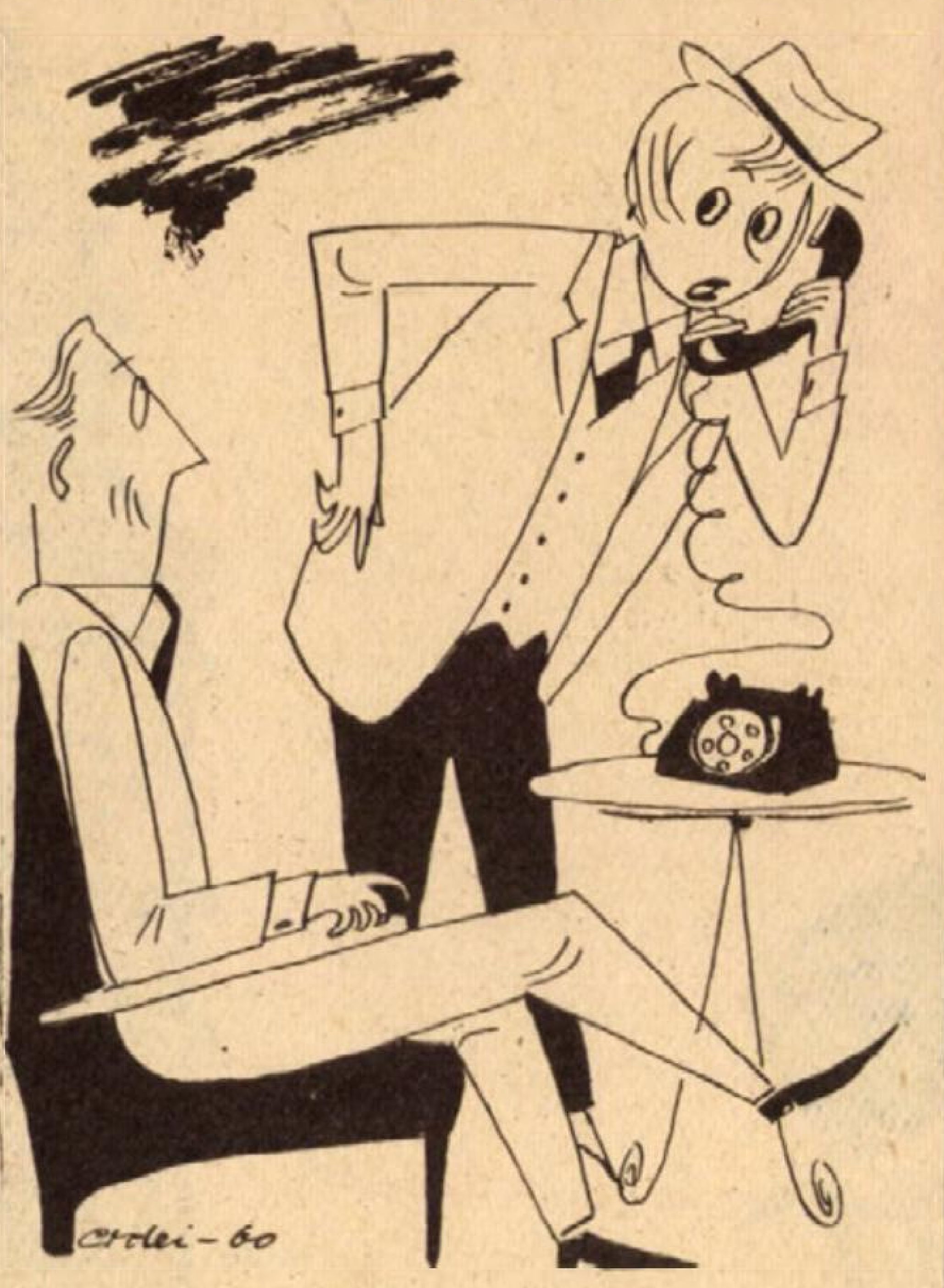

– Rémes, az előbbi tanács neked szólt, Feri!

Baleset-elhárítás

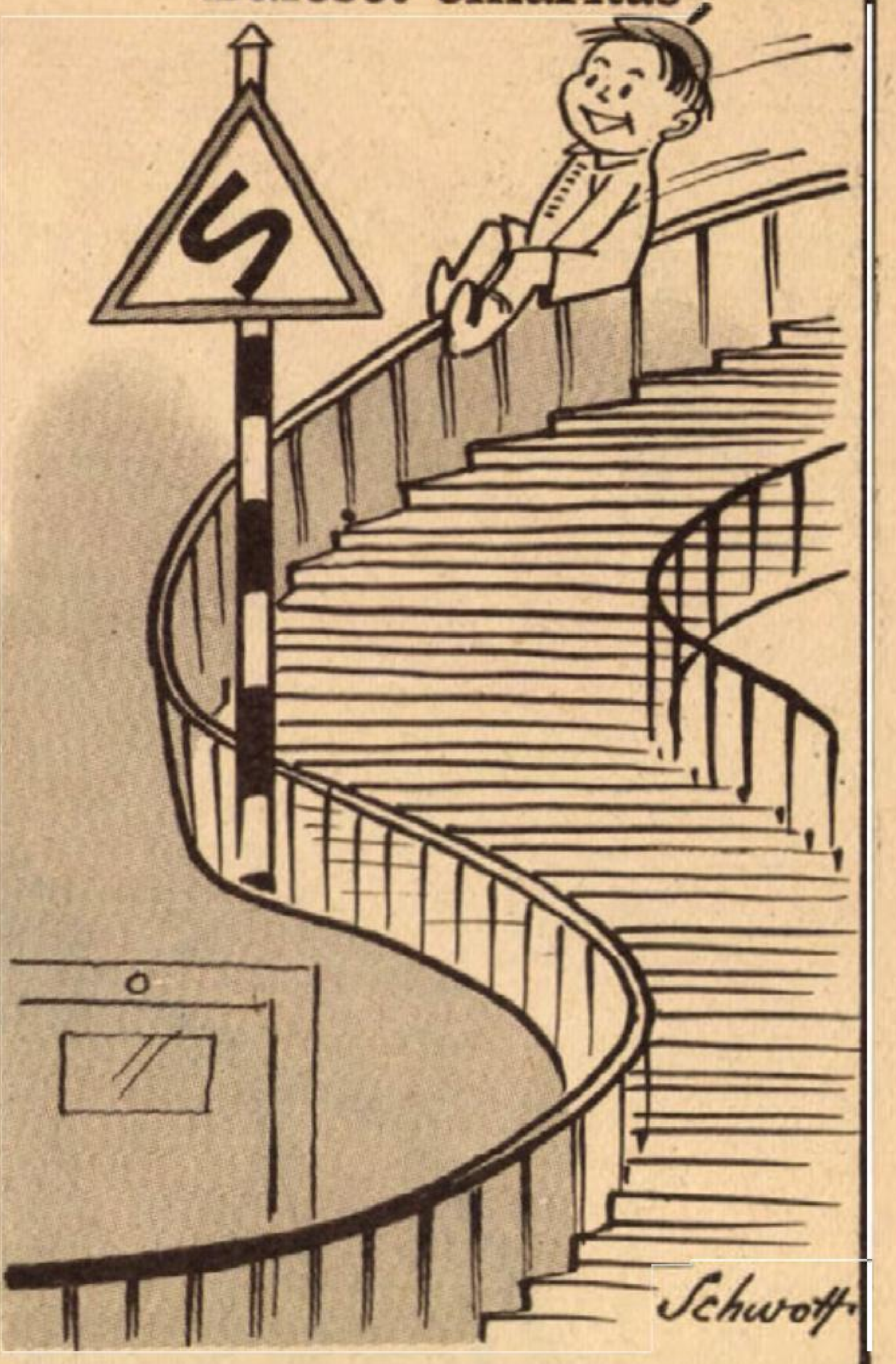

Kutyát vett az osztályvezető

Mészáros András rajza

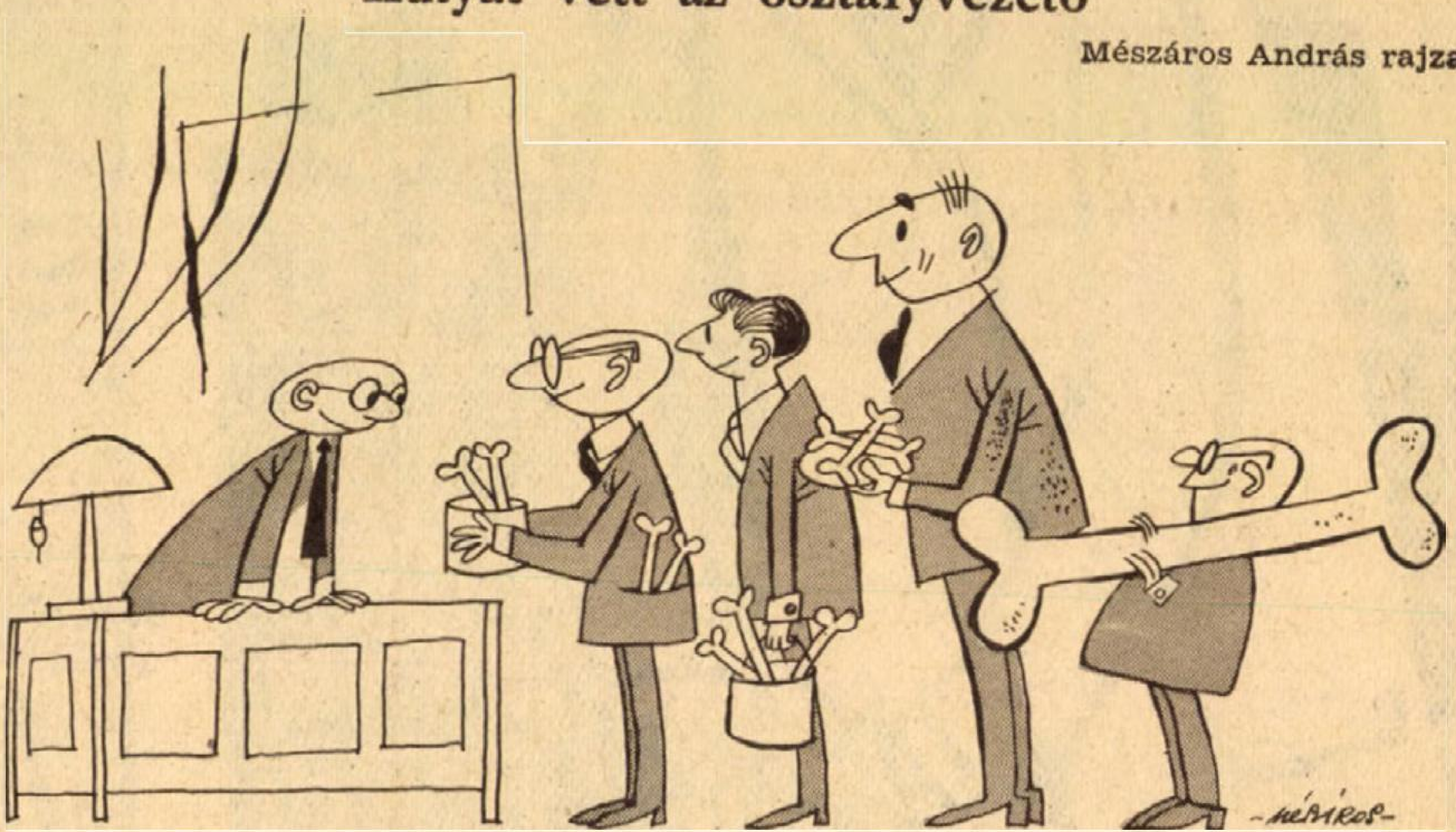

Kit kell szidni?

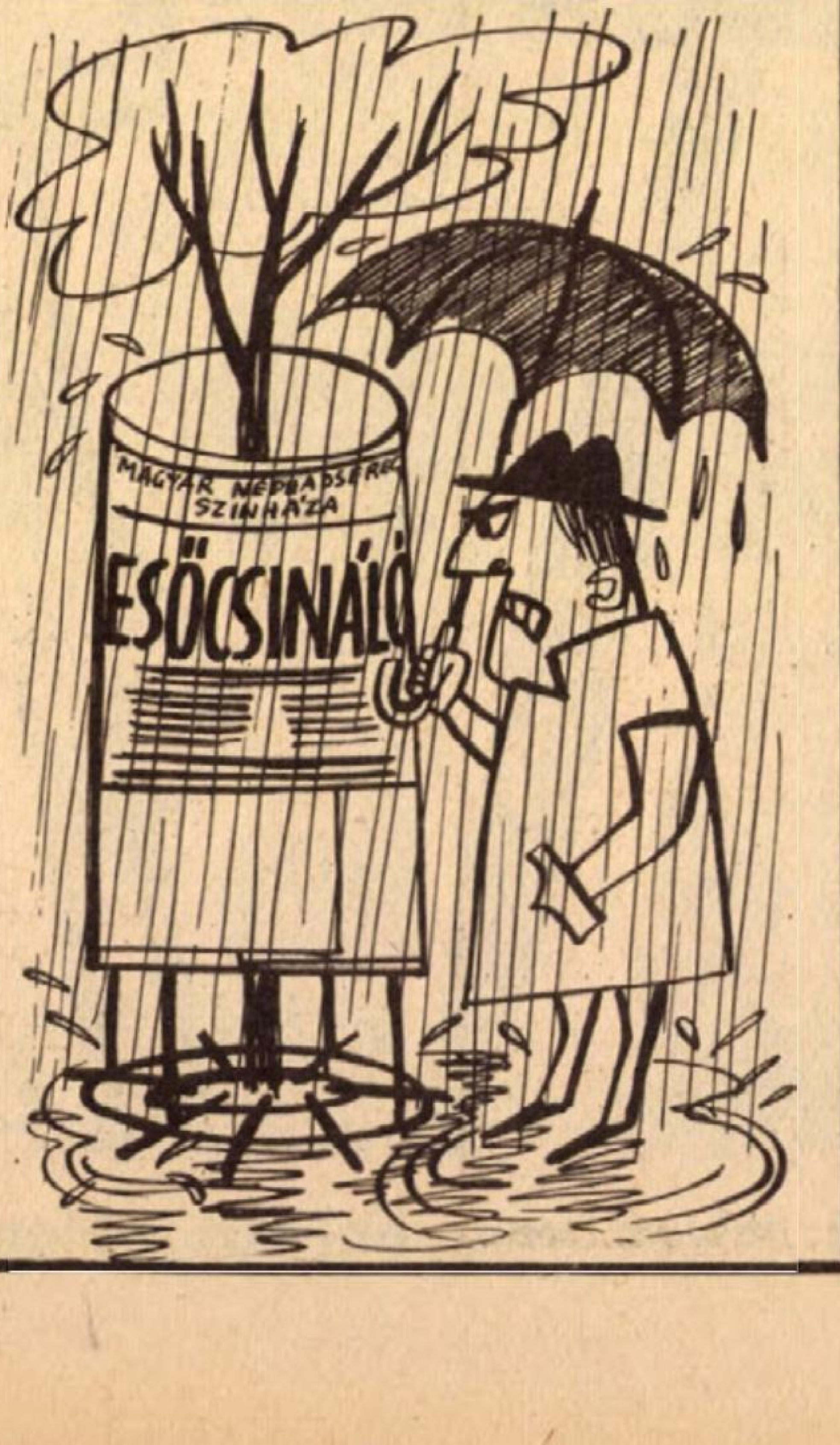

Este tízkor a Margitszigeten

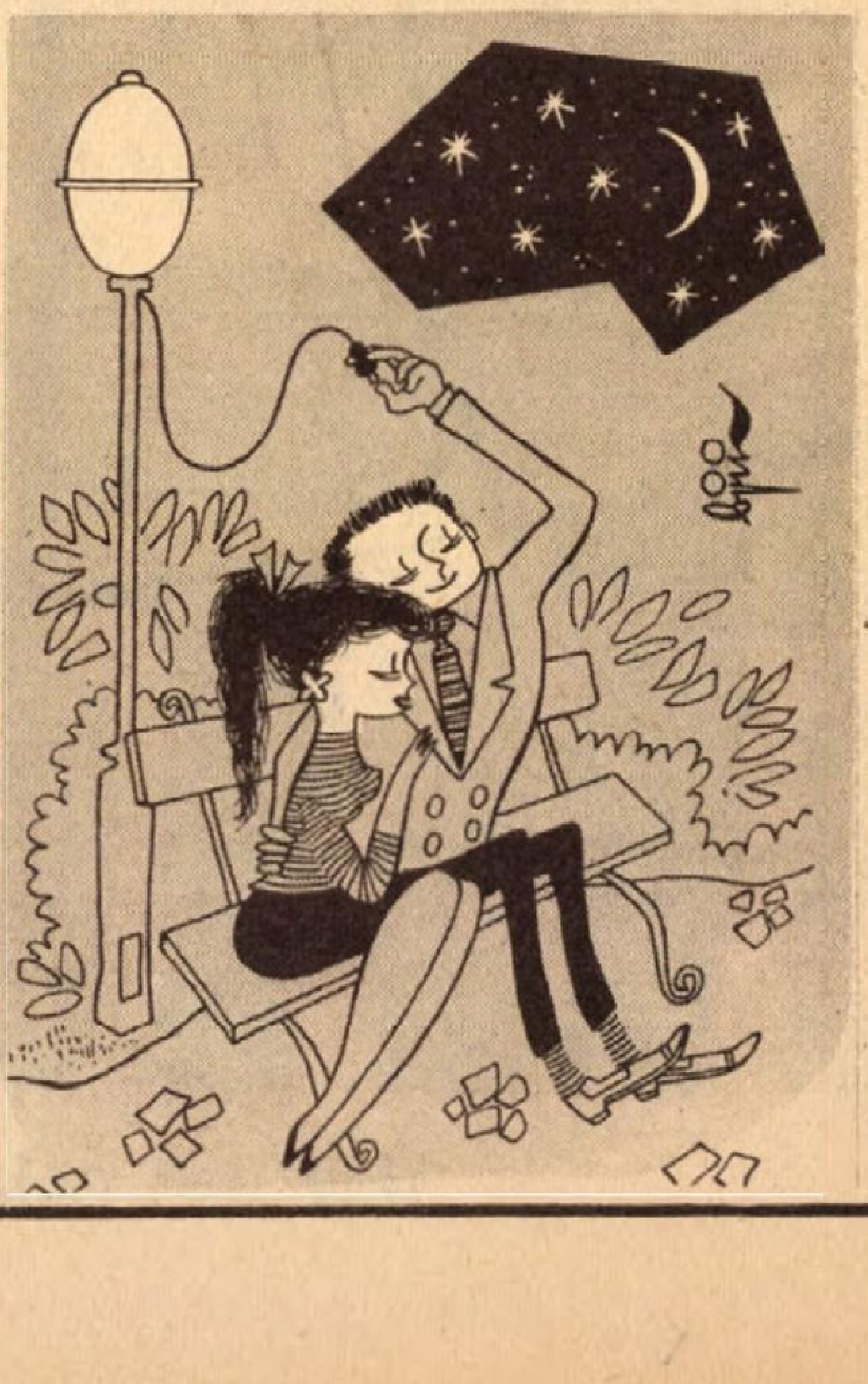

Zárás két változatban

Erdei Sándor rajza

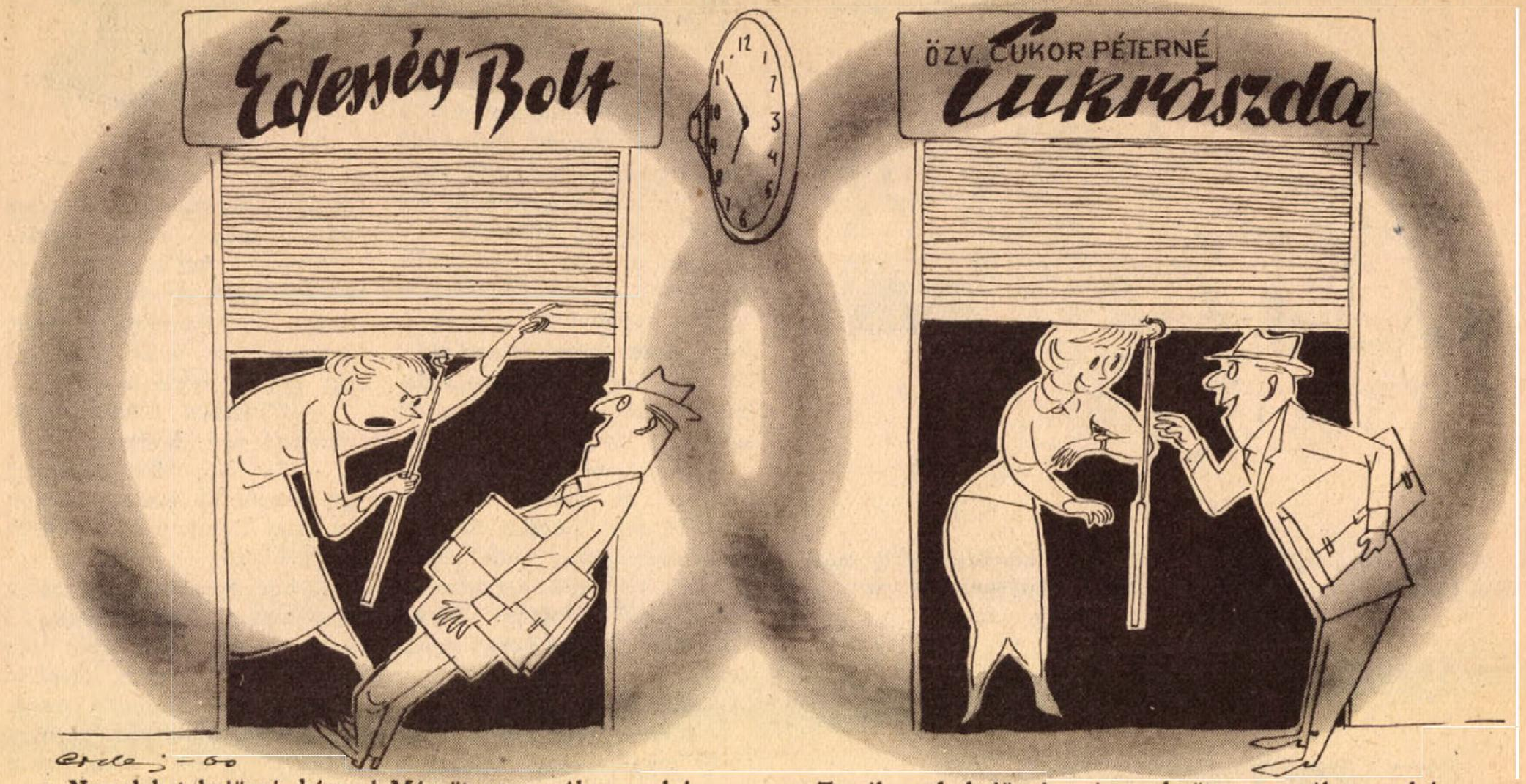

– Nem lehet bejönni, kérem! Már öt perc múlva nyolc!

– Tessék csak bejönni, még csak öt perc múlva nyolc!

Ki miben vétkezett...

— Ami Dante Poklából kimaradt —

A parton, melyet Hádesz öble mos,
ott állt egy jármű, üveges kalitka,
olyan, mint nálunk tán a villamos.

Közelebb mentem, mi ennek a titka,
mivel belülről hangok rengedeztek,
mint ordítás és dühös ember szitka.

Benéztem oda, míg múltak a percek,
— ó, ilyet látni ember nem kíván! —
mert ott belül az elkárhozott lelkek

az orrukon, e roppant trombitán
csak prüszköltek egymásra szünet nélkül,
s ez nem zajlott le cseppet sem simán,

mert káromkodtak franciául, svédül,
említve anyát és nagynénikét,
s míg egy orr vörös, a másik kékül,

elátkozták a másik életét.
Sőt tettlegességre is vetemedtek,
míg aléltan nem hulltak szerteszét.

— Ó, nagy ég! — kérdém — mi bűnük ezeknek,
s mitől e rémes büntetésük itt?
A Szellem szólt: — Másokra tüsszentettek,

szórva a nátha miriádjait,
nedves időkben, kendőt nem használva
mind megfertőzte embertársait,

s most egymás közé vannak ők bezárva!

Lovászy Márton

Az Úttörő Áruházban

Vasvári Anna rajza

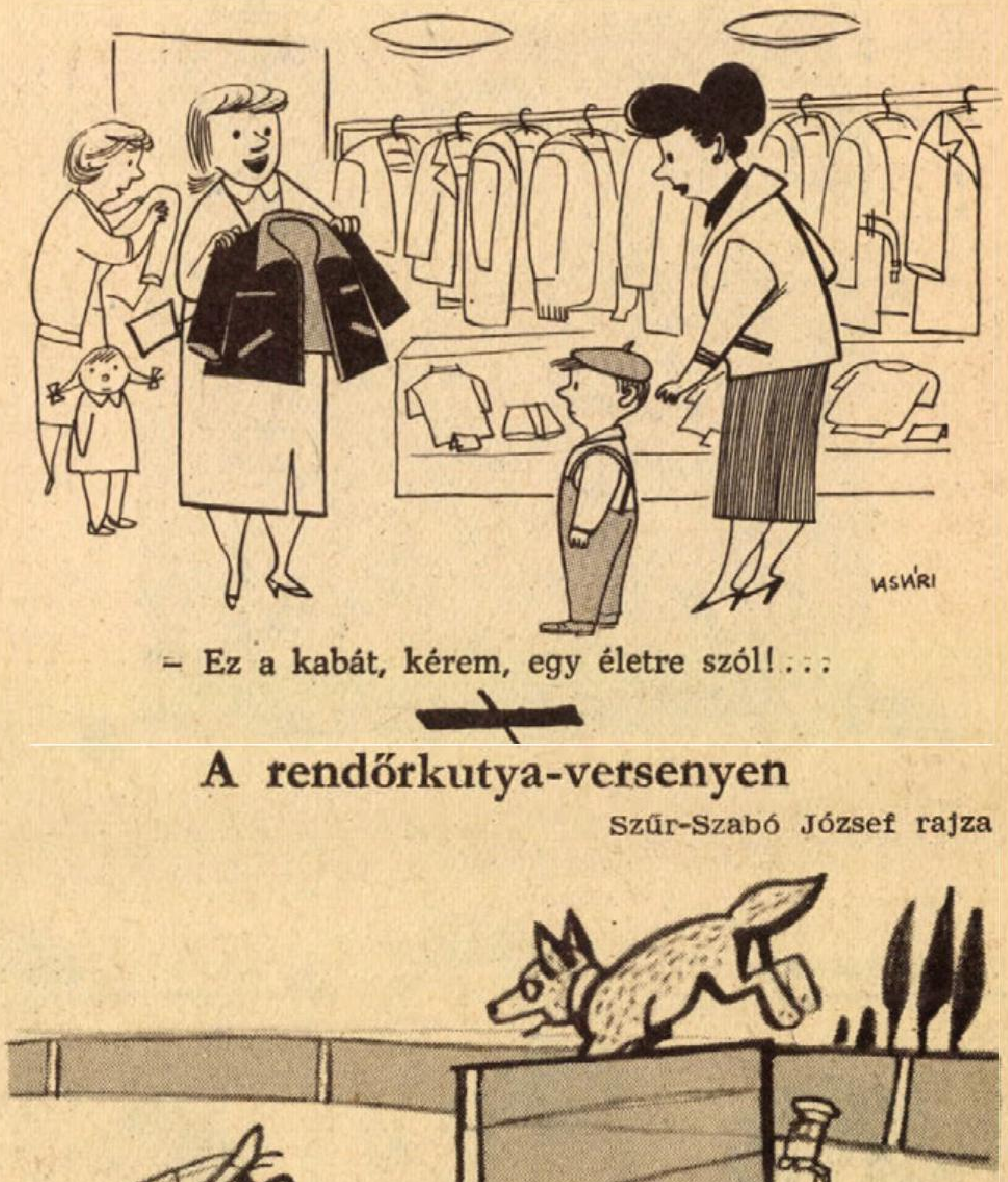

– Ez a kabát, kérem, egy életre szól! : : :

A rendőrkutya-versenyen

Szűr-Szabó József rajza

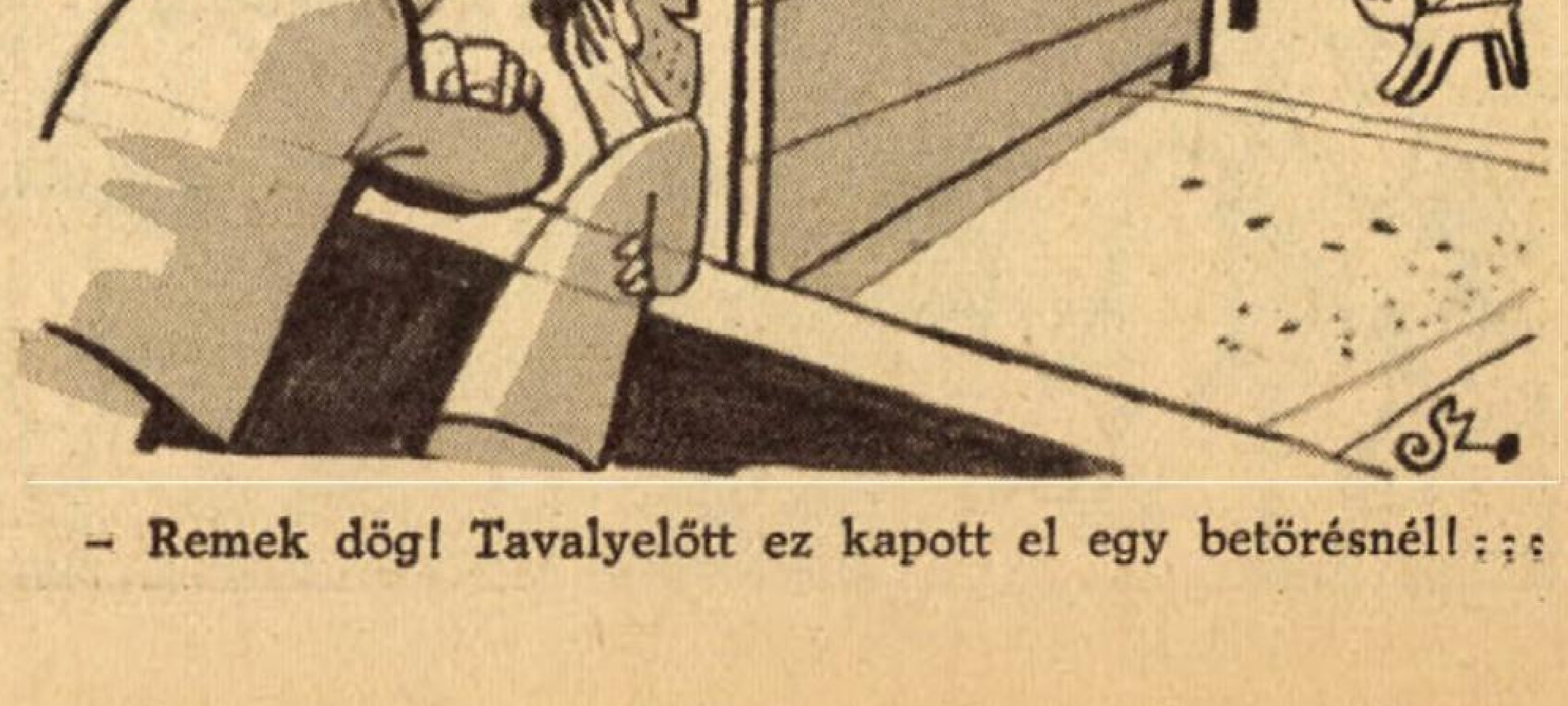

– Remek dög! Tavalyelőtt ez kapott el egy betörésnél! : : :

Strand-premier

Toncz Tibor rajza

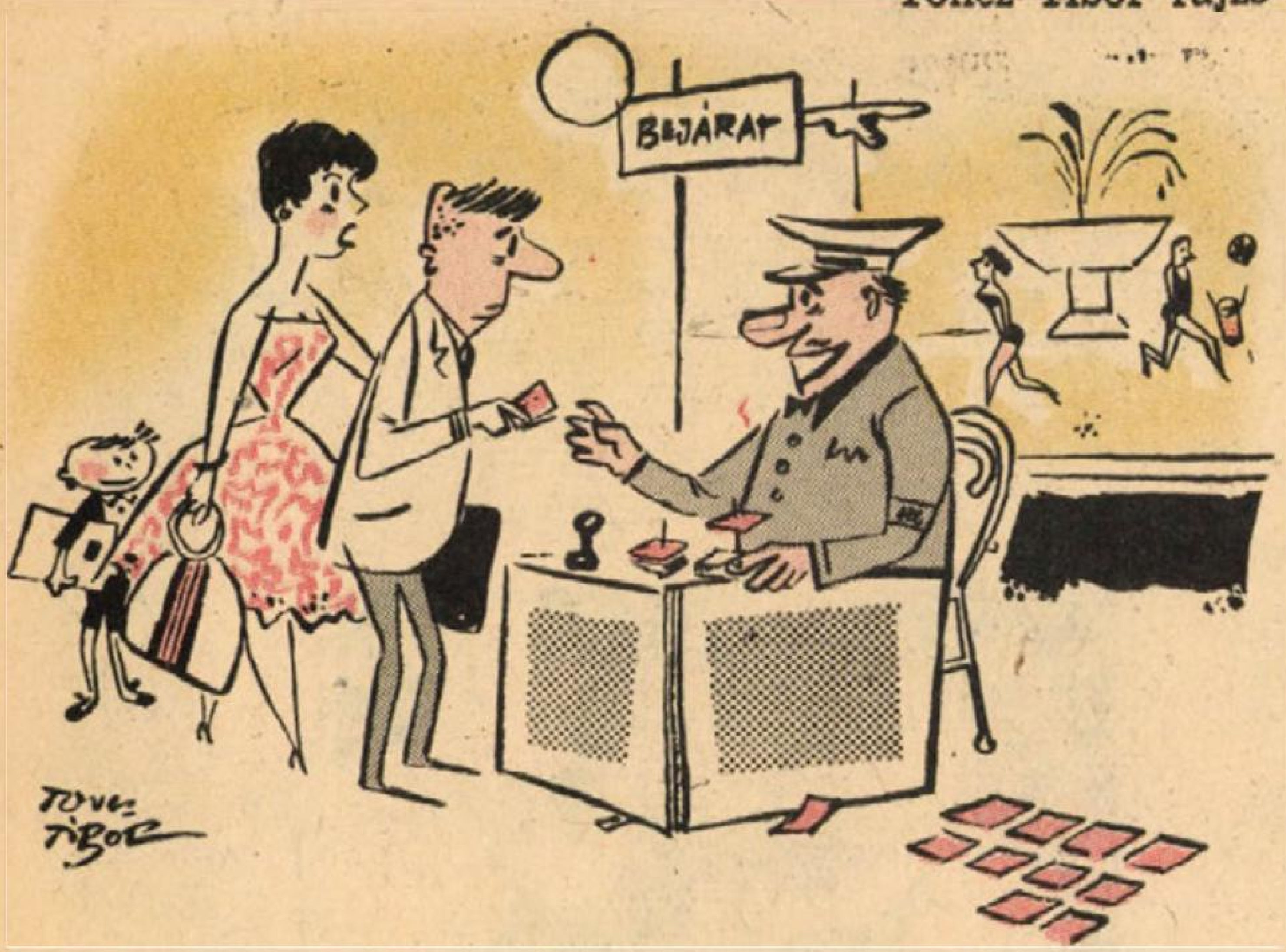

– Rengeteget fejlődtünk egy év alatt, kérem! Tavaly még csak tizenkét hangszórónk volt, ma már negyvennyolc van! . . .

Neonosítás

Hegedűs István rajza

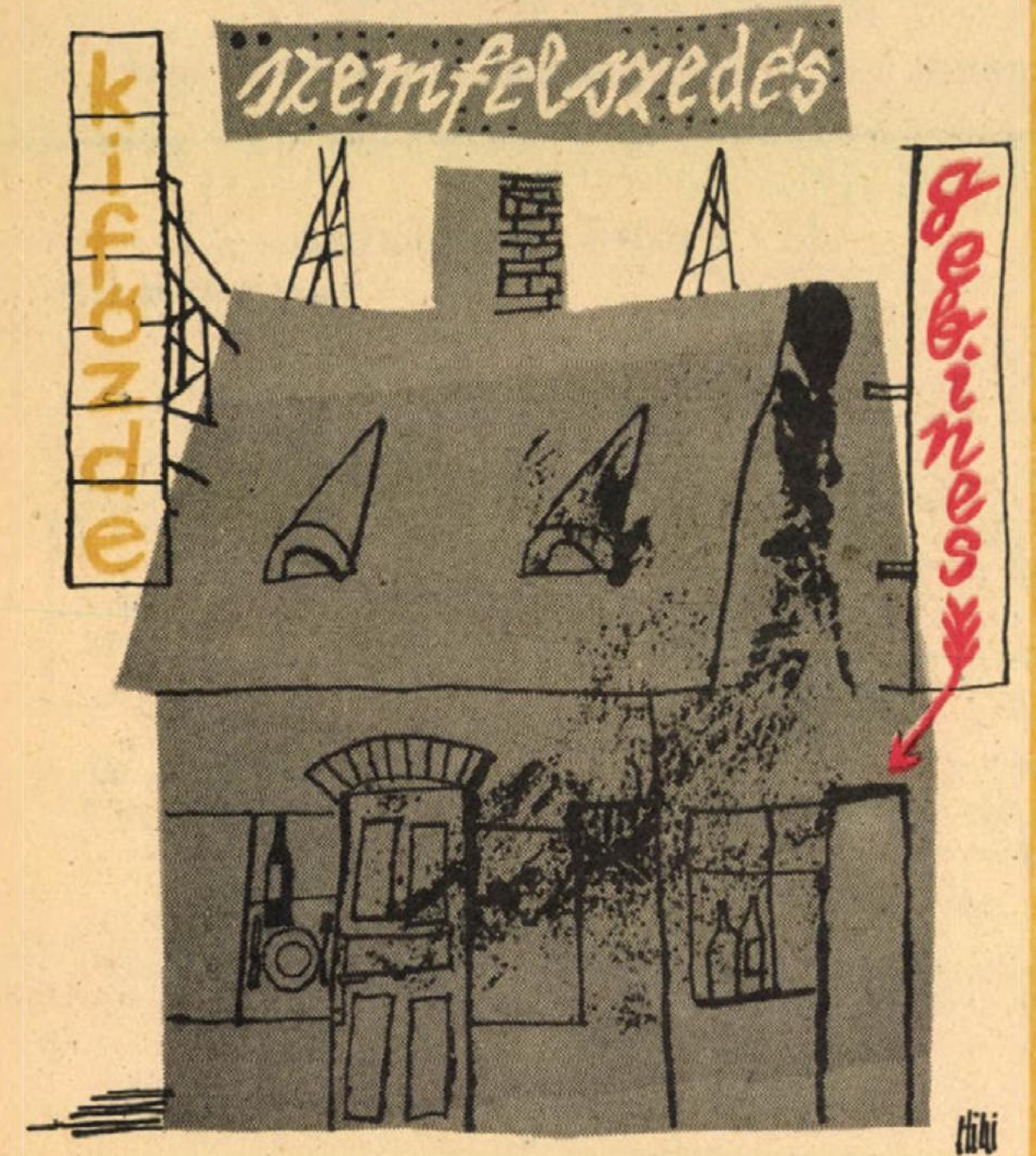

NEHÉZ kézbesítés

Az öreg Domján lehajtott fejjel, megilletődve hallgatta a főnök okos szavait. Egész idő alatt a cipője orrát nézte. Nem volt ő ahhoz szokva, hogy így szemtől szembe dicsérjék.

– Az a negyven esztendő, amit maga a hivatalnál eltöltött, a becsület és a szorgalmas munka negyven esztendeje volt. Maga most megérdemelten megy nyugalomba és ehhez jó egészséget kívánok.

A szakszervezeti elnök pénzjutalmat és díszes oklevelet adott át neki. Domján Pali bácsi kihajlongott a főnöki irodából. A kézbesítő teremben a munkatársai fogták körül. Ölelgették, markolászták a kezét.

– Sok szerencsét!

– Boldog pihenést!

A csoportvezető gyönyörű boroskészletet adott át neki.

A köszöntés végén Pali bácsi felkapta a fejét.

– Hát aztán a negyedik kerületet ki kézbesíti?

Hetyketartású, fiatal postás lépett az öreg elé.

– Én csinálom, Domján elvtárs!

– Hát csak vigyázz, fiam! Nem könnyű kerület. Pláne, úgy nyugdíjkézbesítés idején. Jól hallgass rám, hagyd a nyugdíjasokat a kézbesítés végére.

Elkövetkezett a nyugdíjfizetés napja. Fehér Jóska nagyon gondosan vette át a pénzt. Kétszer is megszámolta. Az utalványokat szépen sorban összesimogatta. Vidáman indult a negyedik kerületbe.

Jól emlékezett az öreg Domján intésére. Utoljára hagyta a húsz nyugdíjast, akiket szinte egy rakáson talált a Retek utcában meg a Mária utcában.

Elsőnek Bárányékhoz ért. Bárány bácsi alákente az utalványt. Megszámolta a pénzt, majd odatett Fehér Jóska elé egy jókora pohár bort.

– Köszönöm szépen! Szolgálatban nem iszom.

– Nem úgy van az öcsém! Ez porció! Ez évek óta kijárt az öreg Domjánnak is. Maga se alábbvaló.

A bor gyönyörűen piroslott a pohárban. Jóska szomjas is volt. A reggelije is olyan volt, ami kívánta a bort. Hosszas noszogatásra megadta magát és könnyen leguritotta az italt. Nagyon jól esett neki. Azzal már rohant is, nehogy az öreg megrepetálja.

Virágoséknál szintén így járt. De nagy rábeszélésre úgy volt vele, hogy két pohár bor nem a világ. A harmadik helyen sem lehetett kitérni és így ment ez házról házra.

Fehér Jóska feje egyre nehezedett s amikor az utolsó stációt végezte, már alig állt a lábán. Amikor kidülöngött a kapun, akkor vette észre, hogy az öreg Domján ott támaszkodik a kerítésnek.

– No, legény! Mit mondtam? Ugye, hogy nem könnyű kézbesíteni a negyedik kerületben. No, de rá se ránts! Megszokod és mire tizedszer jársz erre, fel se veszed. – Azzal karonfogta a legénykét és peckesen megindultak a város felé.

Rossi Károly

Pusztai Pál rajza

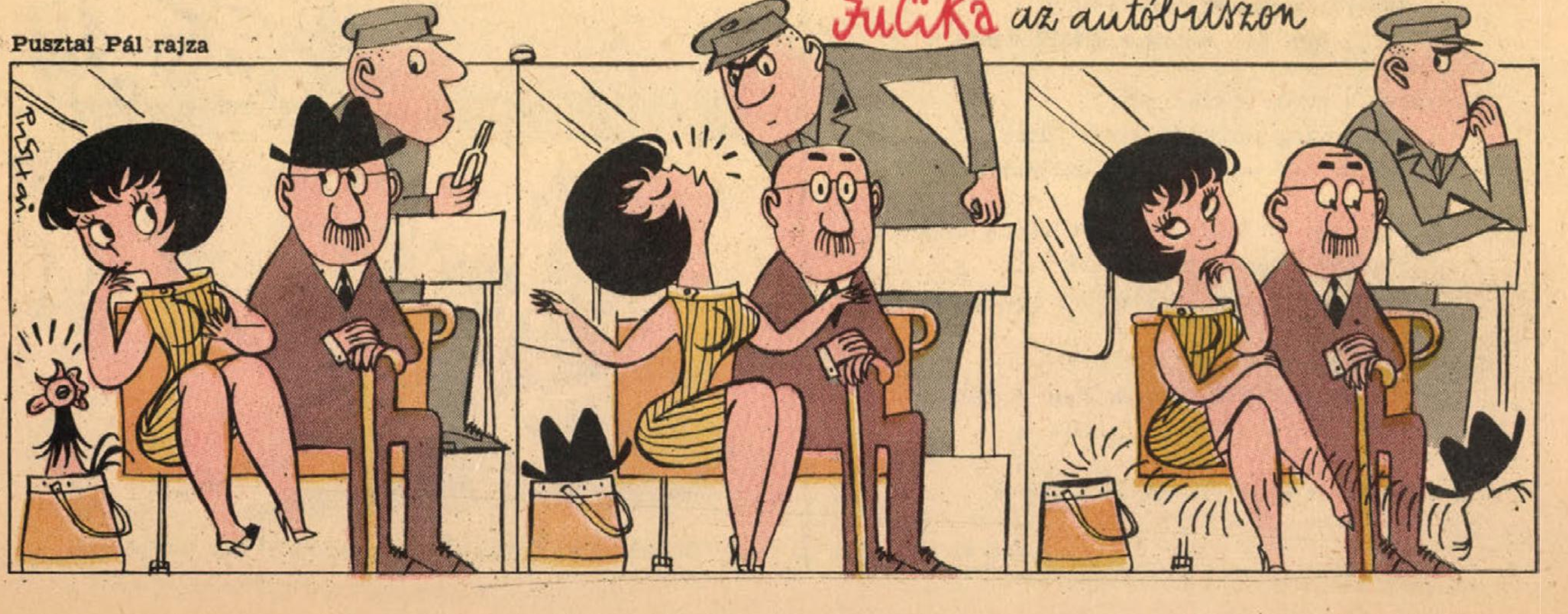

Pesti tudósítónktól

Procc ismerősöm mesélte lelkendezve:
– Olyan beteg volt a gyerek, hogy díszdoktort kellett hozzá hivatni!

*

Kedves ismerősöm az illető. Nem géniusz, nem akarja megváltani a világot. Szeret enni, inni, s ennek következtében szép kövér. Nem izgatja magát, nincs mitől lefogynia. Egyéniségének domináló tulajdonsága a jó étvágy. Arany János minden bizonnyal ezt írta volna az emlékkönyvébe:

Több annak a jó falatja,
Mint amennyi gondolatja.

*

A rádió zenei osztályán vannak a legravaszabb emberek. Feltalálták és alkalmazzák a szendvics-hangversenyt. Ennek az a lényege, hogy két Beethoven közé, vagy egy Beethoven és egy Mozart közé teszik Kabócza János szimfoniáját. A védtelen hallgató kénytelen végighallgatni Kabóczát is, mert nem tudván milyen hosszú, nem akar lemaradni a műsor harmadik számáról. Ahogyan mondani szokták: ki Kabóczát nem becsüli, a Beethovent nem érdemli.

f. l.

BALLAGÁSOK

Nem a véndiák ballag már csak,
Másutt is vannak ballagások,
Ballagnak mostan, hallom, ők is,
A pöttömnyi kis óvodások.

Bankettre mennek aztán szintén,
S mivel nem jöhet más hely szóba,
Kiballagva az óvodából,
Beballagnak egy fagyizóba.

Hidvéghy Ferenc

Karikaturisták gyárlátogatáson

Szür-Szabó József rajza

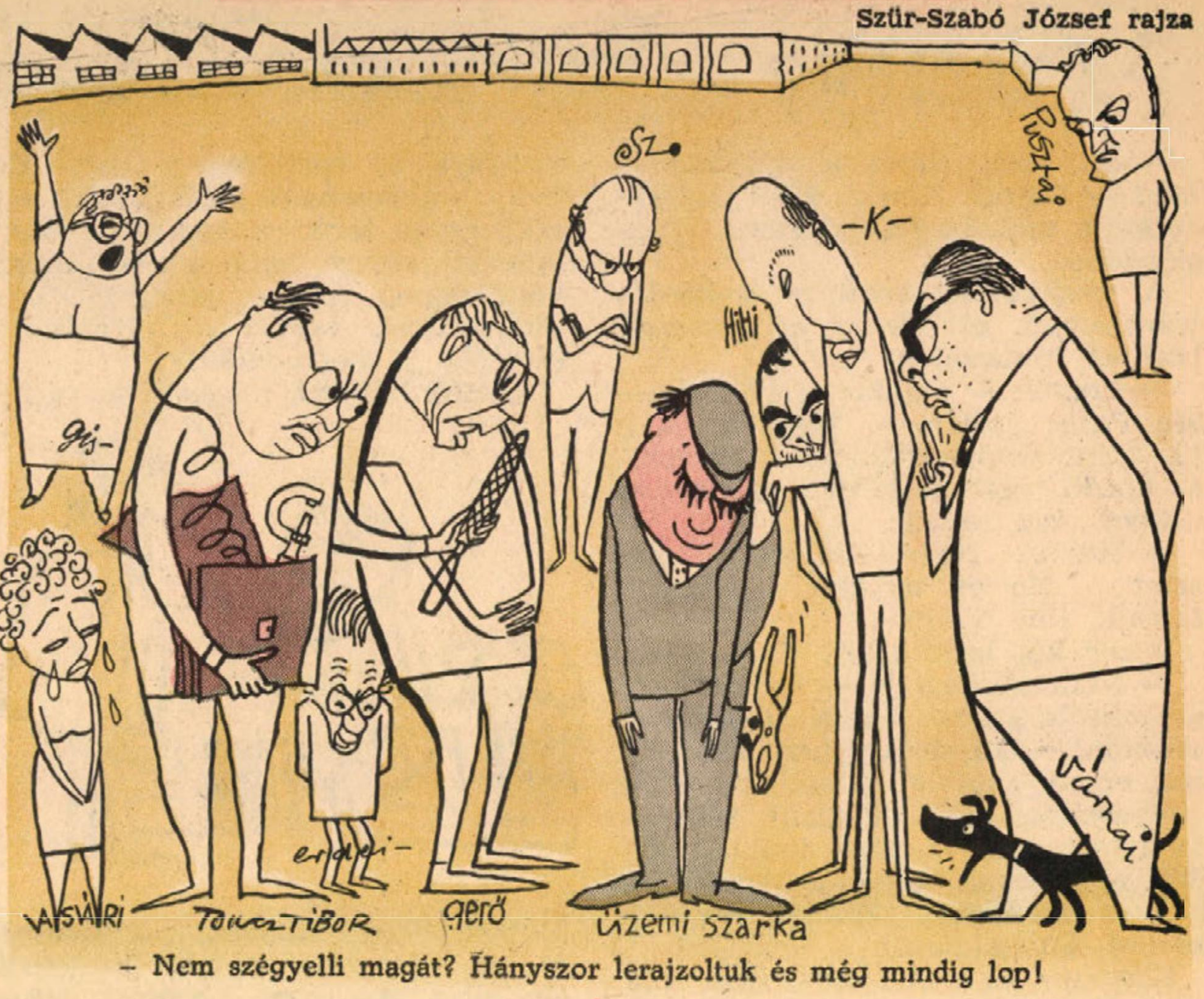

– Nem szégyelli magát? Hányszor lerajzoltuk és még mindig lop!

Zöldfőzelékek évadján

Toncz Tibor rajza

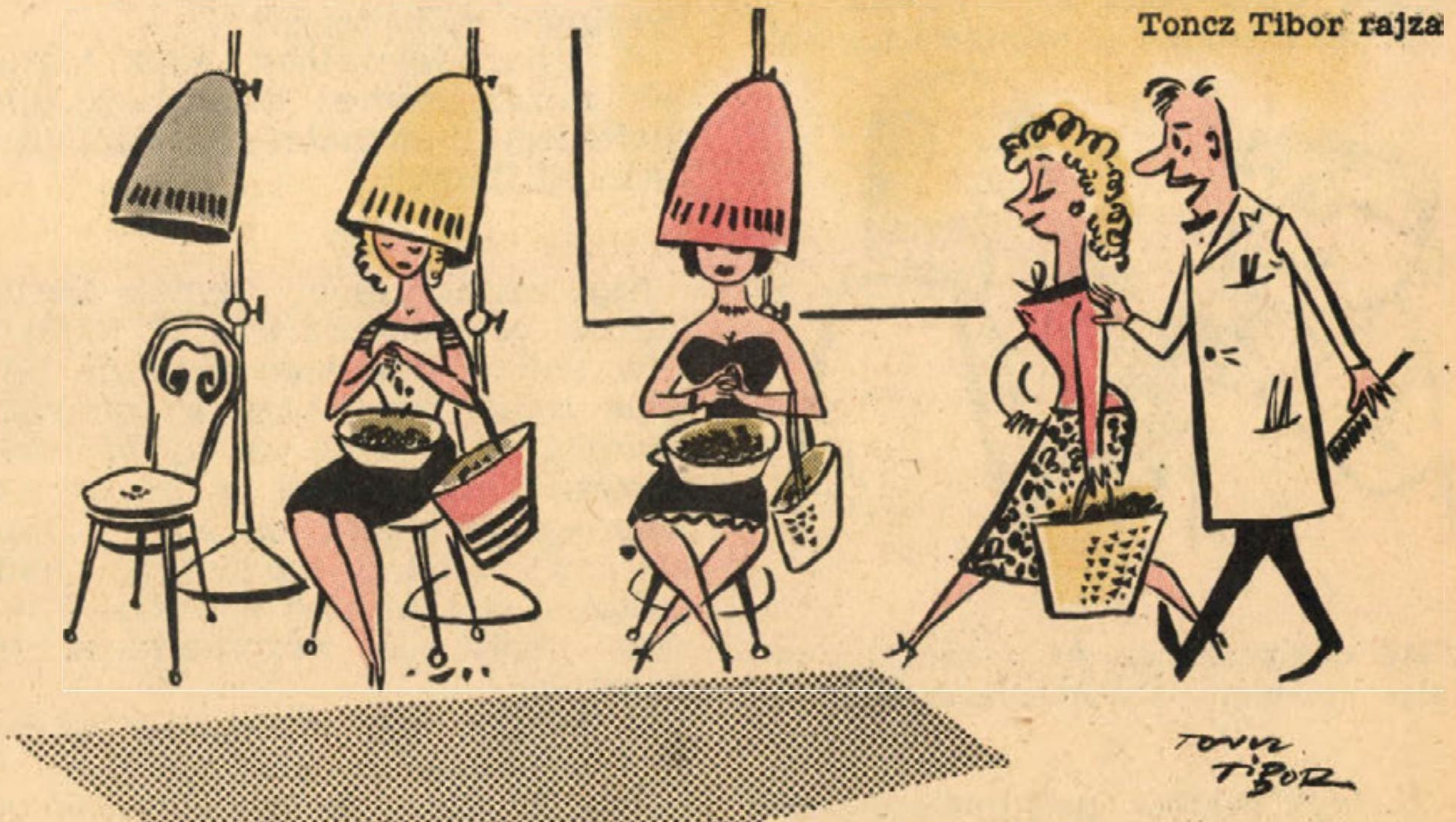

– Parancsoljon, hölgyem, spenótpucoláshoz a harmadik búra alá! ; ; ;

A táplálkozás történetéből

Vasvári Anna rajza

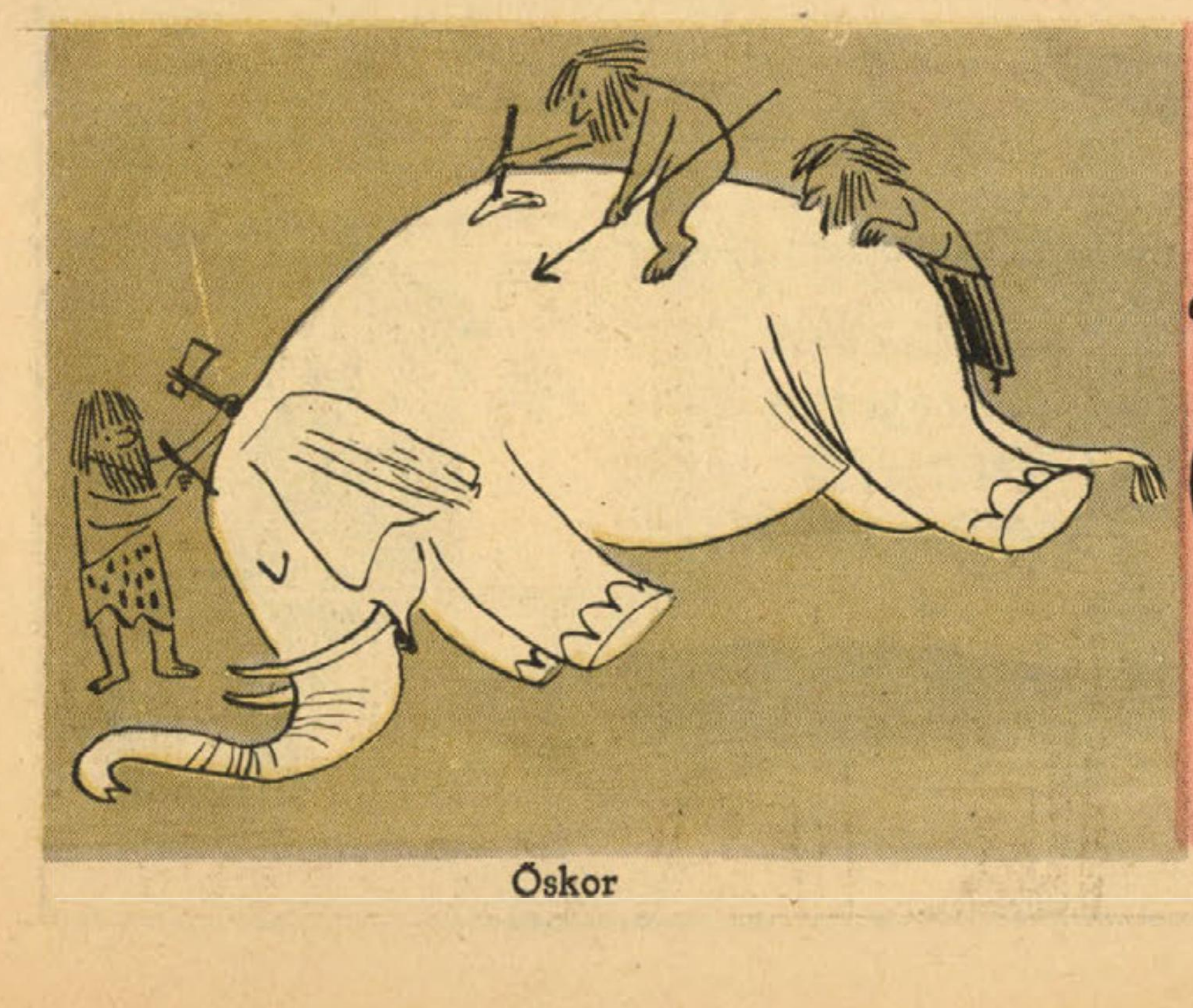

Őskor

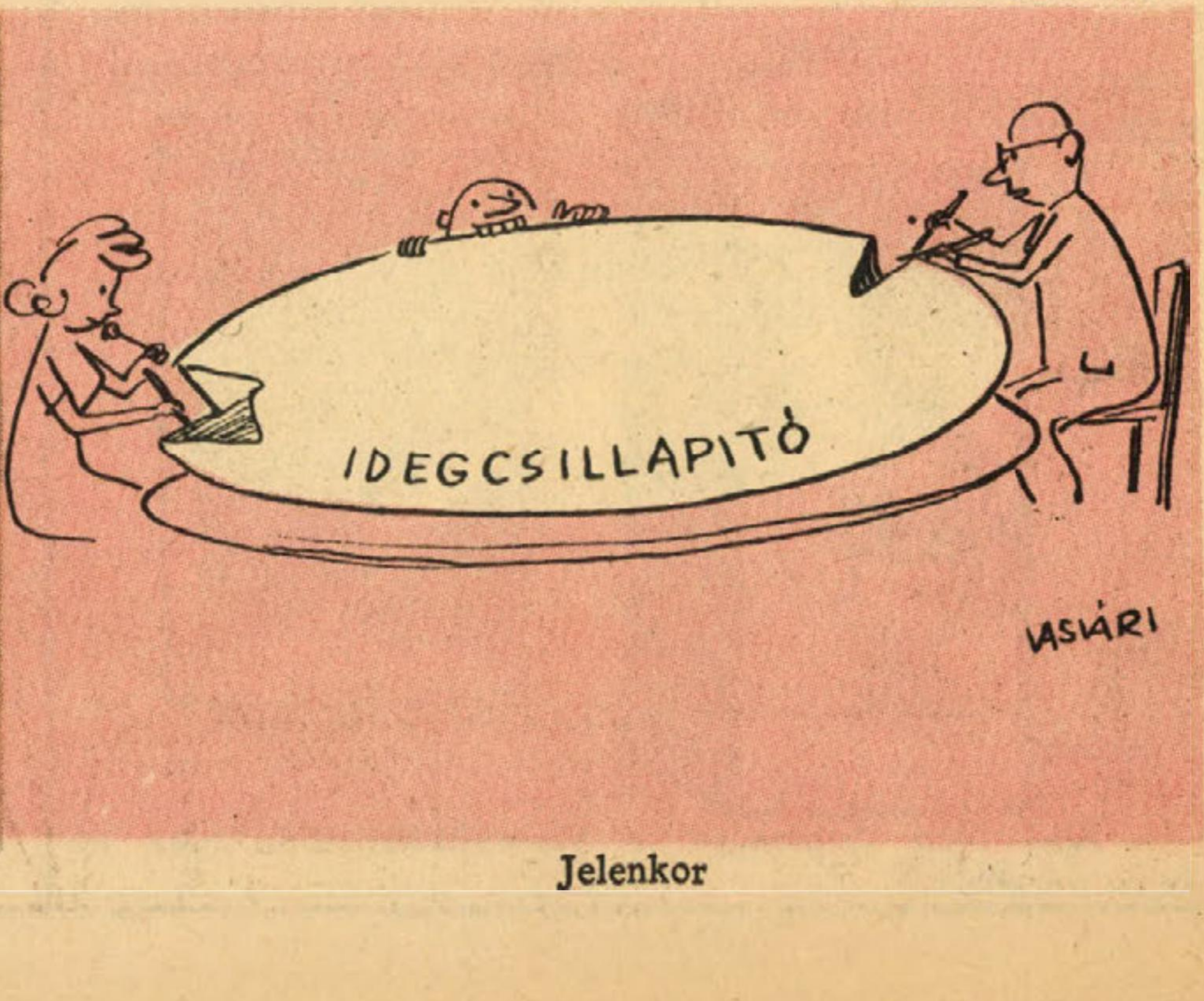

Jelenkor

Becsületsértés RÁGALMAZÁSSAL

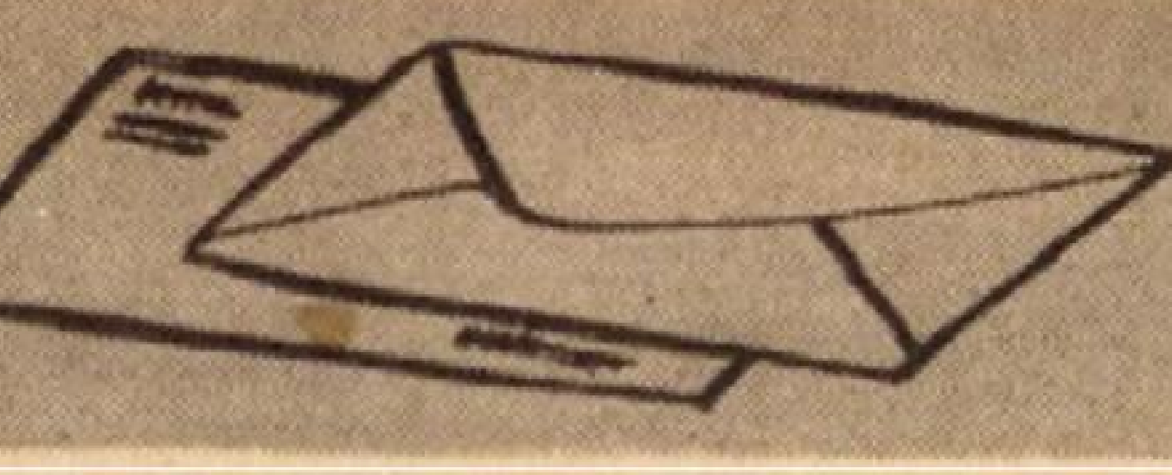

— Mit szól ehhez a nyakkendőhöz? — fordult Kanócz Elek osztályvezető a szobába belépő Perec Gyula előadóhoz.

A nyakkendő, amelyre a kérdés vonatkozott, ott hevert az aktákkal borított íróasztalon.

— Pocsék — szaladt ki az őszinteség Perec száján. — Ugyanis én a lila színt nem kedvelem... És ezzel a bordó, narancssárga csíkozással nekem nem tetszik.

— Hm... Nem kedveli a lila színt... No de térjünk a tárgyra. Lássuk, mit hozott...

Perec két levelet tett Kanócz elé.

— Nem jó, nem jó — sopánkodott az, miután szemei végigszánkáztak a sorokon. — Ezeket így nem küldhetjük el. A zápfalvi telepnek sokkal erélyesebben kell megírni véleményünket... A minisztériumnak pedig egy kicsit diplomatikusabban, kedves barátom... Holnap reggelre kérem átfogalmazni a leveleket...

Másnap, mire Kanócz Elek lila alapon narancs és bordó csíkozású nyakkendőjét ötvenedszer dicsérték meg az osztályon, Perec előadó hetedszer fogalmazta át a levelet.

Ez alkalommal a minisztériumnak kissé erélyesebben és a zápfalvi levelet ici-picit diplomatikusabban...

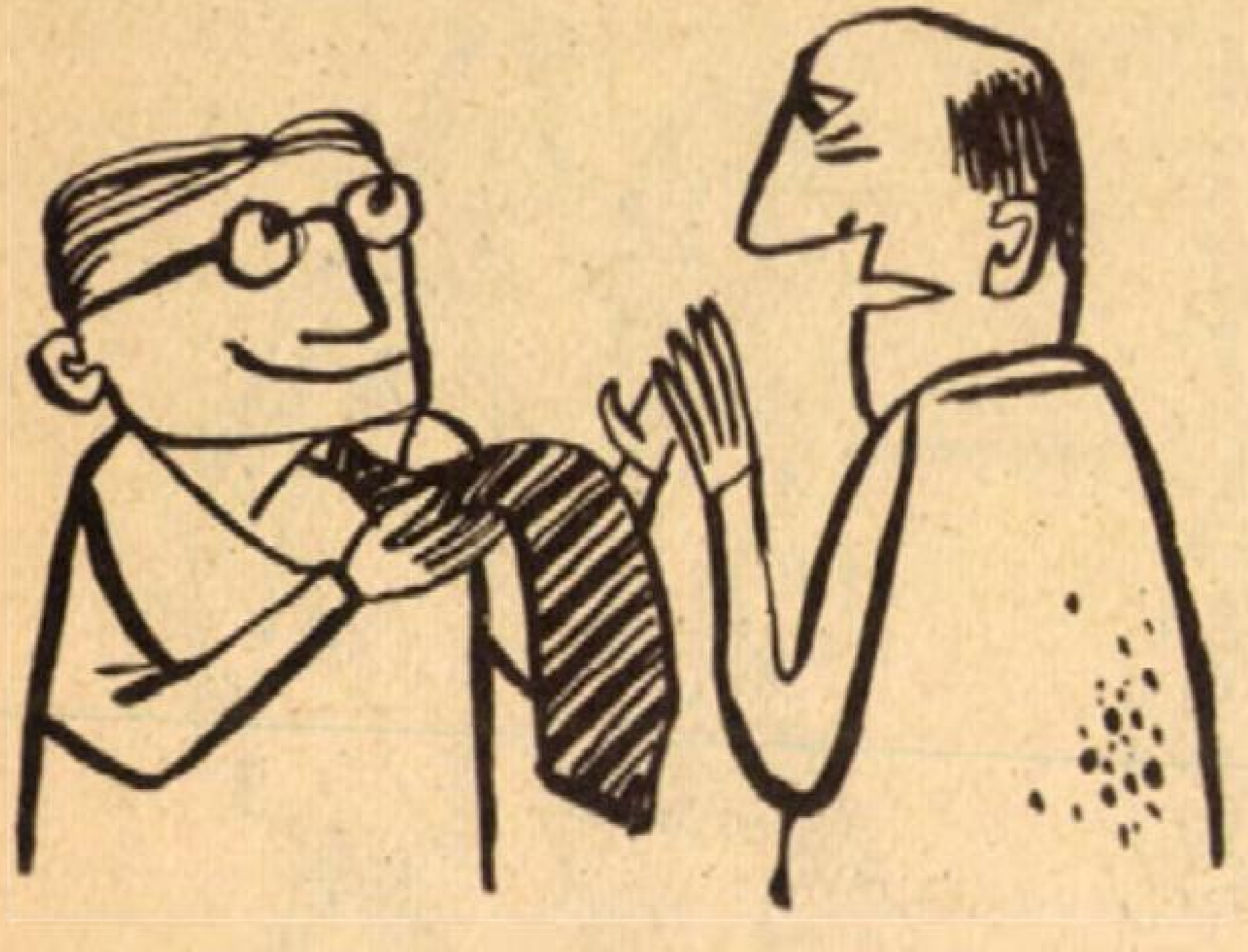

*

A legközelebbi prémiumosztásnál Perec nem kapott egy vasat sem, hiszen — mint mondották — az utóbbi időben nem úgy végzi munkáját, mint kellene. Munkatársaihoz való viszonya is romlófélben volt. Komoly hiányosságok mutatkoztak elvi szilárdsága terén és máról holnapra kiderült, hogy nem képezi magát kellőképpen. Amikor pedig főelőadói kinevezésére került sor, Kanócz a szemébe is megmondotta:

— Sok baj van magával az utóbbi időben, Perec kartárs... Emlékszik azokra a bizonyos zápfalvi levelekre? No látja. Az ilyen egyszerű dolognak az elintézését egy egyszerű segédelőadótól is elvárjuk... Nem lenne tiszta a lelkiismeretem, ha javasolnám előléptetését...

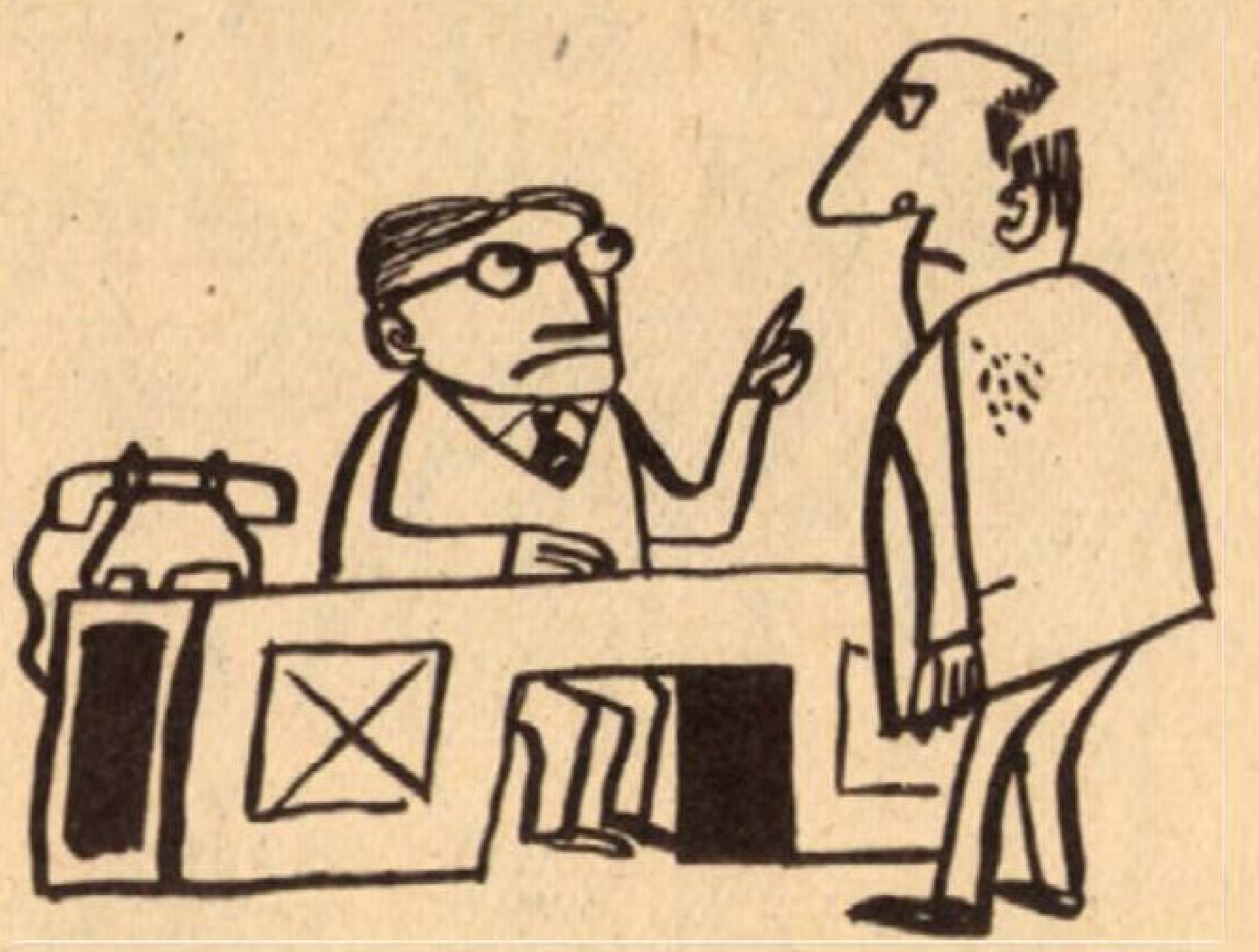

A felmondólevélben, amit három hét múlva kézhez kapott, ez állt: „Jelenlegi munkakörének ellátására nem alkalmas."

*

Egy héttel később Sumák Bertalannal, volt munkatársával találkozott, akiből időközben főelőadó lett. Tőle tudta meg, hogy a minisztériumban is orroltak rá egy bizonyos agresszív hangú levél miatt, és Kanócz osztályvezető szerint — mint azt egy vállalati értekezleten hangoztatta —, már csak megalkuvó nézetei miatt sem végezhette el jól munkáját...

— Kanócz egy elmebeteg lótetű, egy közönséges csirketolvaj... — fakadt ki Perec és az indulattól pirosan bizonygatta igazát. — Hiszen korábban dicséretet és jutalmat kaptam jó munkámért...

Sumák megértően bólogatott, majd levonva a beszélgetés tanulságát, búcsúzáskor csak ennyit mondott:

— Hát igen. Ilyen az élet...

*

A bírósági tárgyalás rövid volt.

Miután a gyanúsított elismerte, hogy egykori főnökét agyalágyult lótetűnek, csirketolvajnak nevezte, a koronatanú, Sumák Bertalan meghallgatása csupán formaság volt.

Az, hogy a sértett, Kanócz Elek még nem volt büntetve csirkelopásért, nem elmebeteg, és még kevésbé lótetű, pillanatok alatt kiderült az erkölcsi bizonyítványból, az elmeorvosi leletből, valamint a Brehm lótetűkre vonatkozó részének szószerinti, közjegyzővel hitelesített másolatából.

Miközben az ítéletet, amelyben Perec Gyulát bűnösnek nyilvánították rágalmazás és becsületsértés miatt, kihirdették, a sértett elégedetten igazgatta lila alapon narancssárga és bordó csíkozású nyakkendőjét, amelyet az ünnepélyes alkalommal viselt.

Budai Tibor

MINDENFÉLE

A humanista elfogultan emberpárti.

*

X-nek nincs tekintélye, de nagyon vigyáz rá.

*

Nem a hiba fáj, hanem a hibáztatás.

*

Minek bűnözni? Becsületes úton is lehet valaki gazember.

F. L.

Vizsga után

Gerő Sándor rajza

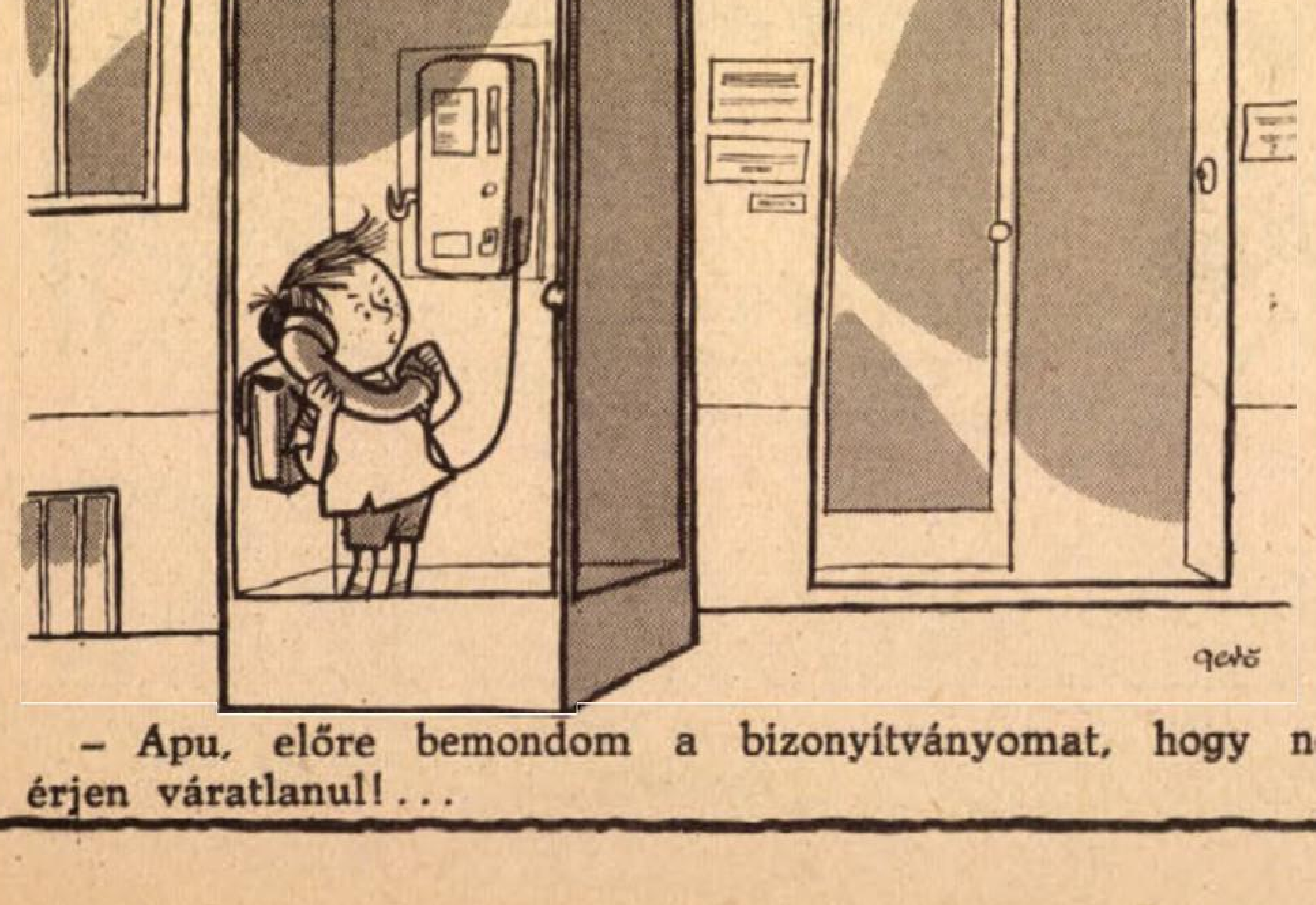

– Apu, előre bemondom a bizonyítványomat, hogy ne érjen váratlanul! ...

Nyílt beszéd

Balázs-Piri Balázs rajza

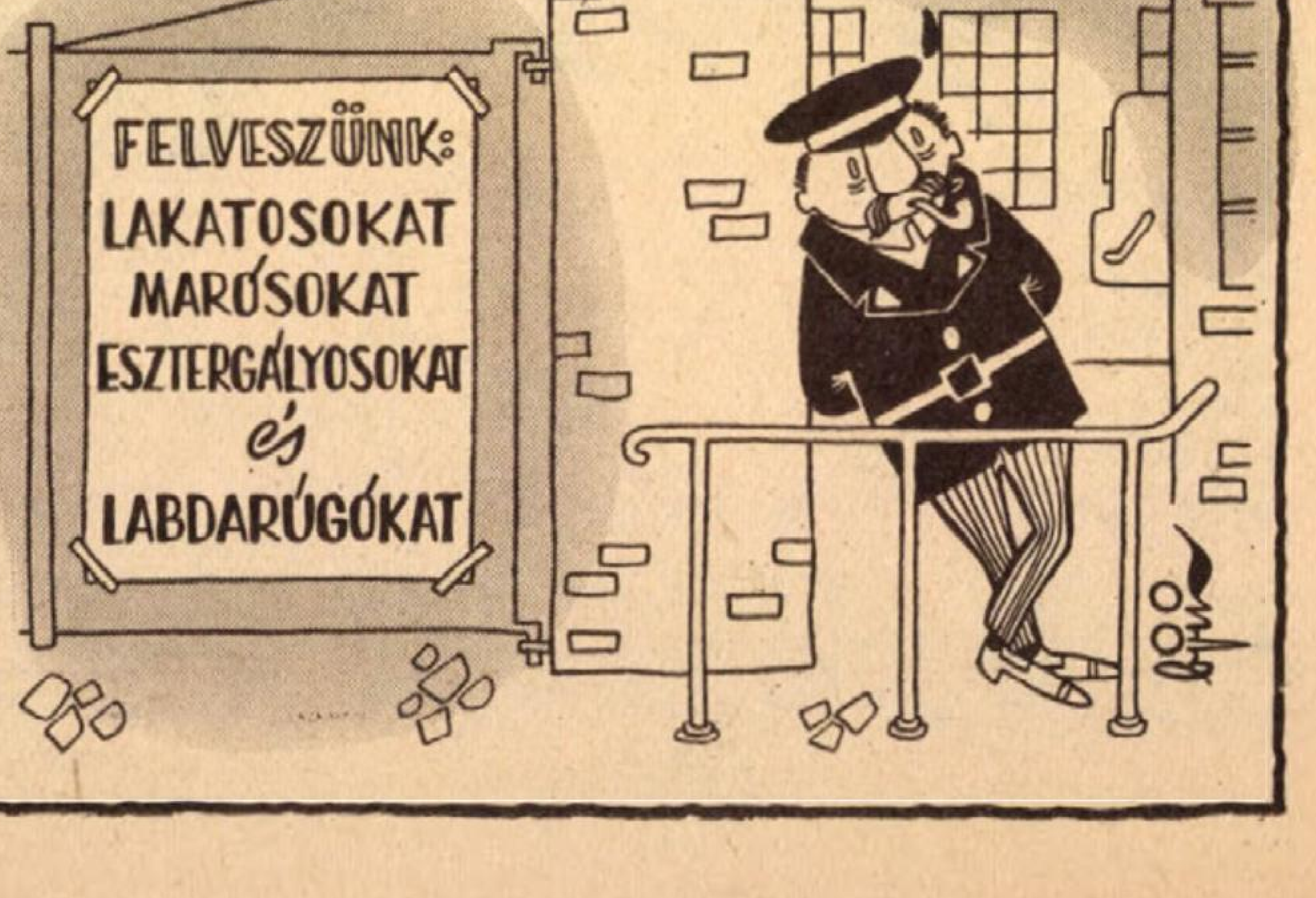

Kis panoráma

RÉBER LÁSZLÓ RAJZAI

Hazatérés

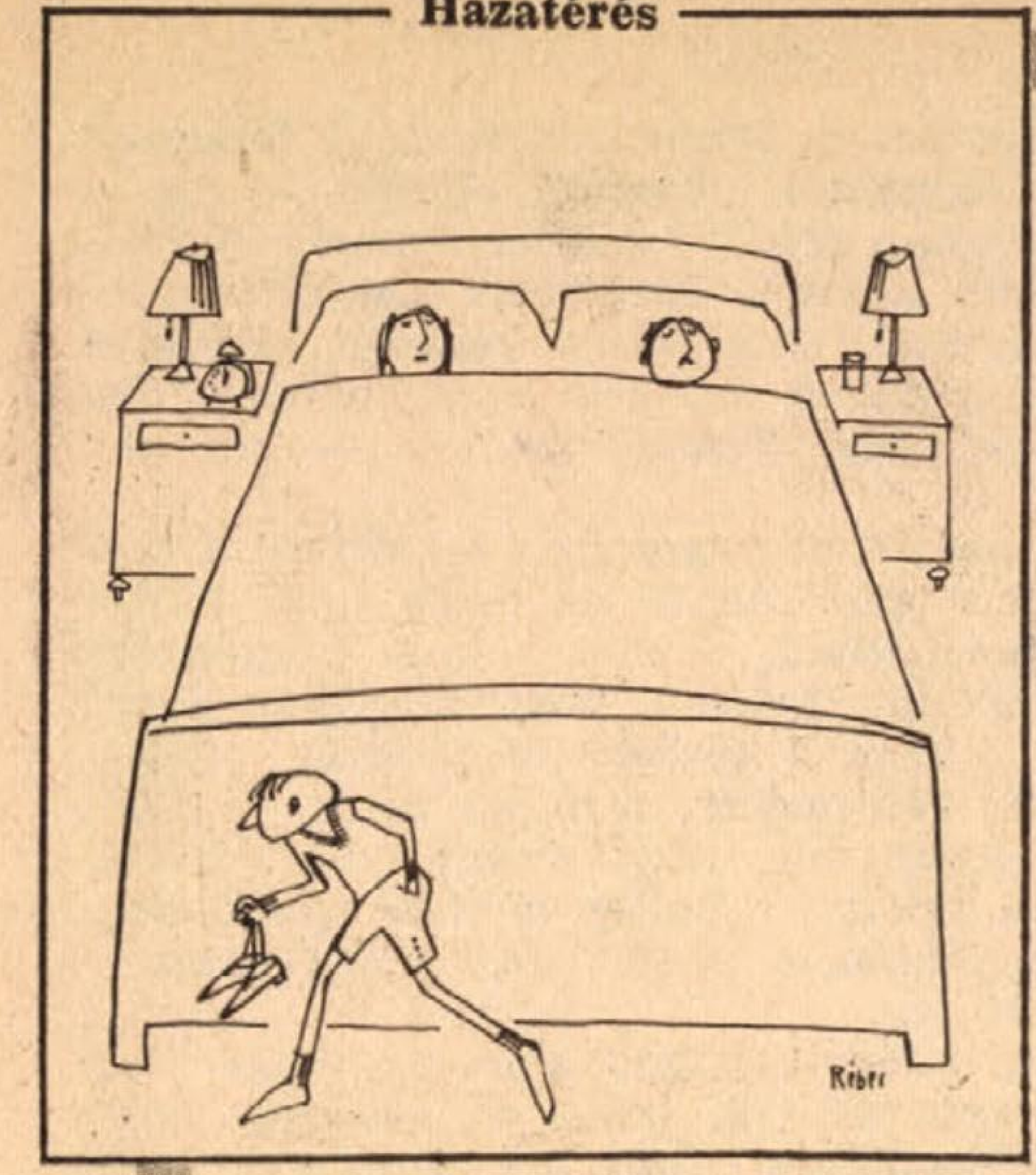

Az első rendelés

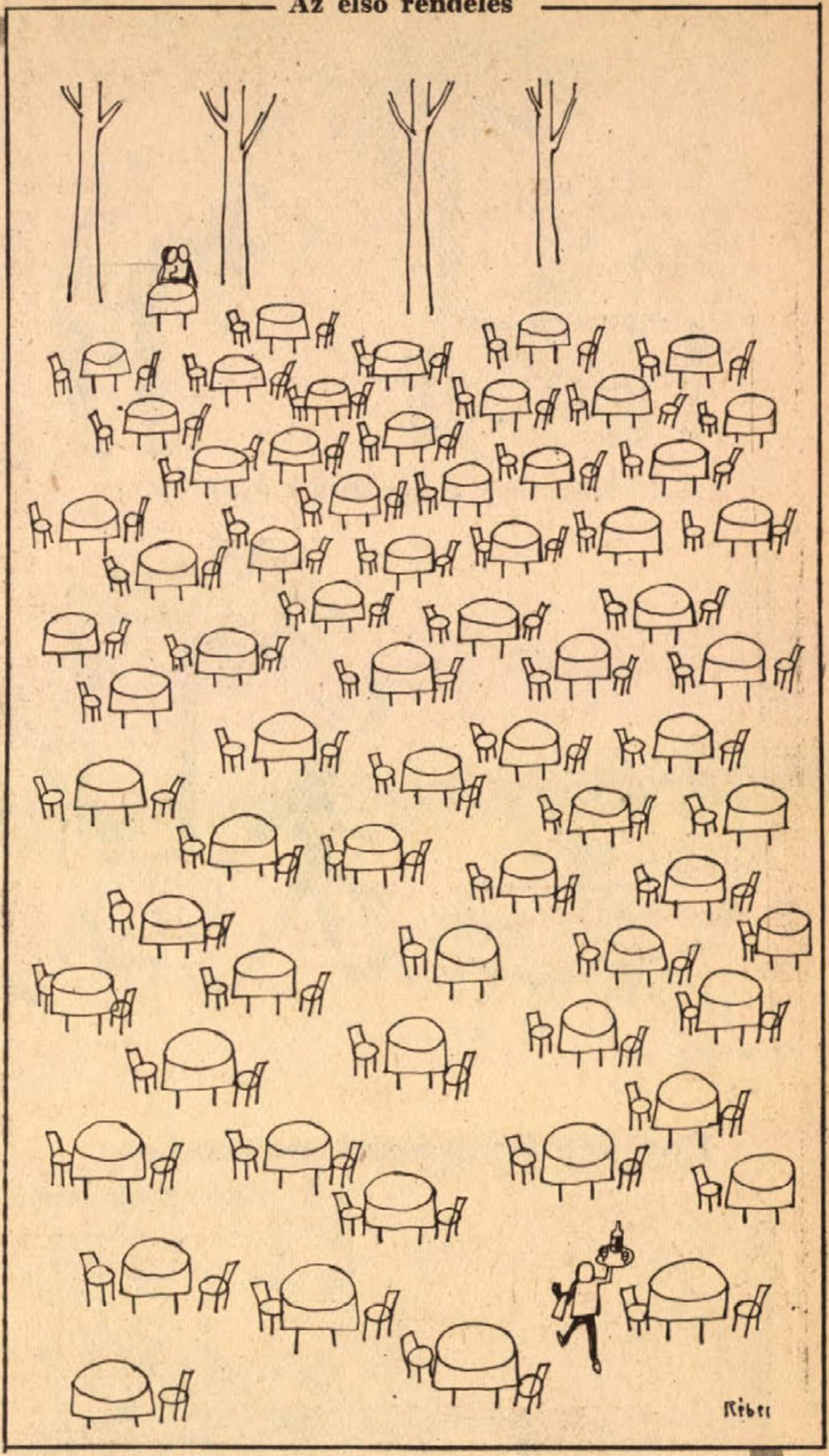

Ellenőrzés

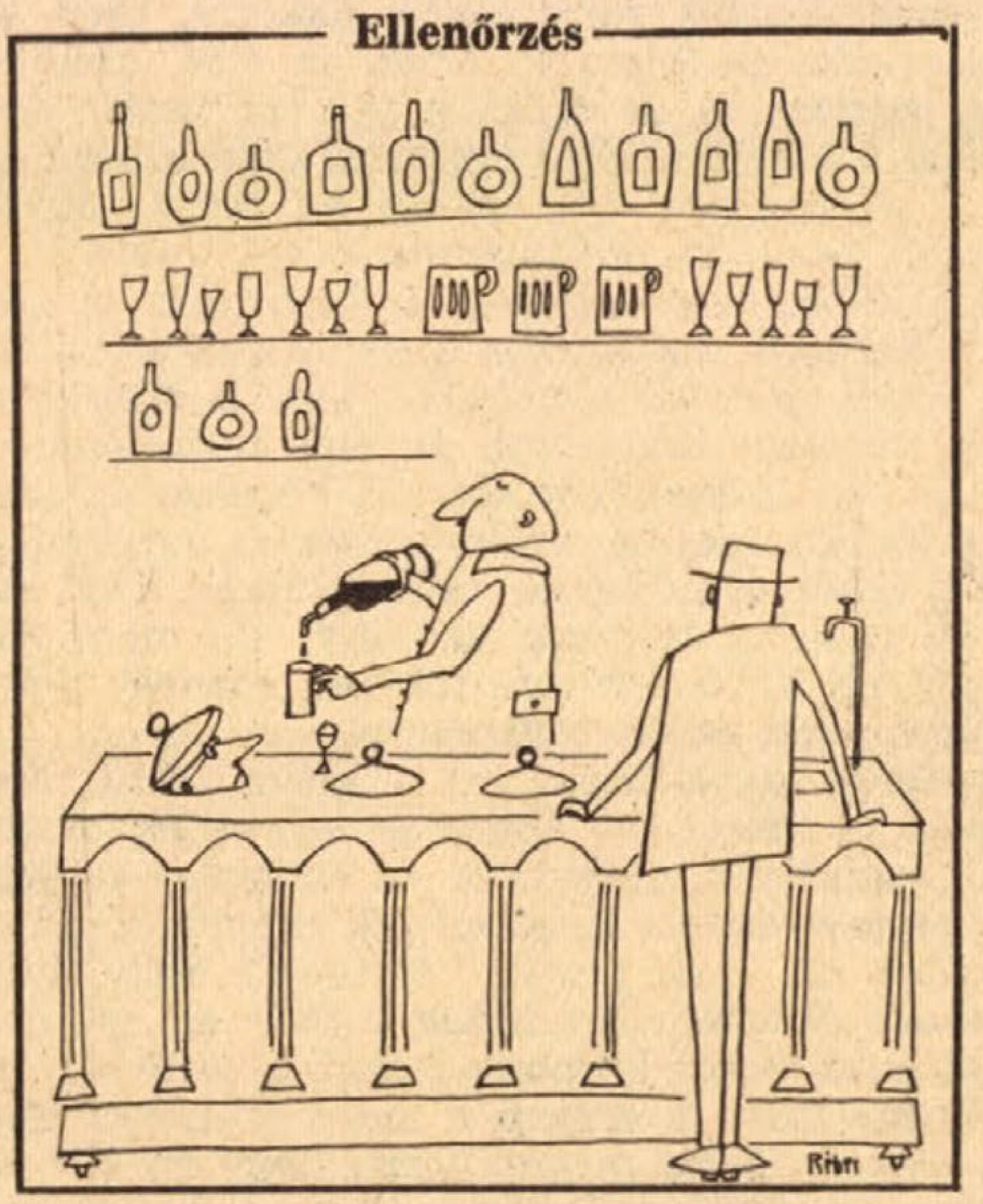

Üzleti levél

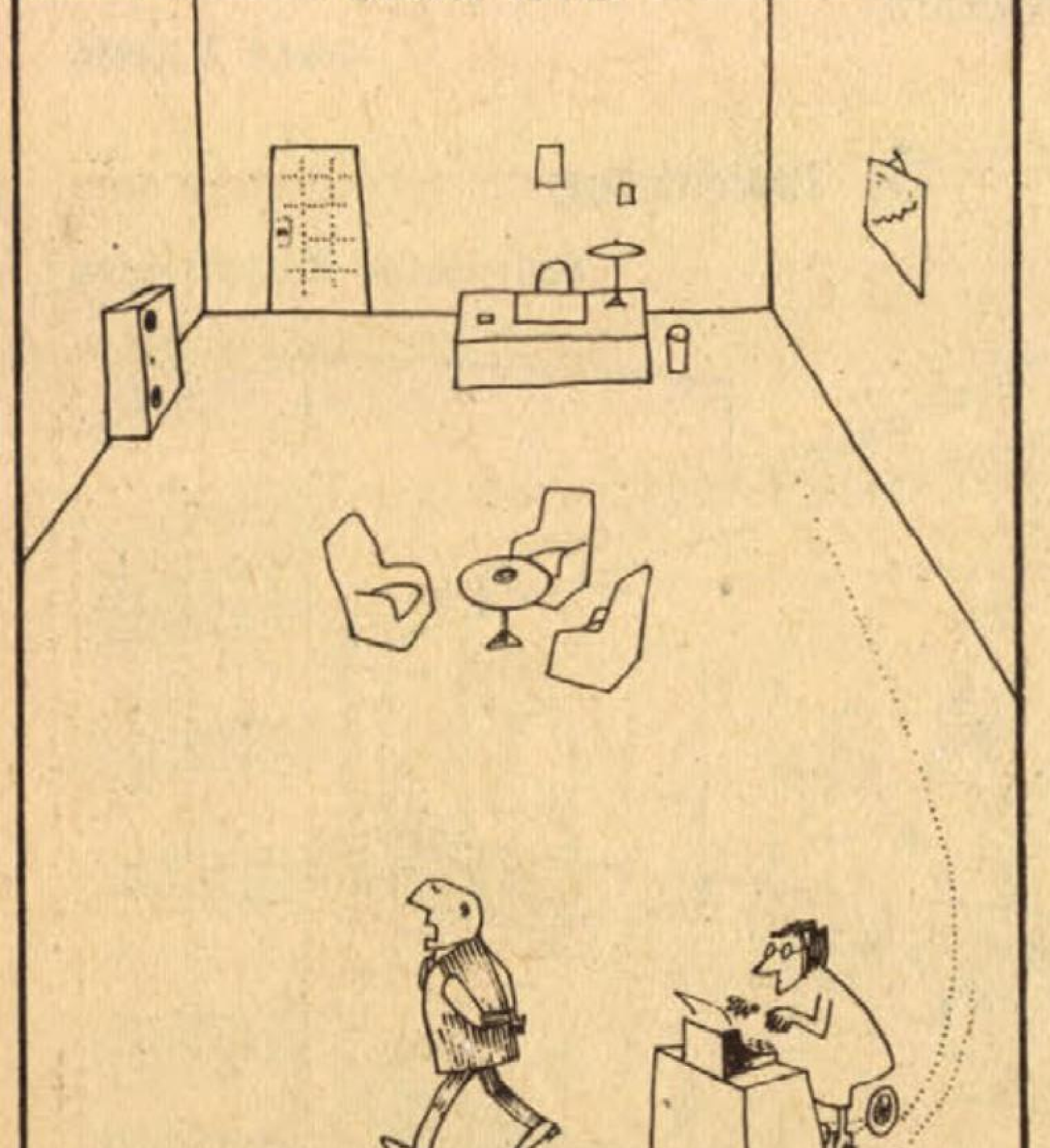

Gépesített háztartás

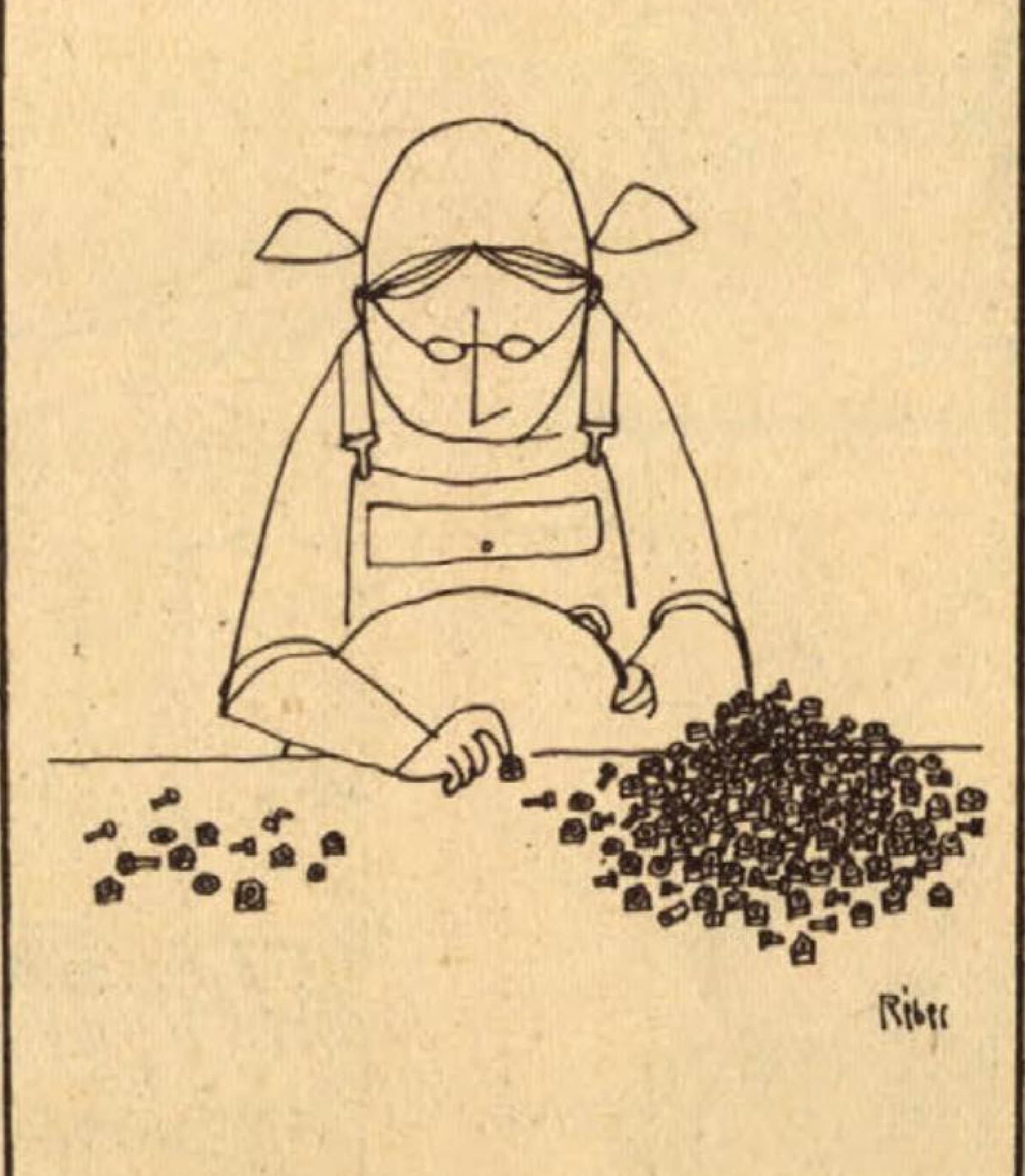

Bizalmatlanság

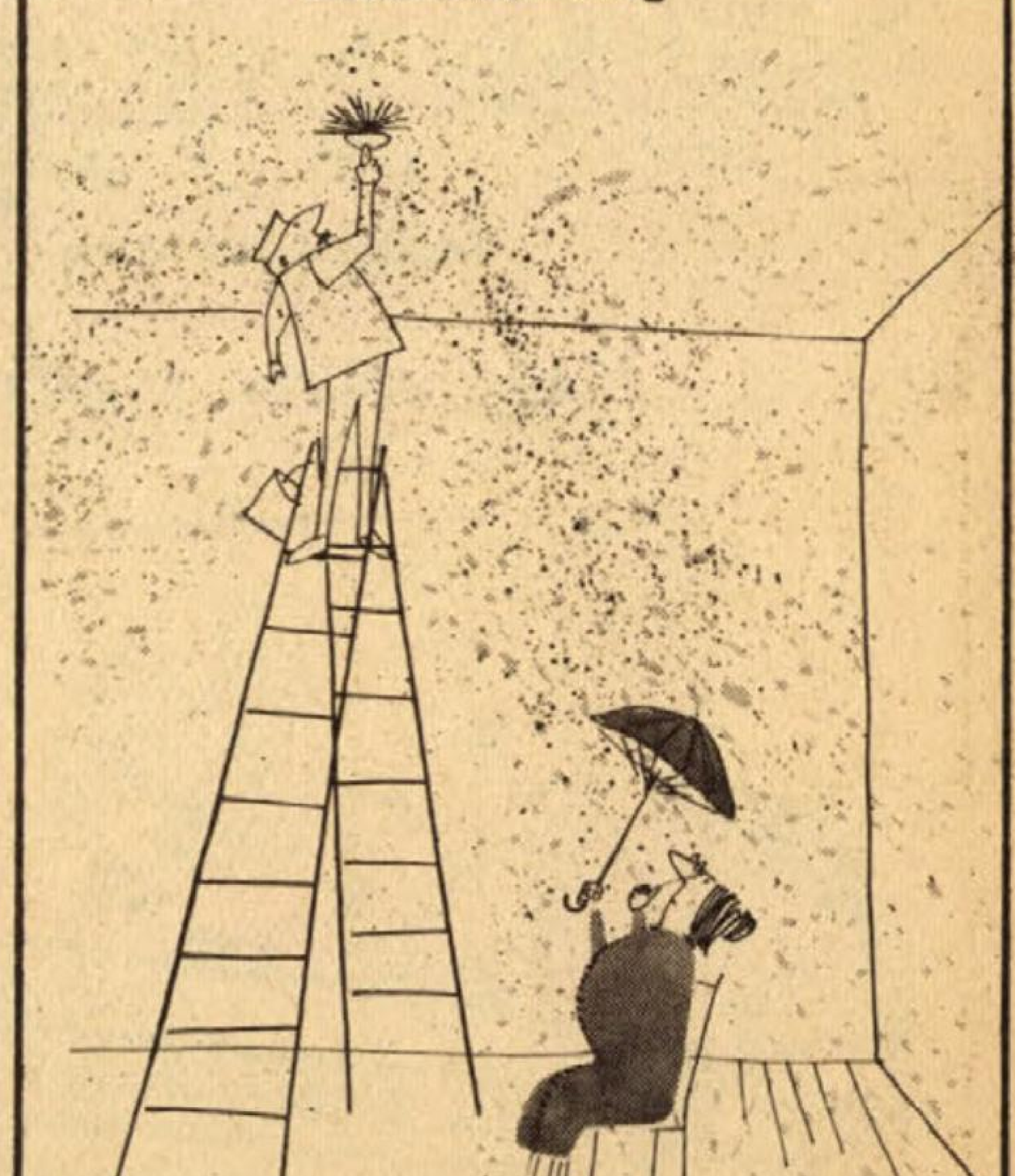

Osztályon jóval felüli étterem

Toncz Tibor rajza

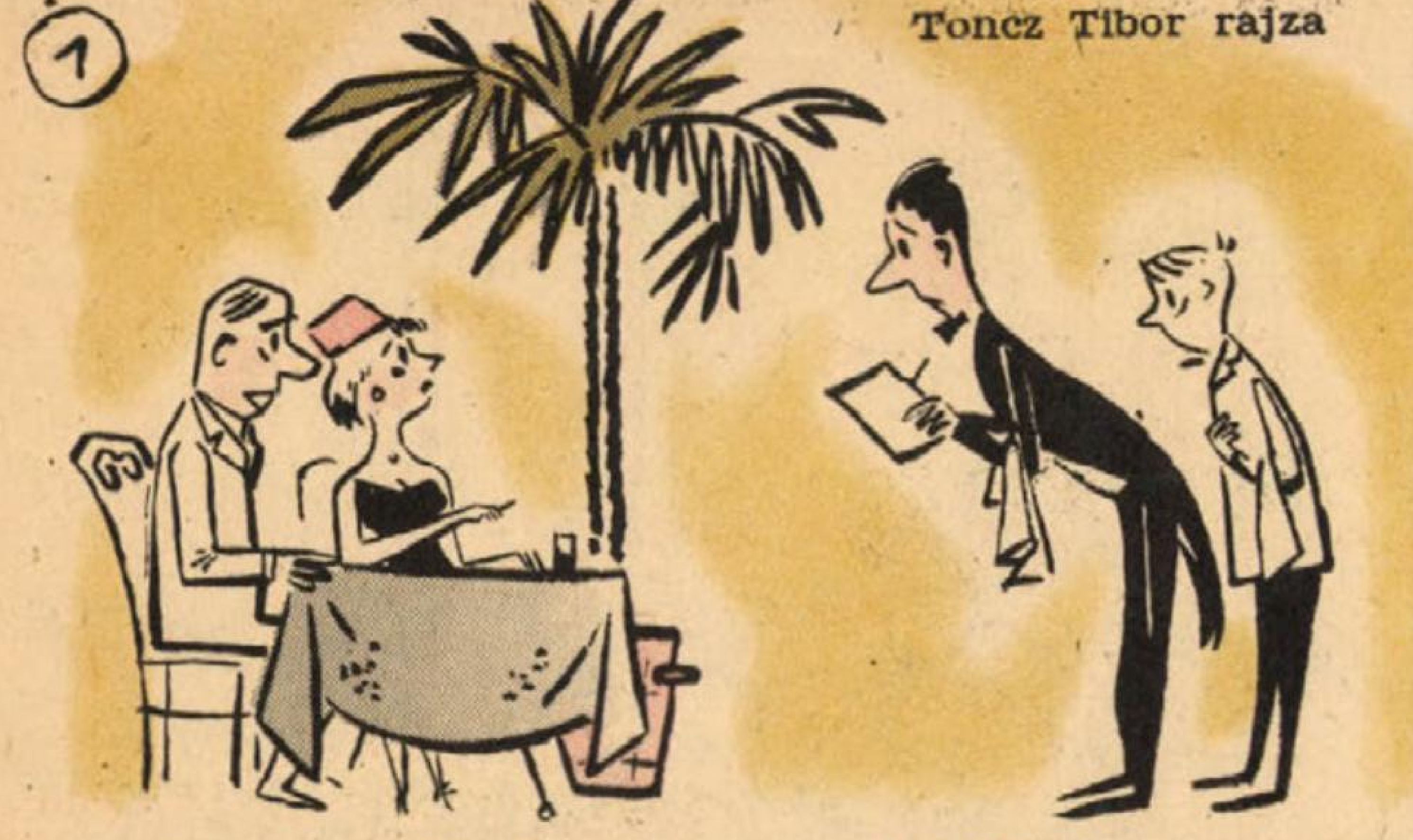

– Két menüt kérek és egy üveg kristályvizet . . .

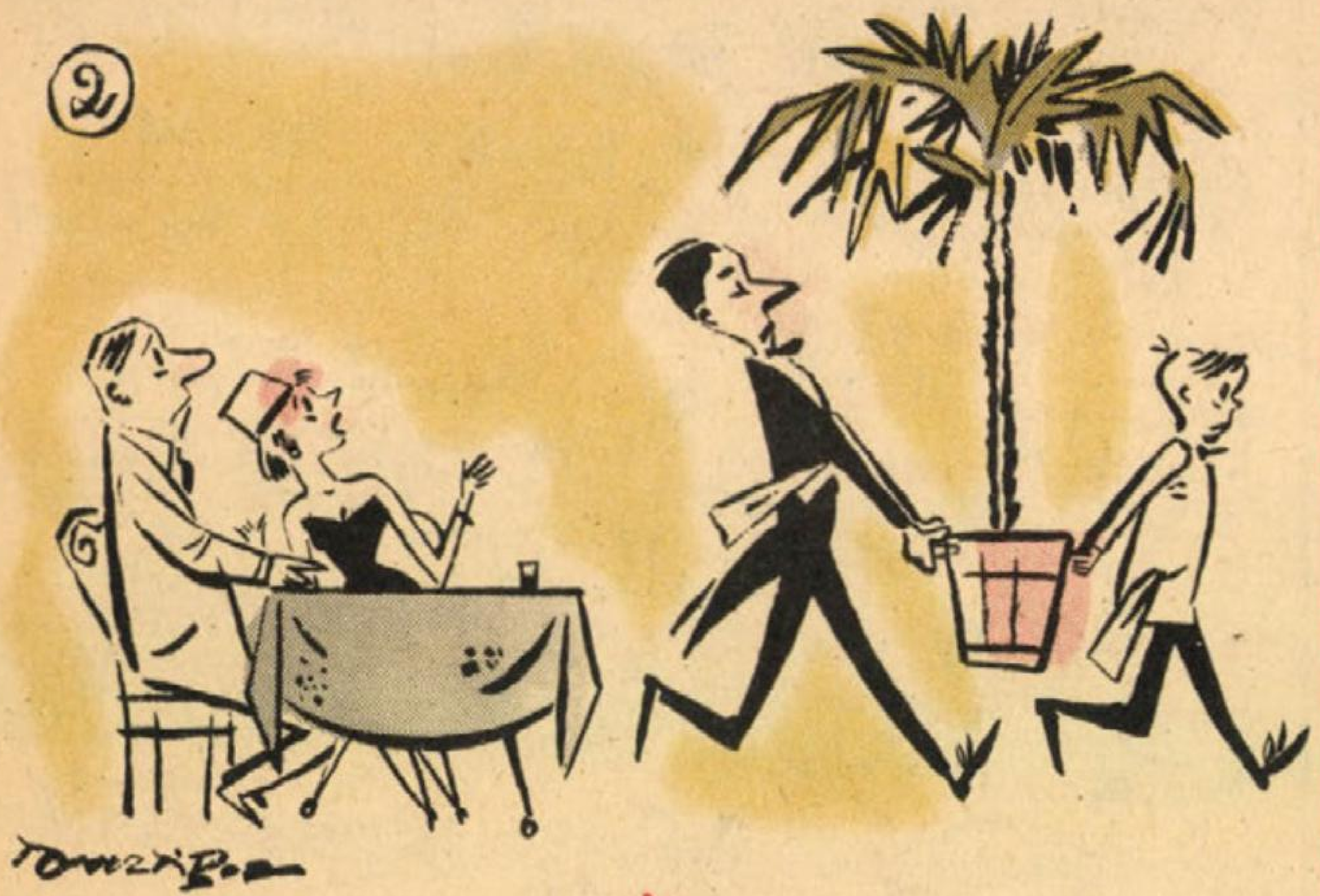

Egy képzőművészeti szakkörben

Takács Zoltán rajza

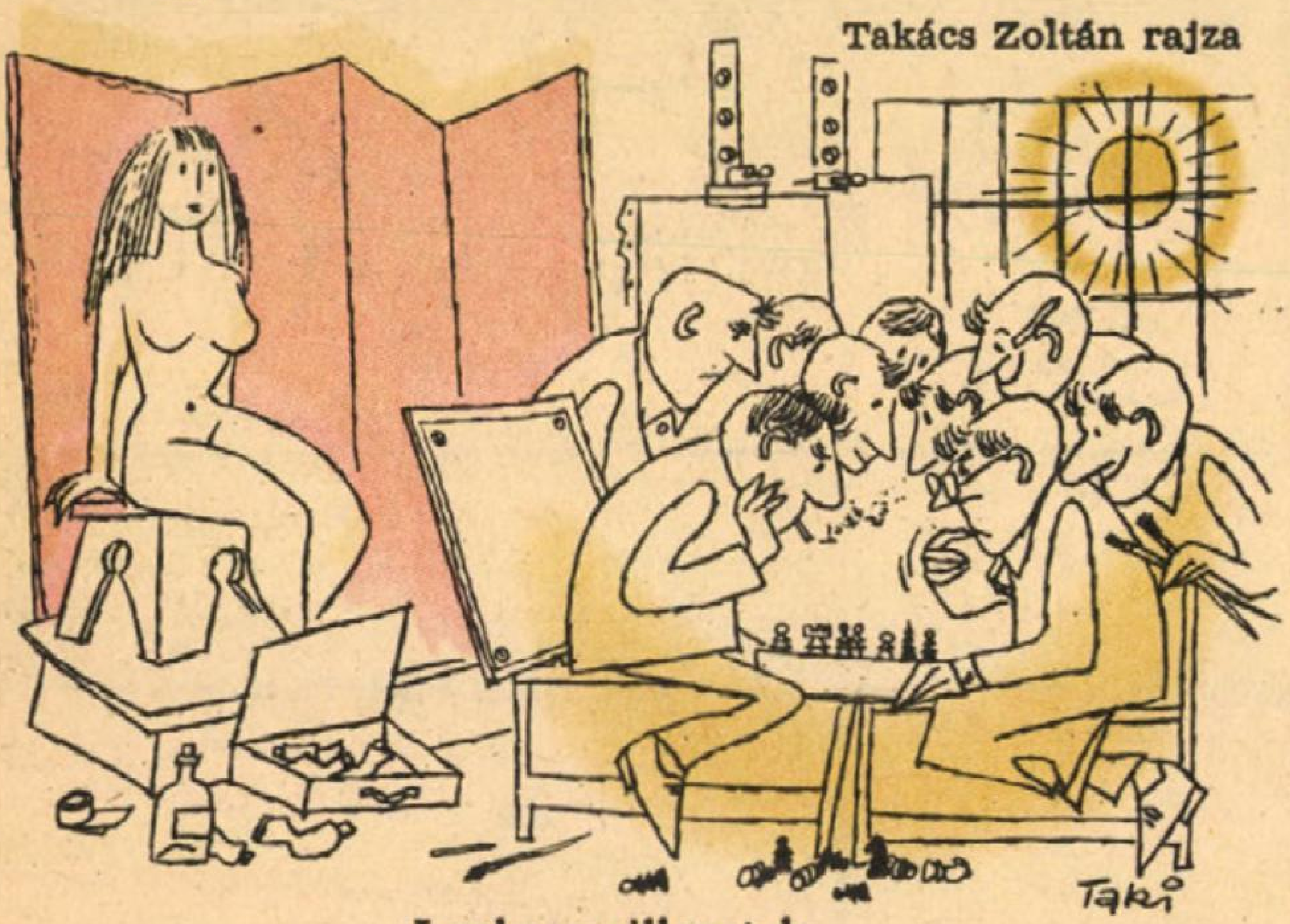

Izgalmas pillanatok

Nagy szürke országút

Vasvári Anna rajza

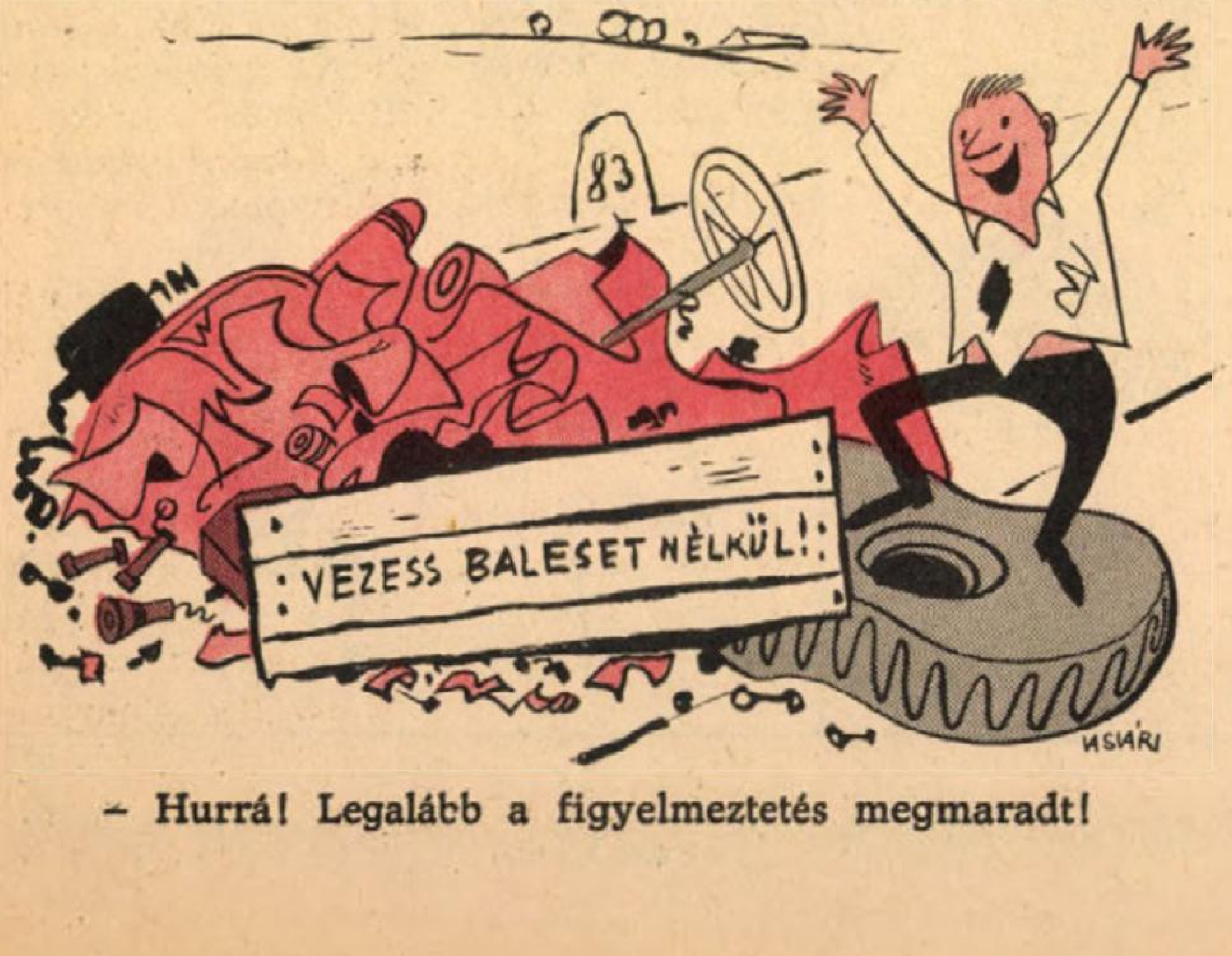

– Hurrá! Legalább a figyelmeztetés megmaradt!

Öröm

A napokban levelet s benne megtisztelő feladatot kaptam olvasóim egyikétől. „Kedves elvtárs — így a rövidke levél —, tegnap délután félkiló pompás és friss kenyeret vásároltam a sarki közértben. Csatoltam soraimhoz azt a papirost, amelybe a vásárolt kenyeret csomagolták. Legyen szíves, fejtse ki a véleményét róla, ha van véleménye róla. Tisztelettel . . ." — satöbbi, satöbbi.

Tüstént előkerestem a vonalzómat s lemértem a csomagolópapírt, amely gyűretlenül és össze nem hajtogatva is elfért a borítékban. A pontos és lelkiismeretes mérés alapján megállapíthattam, hogy a szóban forgó csomagolópapiros hossza 7 (hetes) centiméter, szélessége 12 (tizenkettő) centiméter, területe tehát — mint tudjuk — 84 (nyolcvannégy) négyzetcentiméter. Kellemes érzés fogott el ekkor s e kellemes érzés zsong bennem még most is, midőn — eleget téve a kérésnek — véleményemet kifejtem.

Jó dolog ez. Jó dolog mindenekelőtt az, hogy még örülni is tudok, tiszta szívből, szinte az ártatlan gyermekek egészséges derűjével. Hogy a szívem még nem kérgesedett el teljesen attól a sok-sok epés karcolattól, amellyel a mindennapi élet bosszantó és elkerülhető fonákságait állítottam pellengérre több-kevesebb (inkább kevesebb, mint több) sikerrel. Igen, az öröm, ez a pompás és felemelő érzés az első, amelynek hangot kell adnom. S az öröm a szívből lassan tovaterjed és felhatol a fejbe, ahol optimizmussá alakul át. S miközben szívemben még zsong az öröm, agyamban már zászlót bont az optimizmus, s azt mondja:

Látjátok, ti csüggedők, ti kishitűek, ti kákán is csomót keresők, ha olykor a kelleténél kissé lassabban is, de rendbejönnek a dolgok. Igen, a dolgok rendbe jönnek, részben maguktól, az élet természetes és el nem kerülhető folyományaképpen, részben az emberek igyekezetének, esetleg erőfeszítésének eredményeként. Ma még talán csak kevés közért-eladó viseli szívén a kenyér csomagolásának szerény, de nem jelentéktelen ügyét, de holnapra már többen lesznek. Nem igaz, hogy csak a rossz példa ragadós! Keserű és egyoldalúan sötét szemlélet sugalmazta ezt a közmondást. Ragadós a jó példa is, igenis, az emberek szeretnek okulni a hibákból, szeretnek tanulni is, és szívesen követik a szépet, a nemeset is, ha ilyet látnak maguk előtt. S ez volt a legfőbb ok, amely arra késztetett, hogy nyilvánosságra hozzam olvasóm levelének tartalmát. Igenis: kötelességem a fejlődést is megmutatni, a fejlődést, amely jogos örömmel tölt el engem s jogos örömmel fogja eltölteni az olvasót is, ha megemlítem, hogy én két nappal előbb olyan papirosban vittem haza a kenyeret, amelynek hossza csak 6 (hat) és szélessége csak 10 (tíz) centiméter lévén, területe mindössze 60 (hatvan) négyzetcentiméterre rúgott.

Huszonnégy négyzetcentiméter két nap alatt!

Hát nem nagyszerű?

Tabi László

Új lakótelep

Szür-Szabó József rajza

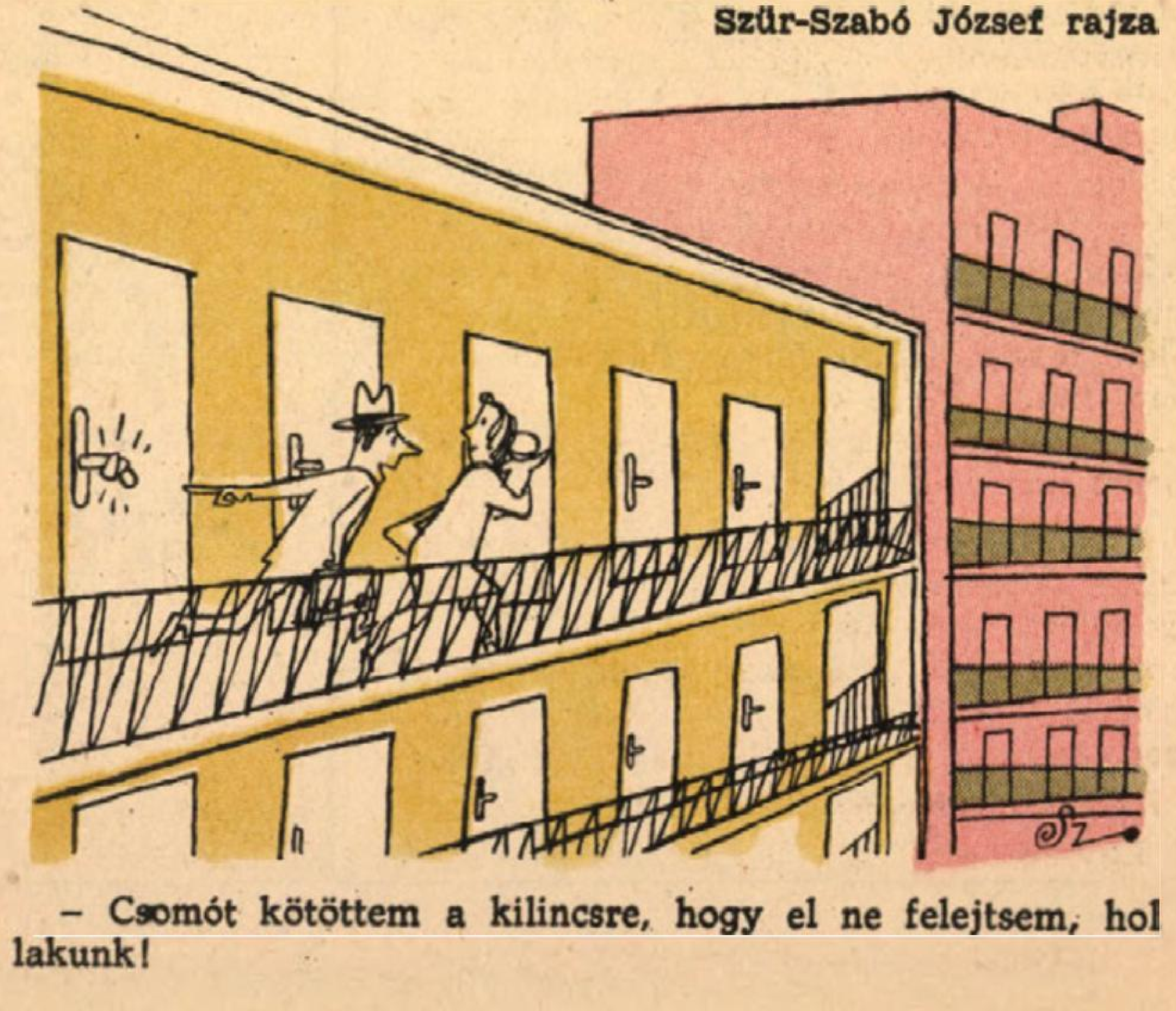

– Csomót kötöttem a kilincsre, hogy el ne felejtsem, hol lakunk!

Az olimpia előtt

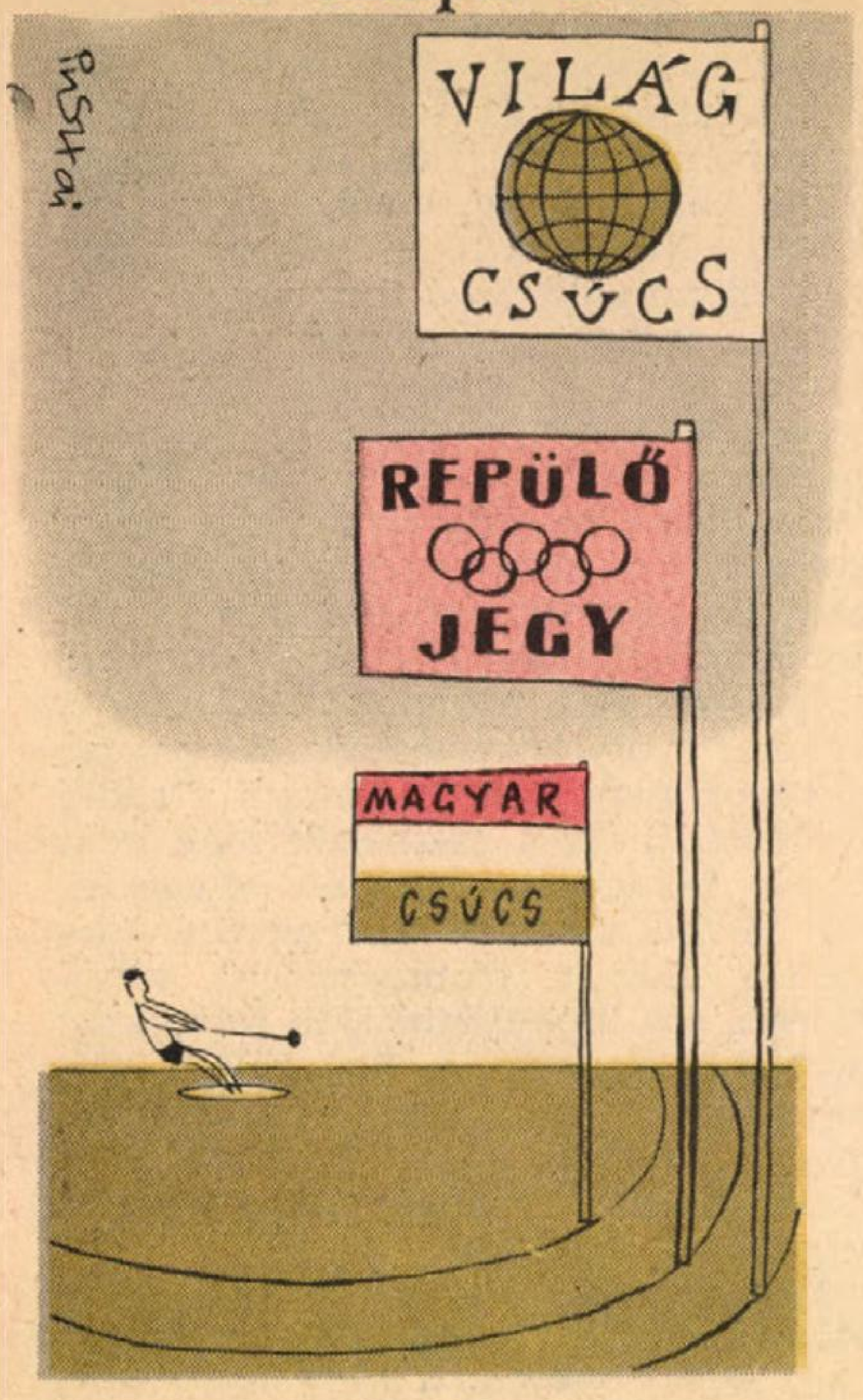

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

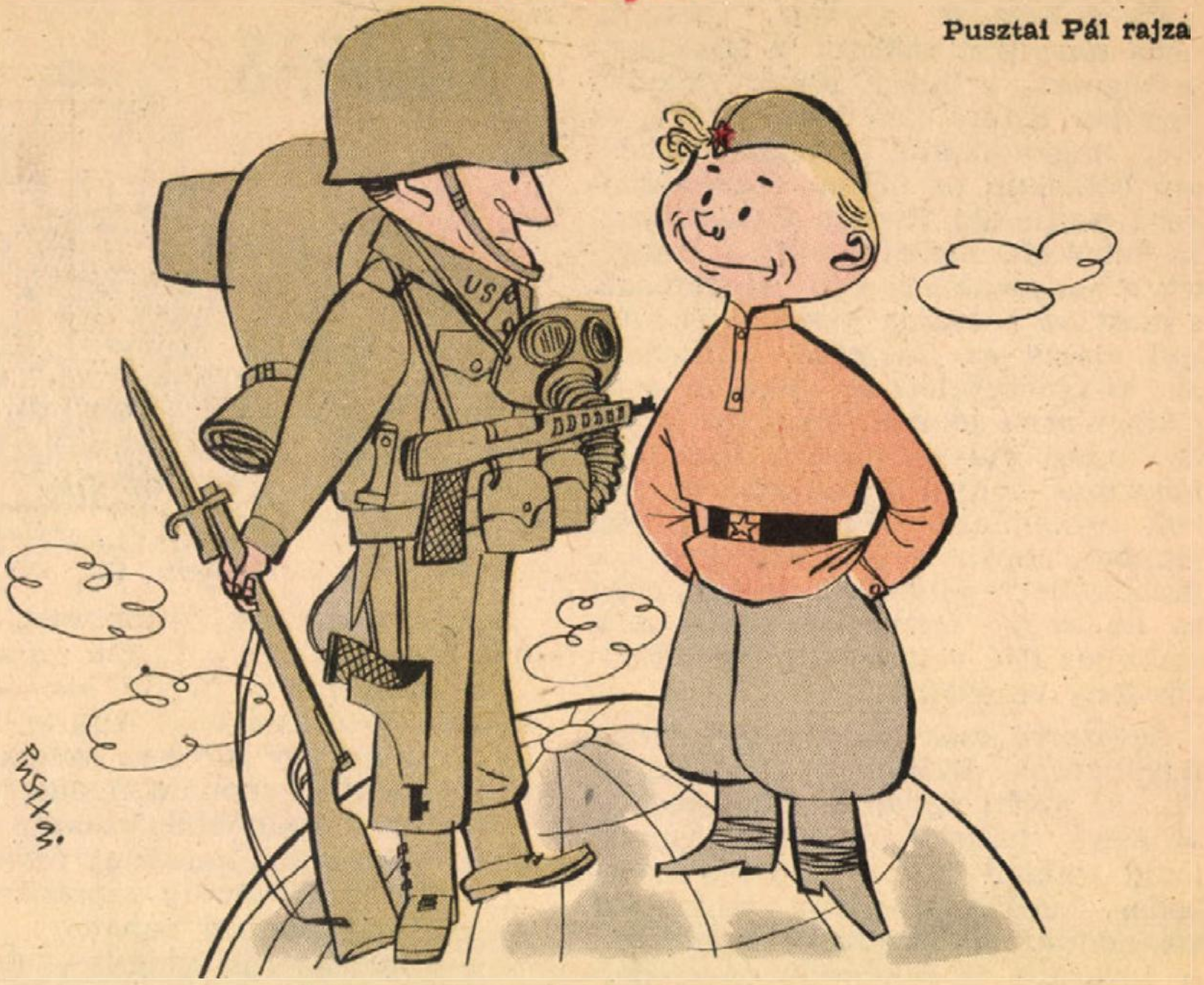

– Mi az, Iván, csak ilyen lengén?
– Persze. A mi kormányunk nem hisztériás.

Furcsa pörösködés

Abban a vidéki kisvárosban, ahol a mélybékében az újságírás inaséveit töltöttem, nagy szenzációt keltett Pádics úr új nyomdaalapítása. Senki sem tudta kitalálni az okot. A titkot egyedül őriztem és most, az idők múlásával átnyújtom a nyilvánosságnak.

A „mi kis városunkban" Pádics úr képviselte azt a nagyhatalmat, amit sajtónak nevezünk. Lapja, nyomdája, papírkereskedése és könyvkötészete volt. De egyik vállalatnak a cégtáblája sem viselte Pádics úr közbecsült nevét. Hangzatos fedőnevek alatt működtek. Déli Kurirnak hívták a lapot, Gloriának a nyomdát, Kliónak a papírkereskedést és Merkurnak a könyvkötészetet. Ezek a különböző elnevezések nem Pádics úr szerénységéből fakadtak, hanem az adóeltitkolás nemes céljából. Az egyik vállalat részvénytársaságként szerepelt, a másik betéti társaságnak volt bejelentve a céghivatalban, a harmadik közkereseti társaság volt, a negyedik „szövetkezet". Mindegyiknek volt elnöke, alelnöke és számos igazgatósági, felügyelőbizottsági és betéti társasági tagja. Ezek valamenynyien Pádics úr népes családjából kerültek ki, de az is előfordult, hogy egy-egy öreg újságíró vagy betűszedő, ha jól viselte magát, belekerült a felügyelőbizottsági tagok díszes sorába. Megtiszteltetésképpen viselhette a méltóságot, mert pénzt nem kapott érte.

Mint ahogy a lelkes ezredparancsnok sűrűn látogatja négy zászlóalját (abban az időben még négy volt) úgy inspicírozott Pádics úr naponként minden vállalatánál. Diktált, intézkedett, aláírt, dohogott és minden szavával hangsúlyozta az egyes „cégek" függetlenségét.

Egyszer a Gloria nyomdában referáltatott magának Ilonkával, az irodavezető-mindenes-kisasszonnyal.

– Sok a hátralék – jelentette Ilonka –, az adósok nehezen fizetnek.

Pádics úr átnézte a hanyag adósok listáját. Tartoztak a helybéliek a nyomdának meghívókért, reklámlapokért, névjegyekért, de még gyászjelentésért is.

– Hogy tud nyugodni az a halott, akinek nem fizetik ki a partecéduláját?! – méltatlankodott Pádics úr. – Minden adósnak erélyes felszólító levelet kell küldeni!

– A Déli Kurirnak is?

– Természetesen. Már megmondtam, hogy a Déli Kurir éppen olyan megrendelő a Gloria nyomdában, mint a többi. Jól nyomja meg a tollat, Ilonka!

Ilonka jól megnyomta a tollat és így történt, hogy másnap, amikor Pádics úr főszerkesztői és lapkiadói minőségében a Déli Kurir postáját nézegette, a következő szövegű levelet találta:

„Tisztelt Cím! Csodálkozással látjuk, hogy 2150 korona régen esedékes nyomdahátralékukat még mindig nem rendezték. Nyomatékosan kérjük ennek az összegnek haladéktalanul való beküldését, ellenkező esetben kénytelenek leszünk a peres eljárást folyamatba tenni."

A főszerkesztő az asztalra csapott:

– Ilyen hangon nekem még nem írtak!

Becsengette Terézt, a Déli Kurir irodakisasszonyát és dörgő hangú levelet diktált a Gloria nyomdának:

„Felháborodással olvastuk folyó hó 8-án kelt soraikat. A Déli Kurir, amely az egyéni és köztisztesség megjavításáért bontott zászlót, mindig jó példával járt elöl és soha senkinek egy krajcárral sem maradt adósa. Felszólítjuk önöket, levelük sértő hangját – sajnálkozásuk kifejezése mellett – azonnal vonják vissza, különben kénytelenek leszünk lapunkat más nyomdánál előállítani."

Amikor délután (mert expressz száguldott a levél) a postás átnyújtotta a címzettnek a Déli Kurir fenyegető levelét, Pádics úrnak az arcába szökött a vér.

– A Gloria fejezze ki sajnálkozását?! Soha! Nem fizetnek és még fenyegetőznek? Írja, Ilonka: „Levelüket, amelyet kézhezvétel után a papírkosárba dobtunk, mosolygással olvastuk. Azt a fenyegetésüket, hogy más nyomdához vándorolnak, rosszul sikerült tréfának minősítjük, miután köztudomású, hogy a köztiszteletnek örvendő Gloria nyomdán kívül városunkban más nyomdai műintézet nem működik."

Pádics úr a főszerkesztői asztalnál bősz hangulatban olvasta az ironikus levelet.

– Hát majd működni fog! – harsogta.

És négy hét múlva, mint a Déli Kurirban olvashattuk, megnyílt a másik nyomda, a „Pallas Athénée". Elnök Pádics Gusztáv, alelnök: Pádics Gusztávné.

Stella Adorján

KIHÁGÁS

A delizsánsz frissen robogott, néha nagyokat zökkent a göröngyös országúton, a pihent lovak vidáman ügettek. Estére járt már az idő, az öreg nagyszakállú kirurgus csendesen bóbiskolt az ülésen. Egy középkorú pestbudai fiskális elgondolkozva tubákolt, mellette volt a leánya, aki a nagyszüleinél volt látogatóban, s most az édesapja kíséretében utazott vissza az intézetbe. Minduntalan ki-kinézegetett az ablakon, s titokban arra gondolt, hogy mi lenne, ha hódító külsejű álarcos haramiák támadnák meg a postakocsit és csókot rabolnának tőle. Fátyla alól azonban lopva a vele szemben ülő fiatalemberre pillantott, de úgy, hogy az ne vegye észre. Az illető szép, szakállas ifjú volt, a szemében különös fény villózott.

Egyszerre csak halk zenére lettek figyelmesek. Először a lány figyelt föl rá, aztán az apja. Édes-kedves, sohasem hallott melódiák voltak, majd valami furcsa ritmusú zenebona, később énekszó hallatszott valahonnan a postakocsi belsejéből. A kirurgus is felébredt és csodálkozva kérdezte:

— Ki énekel?

A fiatalember mosolygott, de nem szólt. Először arra gondoltak, hogy hasbeszélő, de ez a feltevés nem magyarázta meg a hangszeres zene eredetét. Valamennyien egyszerre képzelődnének talán? Az öreg kirurgus végül megkérdezte a garabonciás formájú fiatalembert:

— Mondja csak, öcsémuram, honnan származik ez a furcsa muzsika?

A fiatalember fénylő kis dobozt húzott elő a zsebéből. Alig volt nagyobb, mint egy tubákos szelence.

— Innen! — mondta nyugodtan.

A lány visszahőkölt, az apja elsápadt, a kirurgus keresztet vetett.

— Miféle földöntúli szerszám ez? — kérdezte remegő hangon.

— Tranzisztoros rádió! — felelte a fiatalember, majd egyet csavart rajta. Bársonyos hang szólalt meg:

— A meteorológiai intézet jelenti. Várható időjárás holnap estig. Szeles, hűvös idő, néhány helyen záporeső, zivatar...

A kirurgus felordított:

— Állj! Álljon meg a kocsi! Csoda történt! Csoda! Csoda!

Mindannyian letérdeltek a fiatalember előtt és áldását kérték.

A csodálatos szerkezet híre rövidesen bejárta az egész művelt világot. Mária Terézia hamarosan magához kérette az ifjút, és a tranzisztoros rádió a koronaékszerek közé került. Nagy Frigyes porosz király viszont minden áron meg akarta szerezni a rádiót, Leuthennél le is győzte az osztrák seregeket, visszaszerezte Boroszlót és Sziléziát, a tranzisztoros rádiót azonban nem kapta meg. Franciaország megígérte támogatását, de csak azzal a feltétellel, ha a Bourbon-ház megkapja a rádiót, amelyre különben Anglia is kivetette a hálóját. Pitt azonnali hadüzenetet követelt, de leszavazták. A párizsi békében nem tudtak dönteni a rádió sorsáról, mert a szentszék még nem hozott határozatot a csoda jellege felől. Számos tudós gyülekezet tárgyalta meg a transzcendens tüneményt, s a legkülönbözőbb következtetéseket vonták le. Sokan azt állították, hogy közel van a világ vége, megalakították a tranzisztoristák szektáját és önkorbácsolással készültek fel a végső órára.

Mindez azért jutott eszembe, mert olvastam egy hírügynökségi jelentést, amely szerint 4 font büntetésre ítéltek egy ausztrál férfit, aki tranzisztoros zsebrádiójával zavarta útitársai nyugalmát a melbournei vonaton, többszöri figyelmeztetés után is nyugodtan hallgatta a sporteredményeket, majd tánczenét.

Milyen hálátlan az emberiség!

Feleki László

---

fiúknak semmi?

Tibort szeretem, mert mindig olyan lelkendezve tud telefonálni. Most is alig ragadta meg a kagylót, a közepén kezdett fuldoklani: „Sürgősen küldj egy gépírónőt... Elég, ha száznegyvennel tud... Ne írja a vajat el-ipszilonnal és ne intrikáljon. Bízunk benned!"

Tiborék vállalatához már három gépírónőt ajánlottam. Úgy látszik, hiány van ebben a munkakörben. Már elhelyeztem Juliska néni Manci lányát, Ernát az alattunk levő lakásból és csakhogy a presztizsem megmaradjon, kiemeltük nyugodt állásából egyik ismerősünket, valósággal elraboltuk. Tiborék étvágyát azonban, úgy látszik, nem lehet kielégíteni. Én nem tudom, miért akarnak összetéveszteni a munkaközvetítővel, de ügyesen csinálják. Mindhárom esetben közölték velem, hogy remek munkaerőt küldtem. Pedig Manciban nem vagyok bizonyos, ami az el-ipszilonokat illeti.

Kétségbeesetten tettem le a kagylót. Hát nem lesz ennek sose vége? Gyuri a szobámban ült és megértően nézett rám. Lám, őt meg nem tudom elhelyezni, pedig Mihály bácsi a halála előtt rámbízta ezt a gyereket.

– Milyen állást szeretnél tulajdonképpen? – kérdeztem tőle.

– Hát, az igazat megvallva, én a legszívesebben írógépen dolgoznék. Kétszázzal írok, a bácsi tudja, hogy olvasott fiú vagyok, nem írok hülyeségeket, most vizsgáztam gyorsírásból is. Ez az egyetlen dolog, amihez igazán értek és szeretem is csinálni. Néha oldalakat tele írogatok otthon egy kis régi Olimpián, csak azért, hogy teljen az idő.

Rábámultam a gyerekre. Tényleg, mi lenne, ha megpróbálnánk? Ha van férfi szakács, férfi pénztáros és hímnemű telefonközpontos – miért ne lehetne egyszer gépírófiú is? Legfeljebb majd neki a lányok diktálnak szívesen. Csinos is a gyerek, nem nagyon sérti a női szemet. Alkalmazkodó, csöndes jellem. Ha lányruhát adnánk rá, tán senki sem mondaná, hogy fiú.

Azonnal vettem a kagylót. Mondom Tibornak: máris megvan. Lelkendezik, nahát, ez csodálatos, mondja. Nem csalódott bennem. De küldjem azonnal. Leteszem a kagylót, hát recseg a hallgató. Tibor üvölt, mondjam a nő adatait, kapucédulát akar neki íratni, hogy ne várjon majd lent soká.

– Fiú! – mondom csendesen.

– Jó, jó, de mi a keresztneve? Fiú Mária?

– Értsd meg, te őrült! Férfi! Hímnemű!

Tíz másodpercnyi megilletődött csend.

– És mit tud?...

– Mindent, amit csak kívántok. Gyorsabban ír, mint amit előírtál, művelt gyerek. Csendes, mint a lassú víz, jóképű és nyert egy gyorsíró versenyt. (Protekciónál egy kicsit mindig lódítani kell.)

– Hát jó – sóhajt Tibor. – Egyszer ilyen is lehet. Benned megbízunk. De azért megbeszélem a főnökömmel...

Negyedóra múlva cseng a telefon. A vállalat főkönyvelője érdeklődik, miféle csodabogarat akarok már megint rájuk szabadítani? Azt mondja, hogy a nők fellázadnak, ha ez megtörténik. De ő is meg akarja beszélni a főnökével.

Mit részletezzem? Gyuri estig ült a szobámban. Végigzongoráztuk az egész ranglistát, csak éppen a miniszterhelyettesig nem jutottunk. Külön-külön mindenki merte vállalni, csak kollektíve félt a többiek tréfájától. Amikor már huszadszor soroltam fel Gyuri jótulajdonságait, enyhén elpirult. Én is kezdtem magam kínosan érezni és beláttam, hogy Pesten, a csinos nők hazájában, ez az egész ügy kilátástalan. Főzünk, mosunk, takarítunk, szárazdajkák vagyunk, vasaljuk a fehérneműt, hámozzuk a krumplit, súrolunk, vikszelünk. Csak a szent írógép billentyűi mellé nem eresztenek bennünket. Mindenki attól fél, hogy mulatnak rajta, ha majd kiszól a párnásajtón:

– Gyurika, jöjjön be a blokkjával!

Gesztelyi Nagy Zoltán

CSODÁK

Kaján Tibor rajza

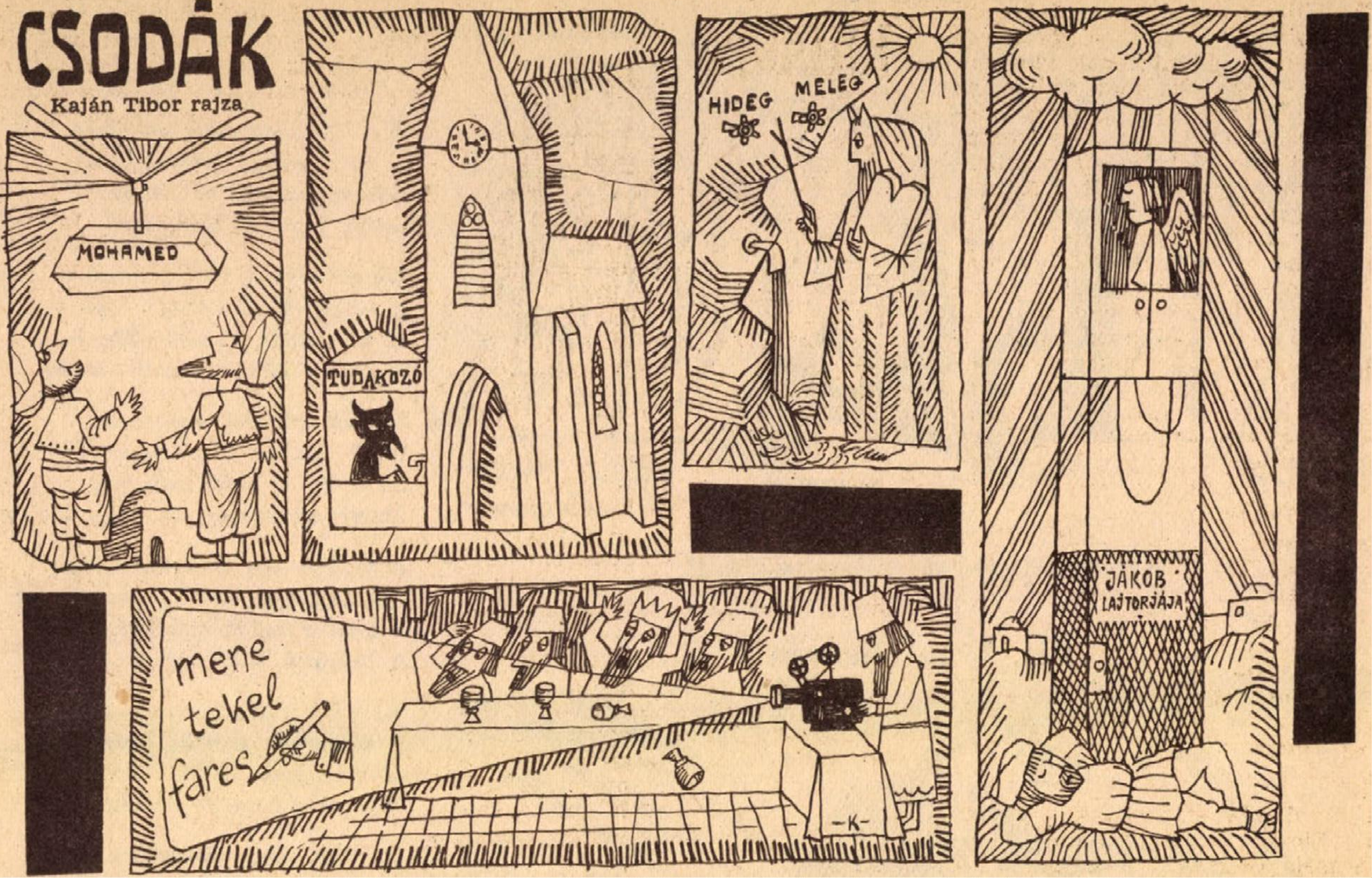

Szombat reggel

Ami a dolgozókkal való bánásmódot illeti, még mindig vannak hibák : : :

Reggel nyolc, ülök a szerkesztőségi szobámban és éppen szép, hímes tavaszi gondolatom támad a nyájas olvasó számára, amikor belép a segédhivatali kartársnő és azt mondja, hogy fizessek 42 forintot.

A szép, hímes tavaszi gondolat, mint jeges fuvalomra a kis mimózavirág, összecsukja szirmait. Ha tőlem pénzt kérnek, nagyon megbántva érzem magam.

– És mi célból? – kérdem szomorúságtól bepárásodott hangon.

Az üzemi étkezde követe a kartársnő. A jövőheti hat ebéd és vacsora a negyvenkettő. A hitvány anyagi hozzájárulás.

Hát ez az, amit nem szabadna pont reggel, pont szombaton és pont velem megtenni, akinek lelke küszöbén éppen a szép, hímes tavaszi gondolat kopogtat.

Mi legyen a helyes bánásmód?

Szerény elképzelésem szerint belép a kartársnő és azt mondja, hogy jó reggelt.

– Jó reggelt – mondom én.

– A vállalatvezető kartárs meleg baráti üdvözletét küldi – mondja ő.

– Köszönöm és szívből viszonzom – mondom én.

– Egyben küldi ezt is – mondja ő és nyújtja a jövőheti étkezésre jogosító kis kartont.

– Persze-persze – mondom én és komoly fizető mozdulatokat teszek a belső zsebem irányába, ahol egy-két ötvenes egész bátran akadhat, ám ő lefogja a kezem és azt mondja; nem szabad. Mire én, no de kedves kartársnő, hogy hogy nem szabad???

– Úgy – mondja ő –, hogy vállalatunk mától kezdve hozzájárulást nem fogad el.

Megdöbbenéstől sápadó orcával kiáltok föl én:

– De kérem ; ; ; ejnye kérem . . . ilyet ne tegyenek velem!!

És most már igen komoly meggyőződéssel és újból és újból kísérletet teszek arranézvést, hogy pénztárcám elővegyem, ám a kartársnő azzal a nagyon kedves, gyengéd erőszakkal, ami oly angyalivá teszi a nőt, újból és újból elhárítja. Sőt, miután legyőzettem, ekként folytatja:

– A vállalatvezető kartárs ezenfelül igen szépen kéri, ne utasítsa vissza ezt a szóra sem érdemes csekélységet : : :

Azzal átnyújt két darab kitűnő jegyet a válogatott meccsre, és száz forint rápénzt abból a célból, ha kint netalán költségeim merülnének föl.

Ez volna a dolgozókkal való igazán finom bánásmód, szép, hímes tavaszi gondolatok zsendülése idején. De hol vagyunk még ettől, teremtőm?! . . . Lehet, hogy az idősebb generáció már meg sem éri.

Kisjó

Patikában

Hegedüs István rajza

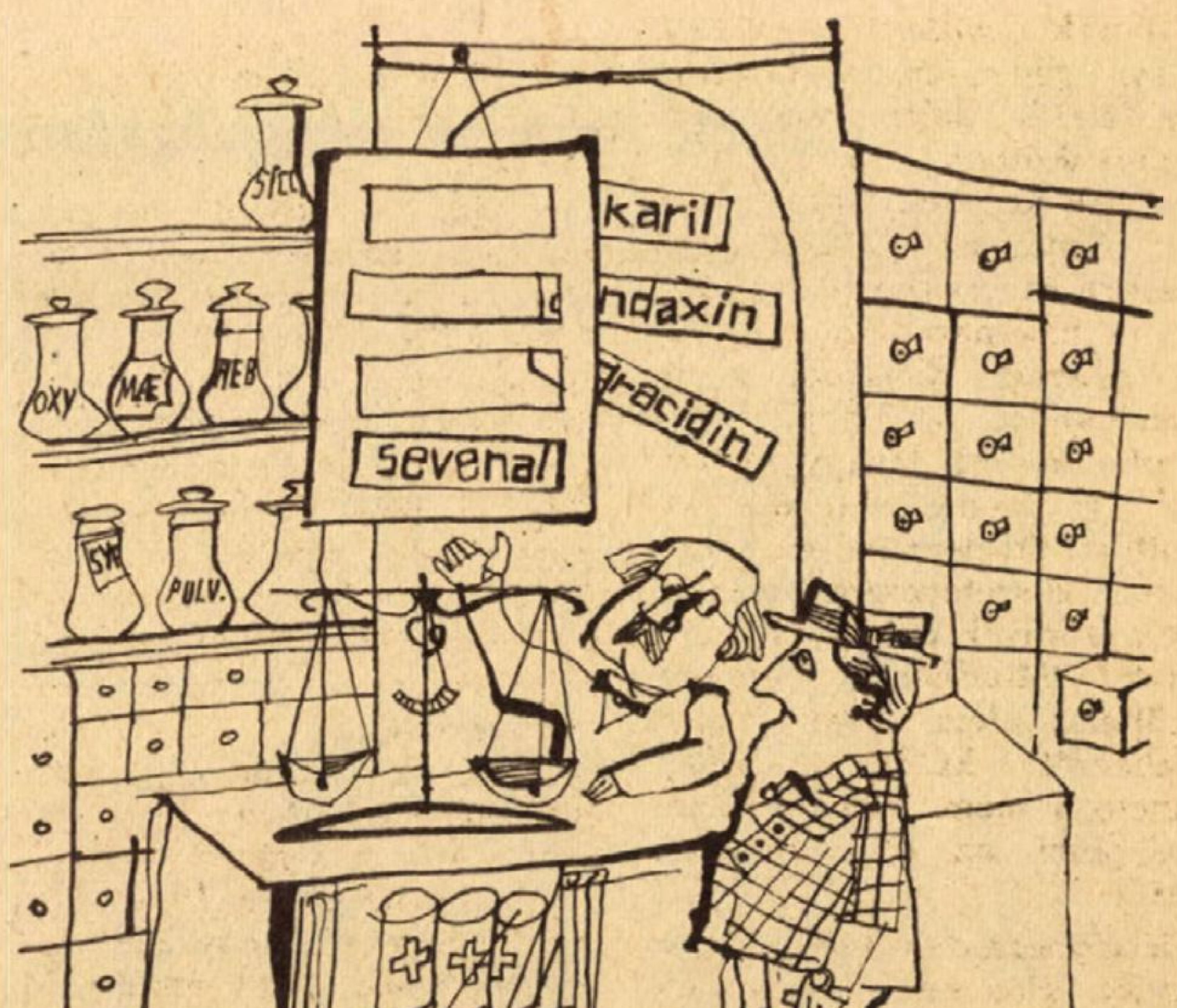

– Ma erős napunk volt ; ; ; Minden más elfogyott ; ; :

Az Ensz-ben

Schwott Lajos rajza

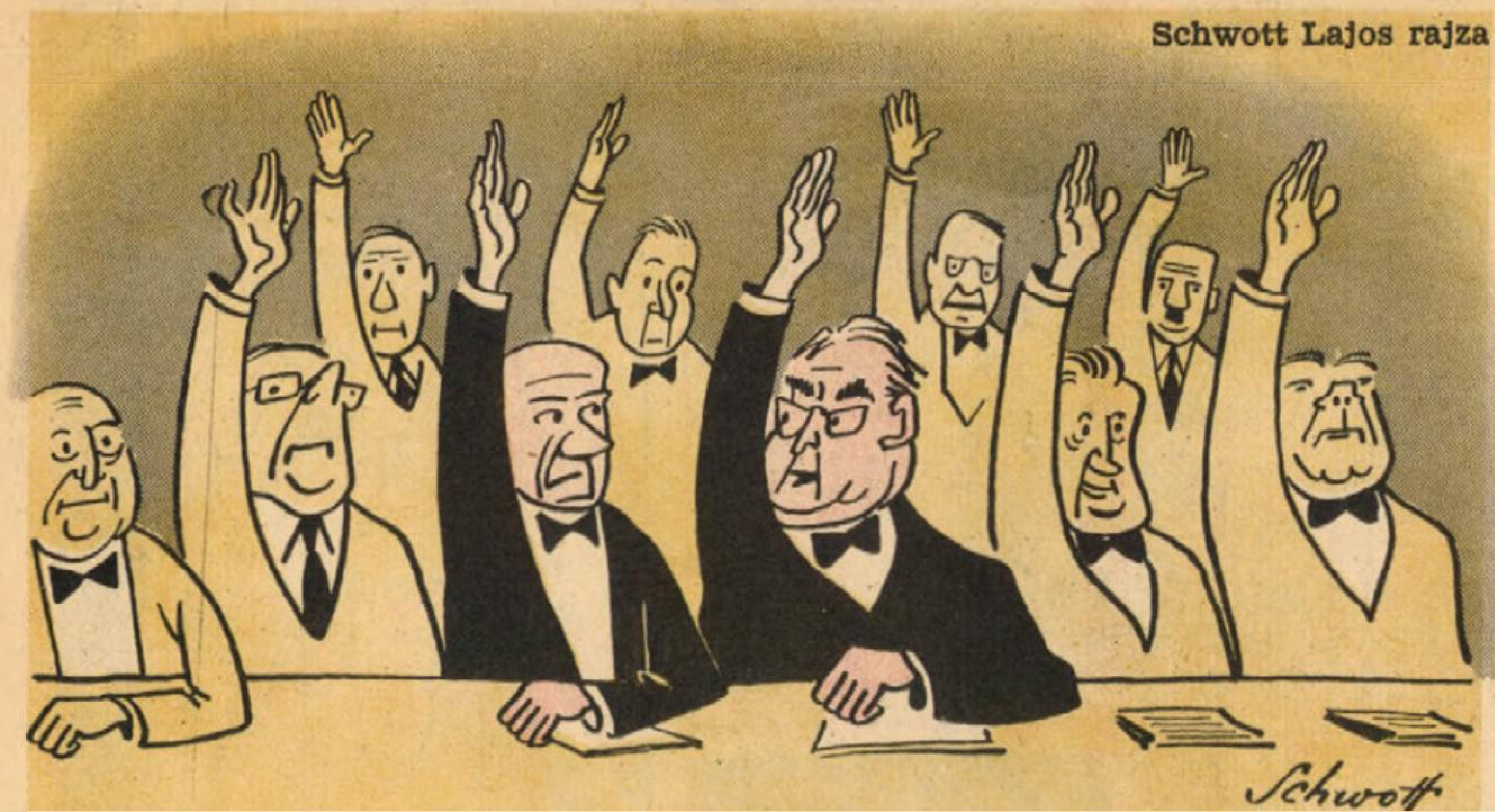

– Tulajdonképpen mit is szavaztunk meg?

Mr. Münchhausen

Szegő Gizi rajza

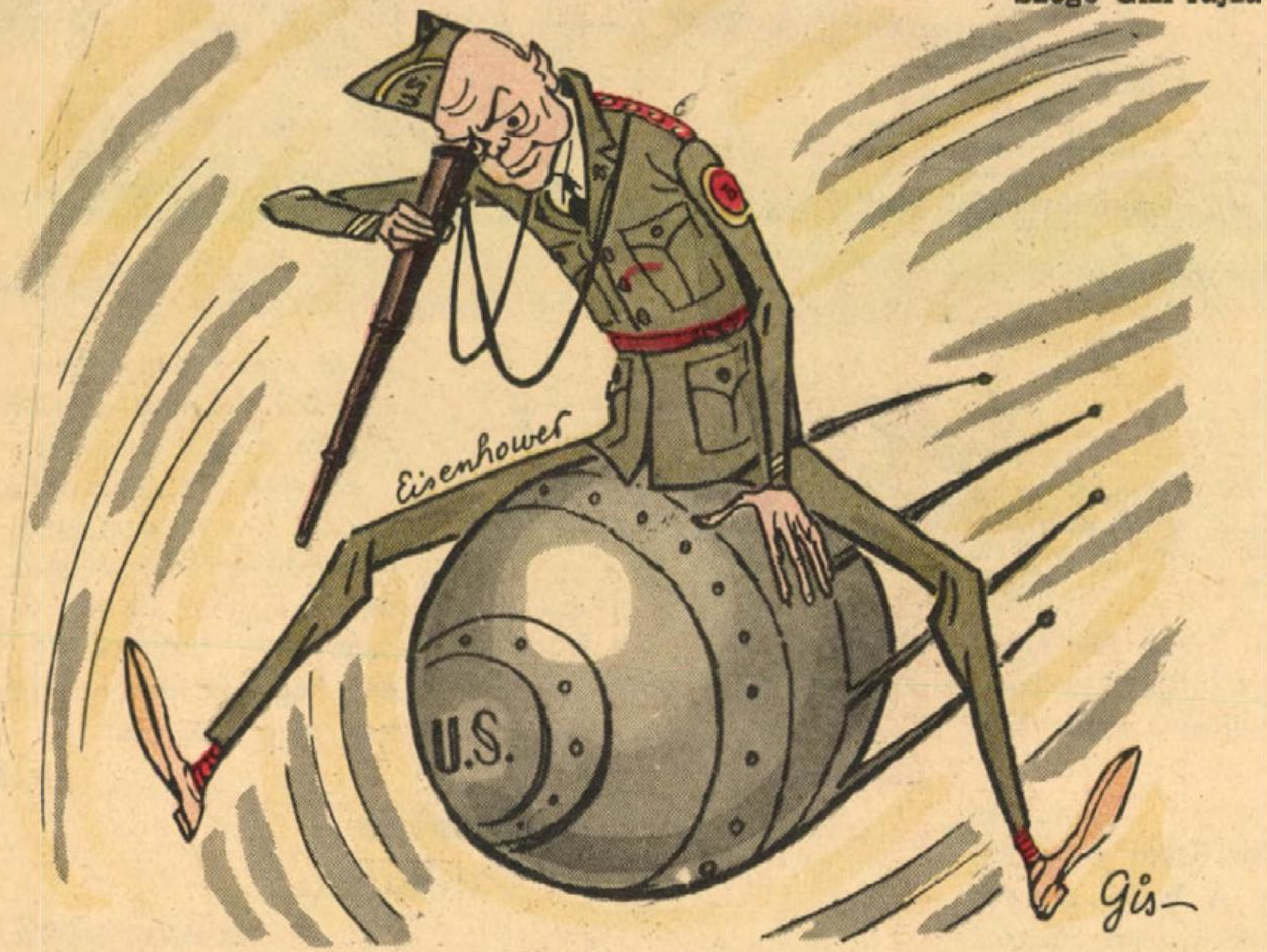

Uncle Sam az ideggyógyásznál

(Rajz a New Yorkerből)

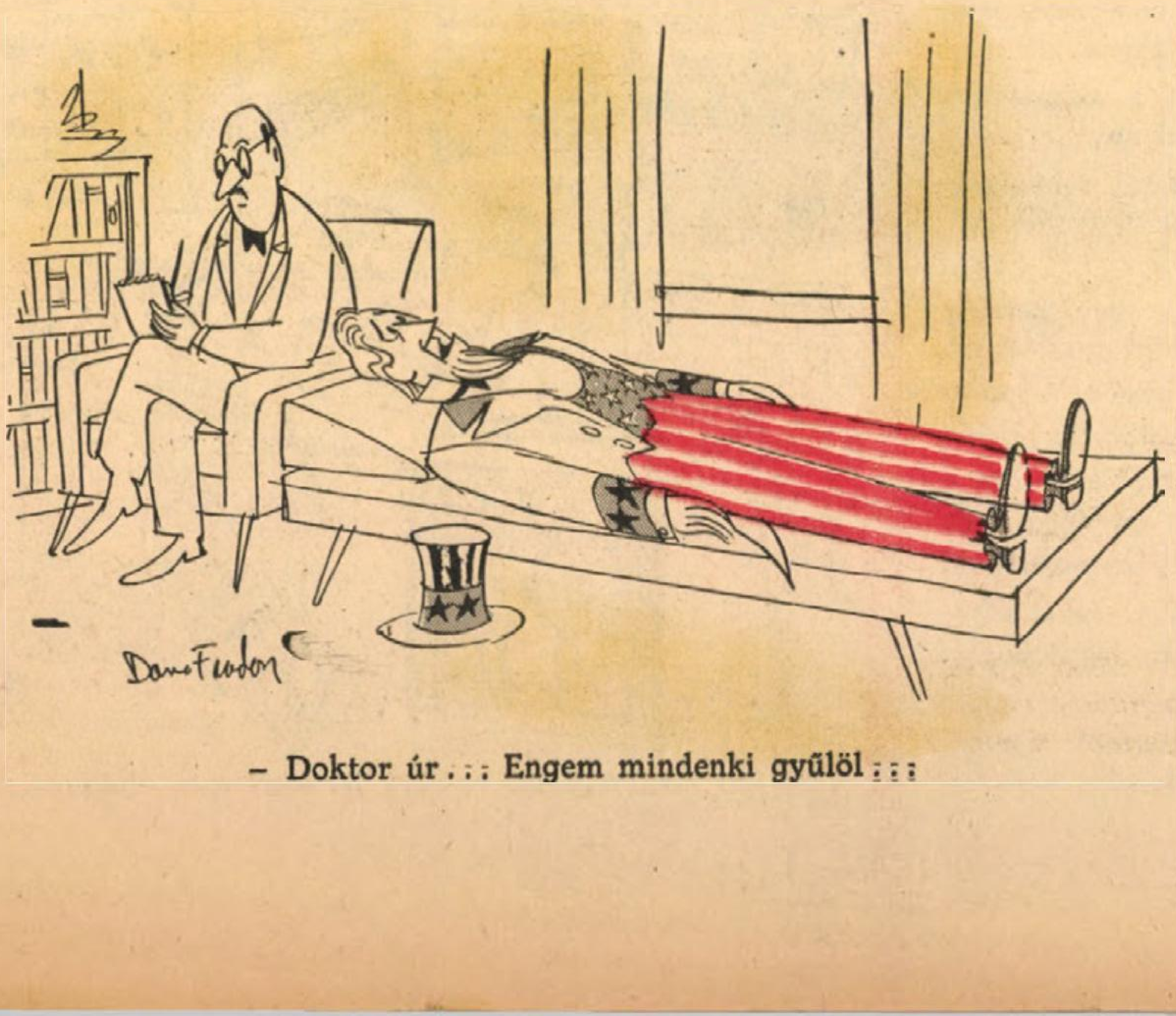

– Doktor úr . : : Engem mindenki gyűlöl : : :

Korán KEZDIK

Ilyen jó dolga sohse volt még
A hátulgombos nemzedéknek;
Teljesül vágyuk, mielőtt még
Szólni, beszélni kezdenének.

Pelenkán kívül minden másban
A választék dús, szinte kábít:
Törpét látnak a zsebkendőn és
A zseben hímzett mackó bácsit:

Meglett emberek regimentje
Értük töpreng és nekik tervez:
Az edény is zenél maholnap,
Amely vitrintárgy soha nem lesz : : :

A klub is úgy épül manapság:
Egy „megőrző hely” benne jól hat;
S amíg a szülők táncikálnak,
A gyermek televíziózhat.

Most lép a szinre versem hőse,
A hároméves szöszke Pista,
Akinél messze földön nem volt
Lelkesebb, buzgóbb óvodista.

De most, hogy választékot ismer,
Az óvodában néha nagyzol,
S óvónéninek mondta tegnap:
– Most elmegyek, ha nem haragszol:

– Hová mégy? – szólt az óvónéni =;
Ebédre készül már a bukta!
– Majd visszajövök – mondta Pista =;
Csak benézek kissé a klubba!

K. Tóth Lenke

E heti hirdetésünk

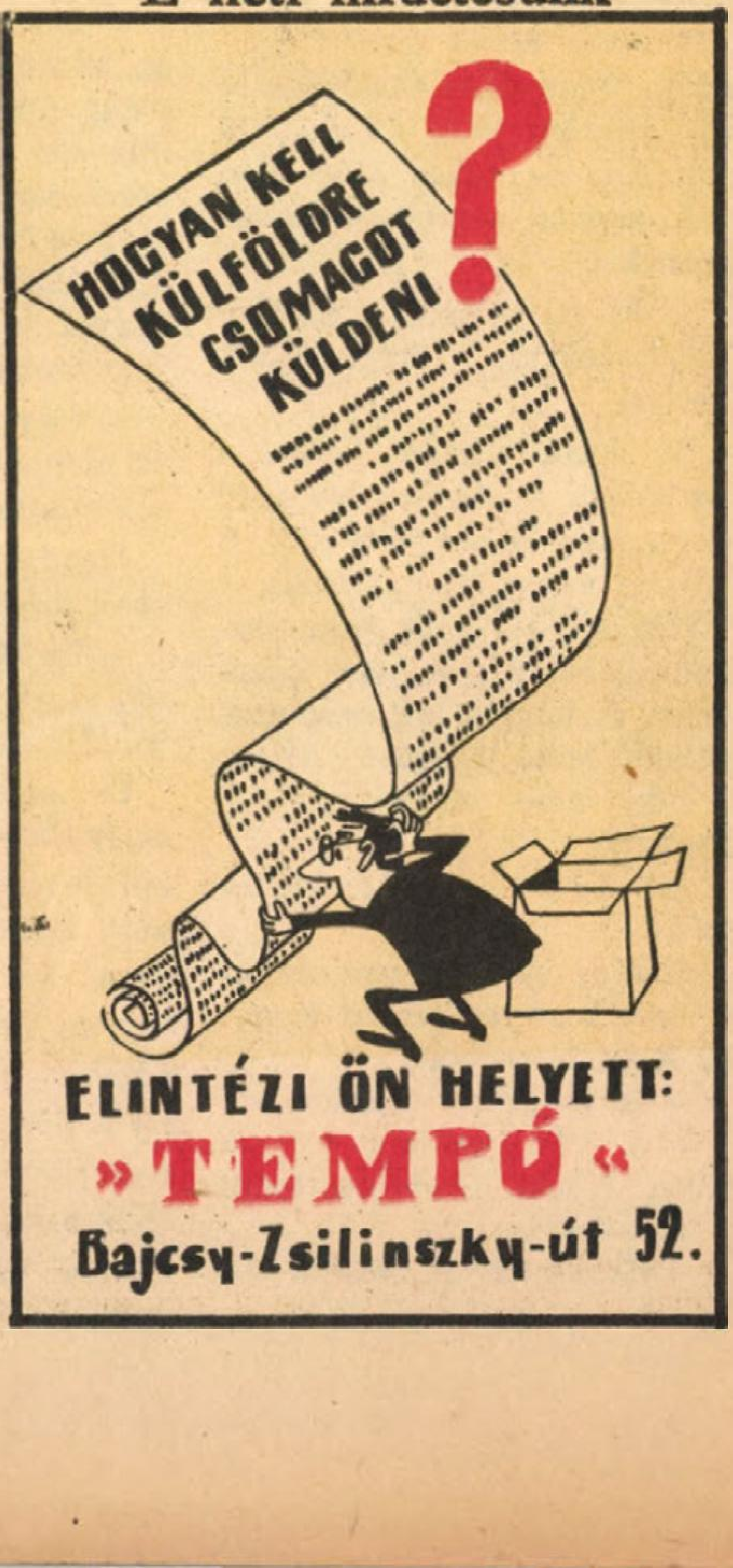
HOGYAN KELL KÜLFÖLDRE CSOMAGOT KÜLDENI?

ELINTÉZI ÖN HELYETT:
»TEMPÓ«
Bajcsy-Zsilinszky-út 52.

Kirabolták Sophia Lorent

Erdei Sándor rajza

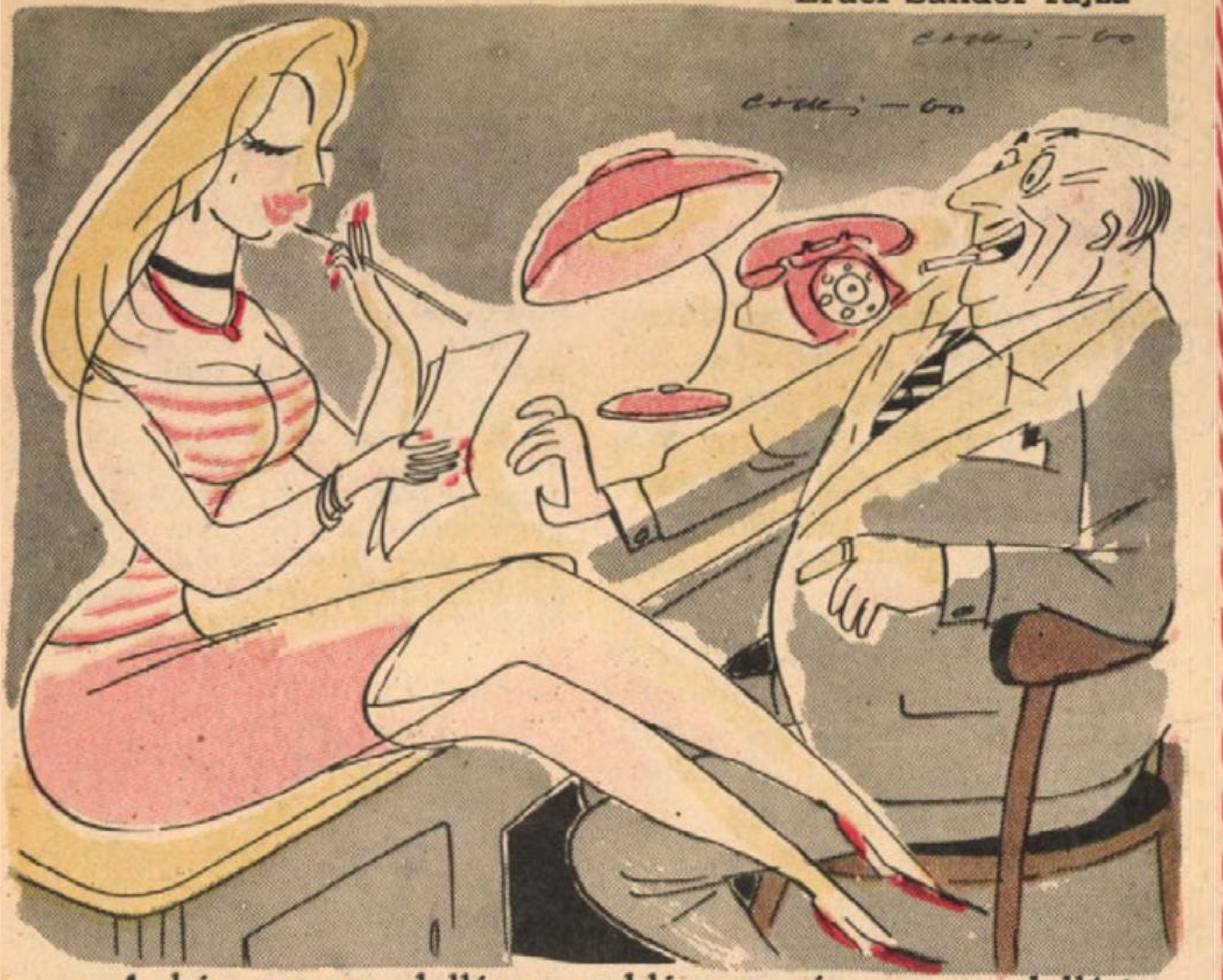

– A kár 500 000 dollár, a reklám megér 700 000 dollárt, kerestünk 200 000 dollárt!

Ezt olvastuk

Szomjas látogatók

A Népszabadság beszámolt az ipari vásár nagy közönségsikeréről, s ennek során közölte, hogy 22-én, vasárnap, 160 000 látogatója volt a vásárnak. Néhány sorral lejjebb megtudtuk azt is, hogy ezen a napon a látogatók 200 000 hektoliter sört ittak. Egy-egy látogató tehát 100 lityi sörnél jóval többet ivott ezen a napon.

Igaz, hogy nagy meleg volt!

Kit illet a dicséret?

A „Filmvilág" kritikát közöl „A nagy családok" című francia filmről s ebben – többek között – ezt írja Jean Gabin-ről: „... *a hangmagasságát, a hangszínét, a mondatritmusát alig váltja...*"

Lehet, hogy így van. A magyar közönség azonban – minthogy a filmet szinkronizálva látta – *Egri István* hangmagasságát, hangszínét és mondatritmusát figyelhette meg

Nem jó tanács!

A Film-Színház-Muzsika azt írja valakinek a szerkesztői üzenetek rovatában: *„Regényét – témájától függően – az illetékes könyvkiadó, Akadémia, Bibliotheka, Szépirodalmi stb. dramaturgiájára küldje be."*

Nem jó tanács ez! Nem jó, mert a könyvkiadóknak egyáltalán nincs *dramaturgiájuk,* s nem jó azért sem, mert a Bibliotheka kiadó már régen megszűnt.

Valami új...

A Békésmegyei Népújság „Történet Bartók Béláról" című cikkét e meglepő szavakkal kezdi:

„Klasszikussá vált dalköltőnk. Bartók Béla arcának megrajzolásához járulnék hozzá egy vonással..."

Dalköltőnk? Hm... A hozzájárulás ezzel már meg is történt...

Dr. Árgus

Sürgős telefon a hivatalba

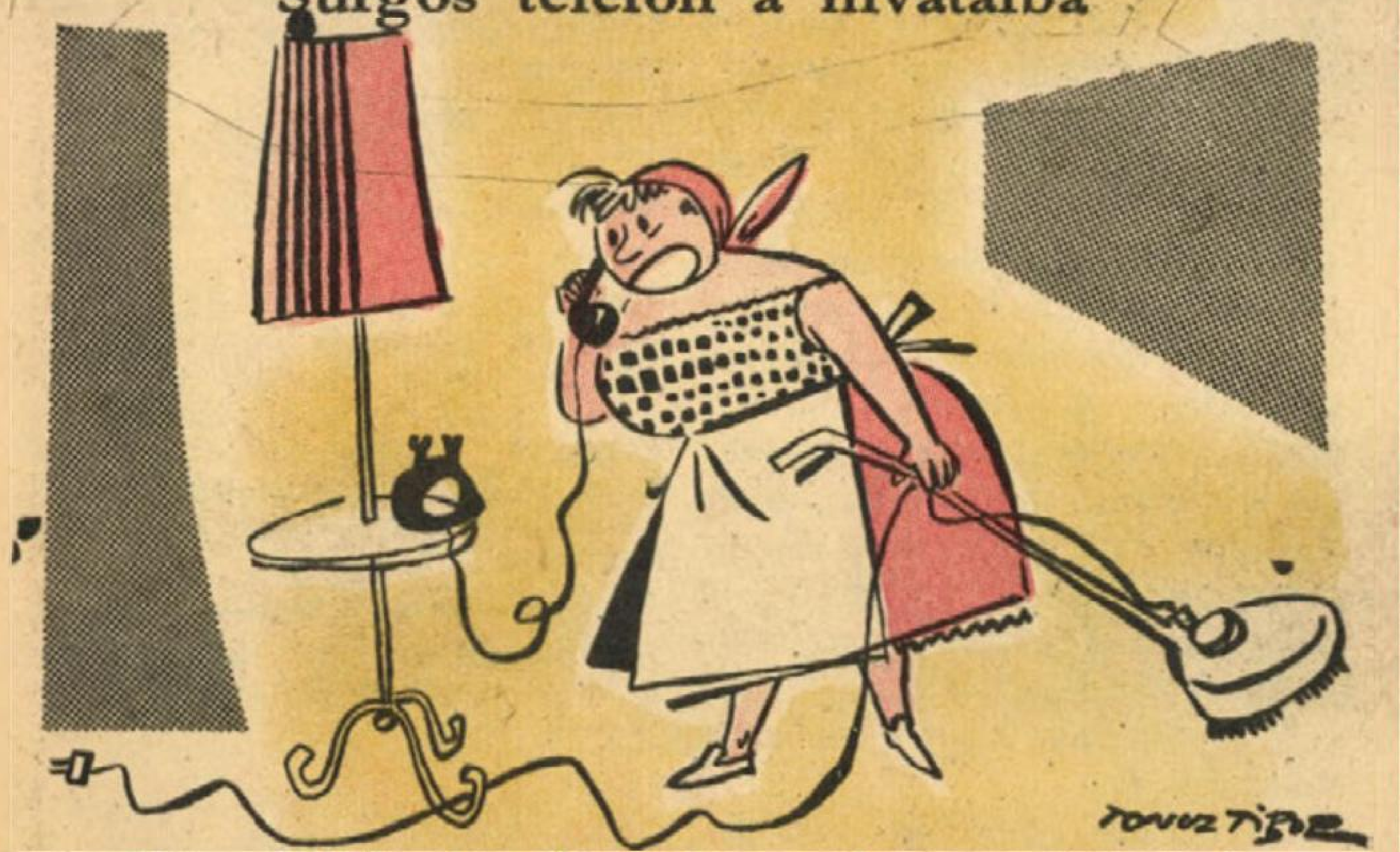

– Itt a Juliska beszél! Csak azt akarom mondani, hogy a parkettkefélőgép szikrázik, a porszívónak elromlott a motorja... Vegyem elő most a mosógépet?

Falun

Várnai György rajza

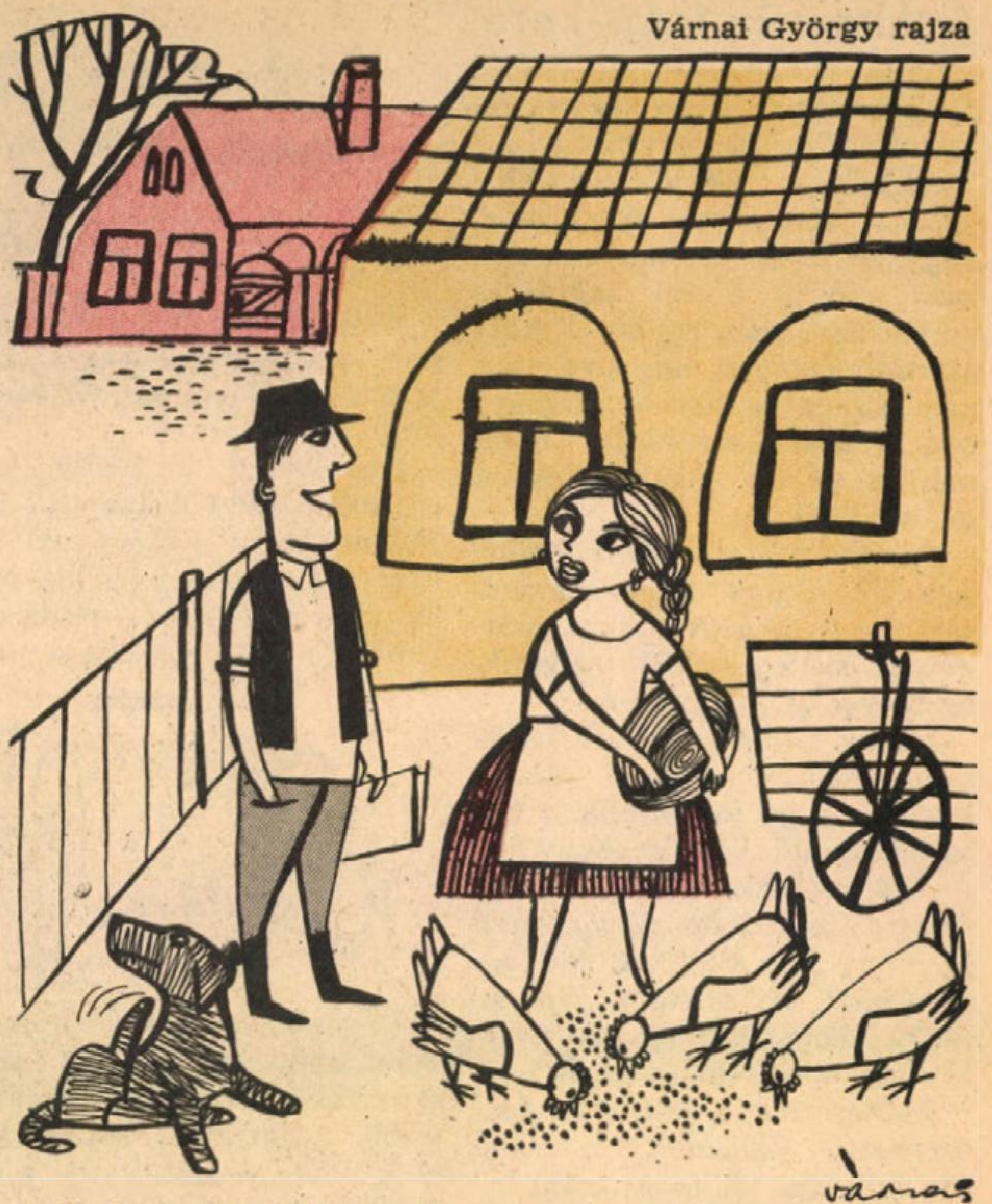

– Hallom, hogy felvettek az orvosi egyetemre, Pista!

– Fel. De előre megmondtam, hogy falura nem megyek.

A Gyereknap után

Szegő Gizi rajza

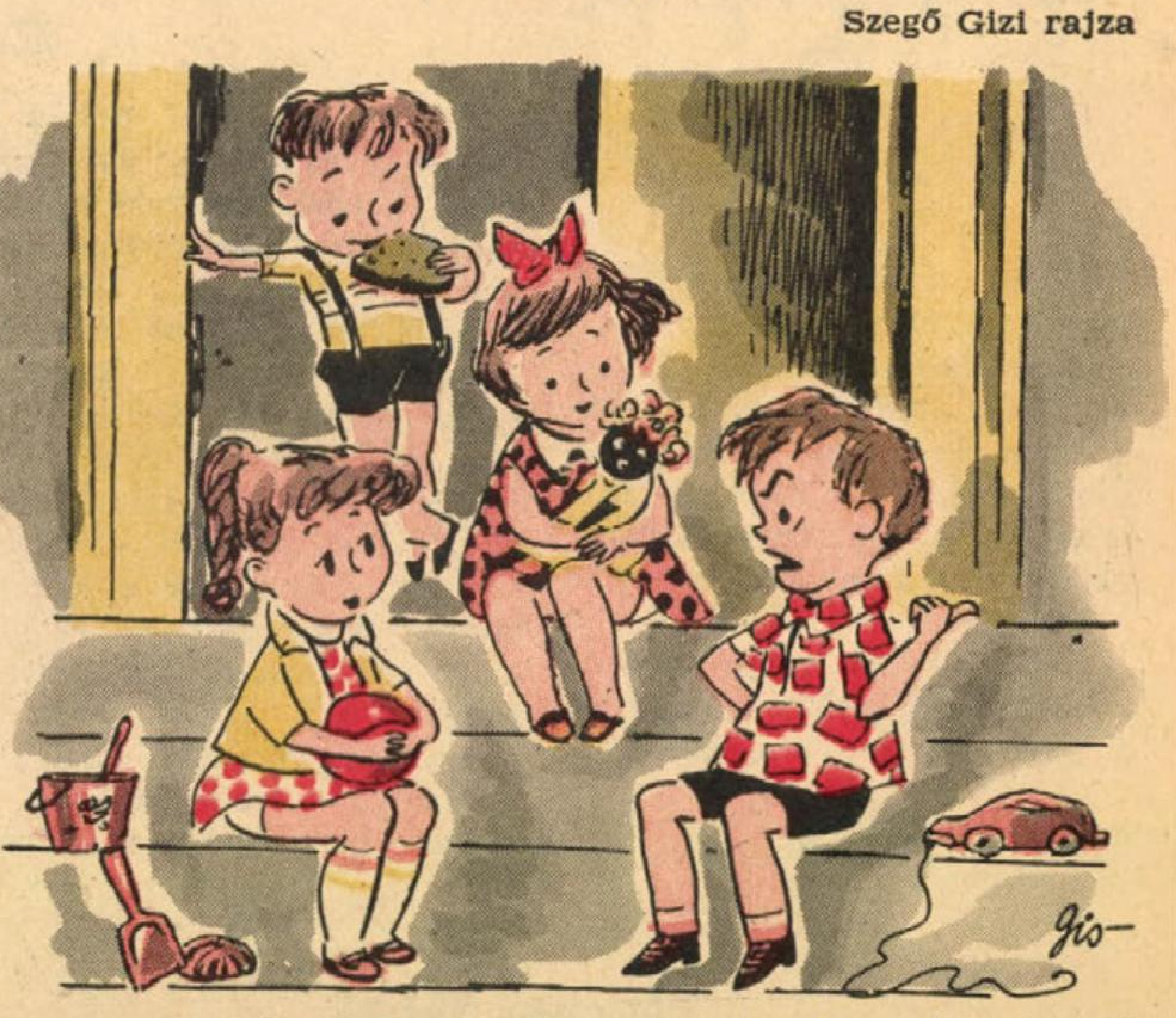

– ... apuval a Vidám Parkba mentünk. Nem lehetett bírni vele, mindenre fel akart ülni...

Újítás

Schwott Lajos rajza

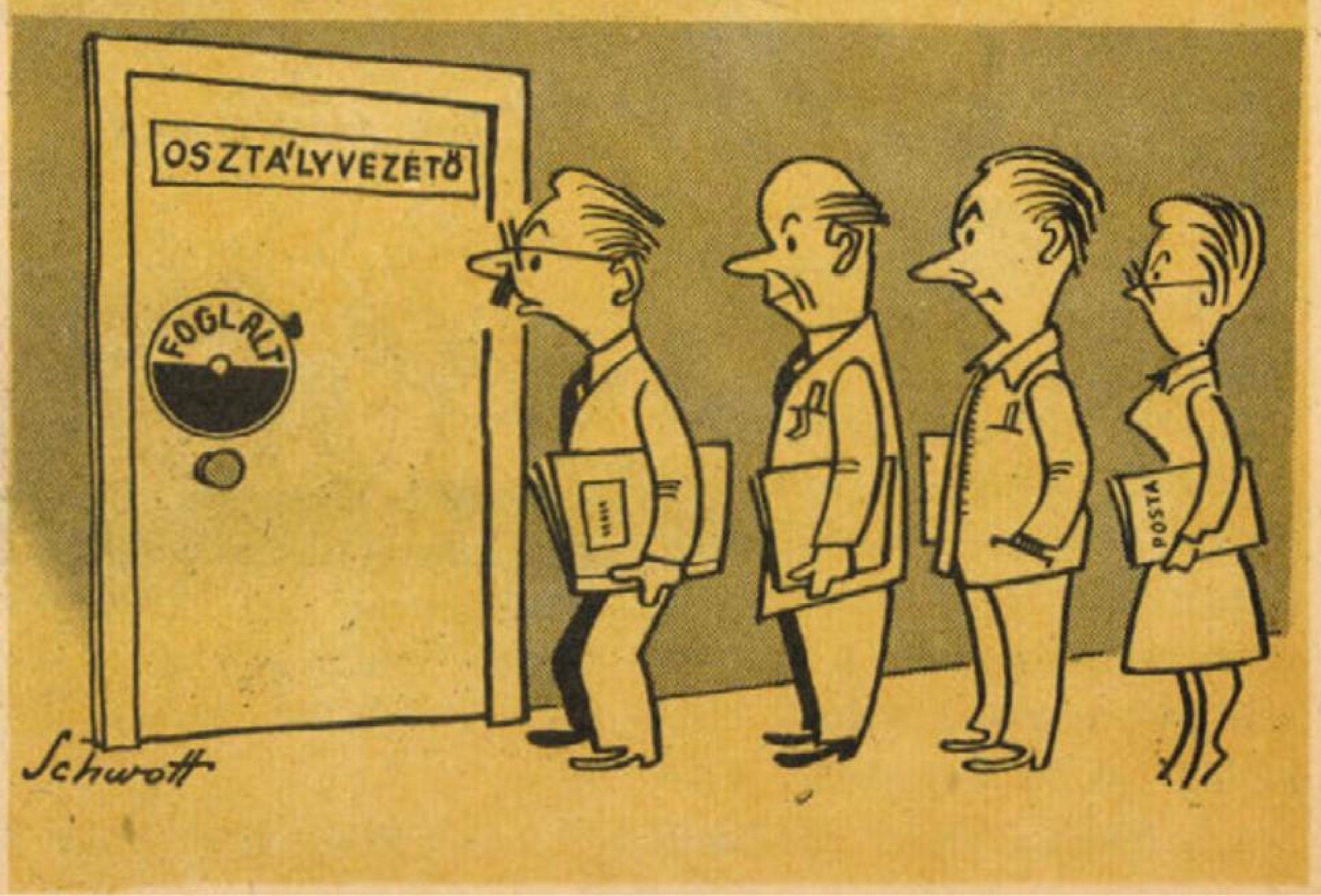

Le a bürokráciával!

A kimerült fogas-keret

„Őseimnek véres kardja, fogason függ, rozsda marja…" Ezekből a költői szavakból minket elsősorban az érdekel, hogy az illető honnan vett fogast. Mert a mi iskolánk, amely az ország egyik legkorszerűbb iskolája, már évek óta nem képes 60 nevelő számára álló fogast beszerezni, noha már 1958-ban megkezdtük a beszerző akciót.

A *Bútorértékesitő Vállalathoz* fordultunk. Itt azt mondták, hogy a negyedik negyedévben esetleg tudnak részünkre fogasokat biztositani.

Írtunk a *Debreceni Hajlitottbútorgyárnak.* Azt a választ kaptuk, hogy forduljunk a Bútorértékesitő Vállalathoz.

Megpróbálkoztunk a *Fémbútor- és Drótsövénygyárnál* is, hogy fém állófogasokat vásároljunk. Itt azonban kijelentették, hogy állófogasok gyártásával nem foglalkoznak.

Felkerestük a *Műszaki Áruértékesitő Vállalatot* és szintén csővázas állófogas iránt érdeklődtünk. Ezt válaszolták: raktárkészlettel nem rendelkeznek, ezért forduljunk a Bútorértékesitő Vállalathoz.

Írtunk a Bútorértékesitőnek és az alábbi választ kaptuk:

„Sajnálattal közöljük, hogy az Önök által megrendelt cikkekben kereteink kimerültek, illetve a későbbi időszak kereteivel még nem rendelkezünk, ezért megrendeléseiket nem fogadhatjuk el."

Ennek az évek óta húzódó „fogas kérdésnek" megoldását a Ludas Matyitól várják a

sztálinvárosi ált. iskola pedagógusai

Nem tudja a jobbkéz…

Akik esetleg még nem tudják, hogy a kooperáció magyarul mit jelent, az alábbi kis történetből megtudhatják:

Kaposváron a Sztálin utcai sporttelep előtt május első felében megjelent a Kertészeti Vállalat parkszépítő brigádja, rövid idő alatt elvégezték a járda melletti zöld sáv virágosítását, majd

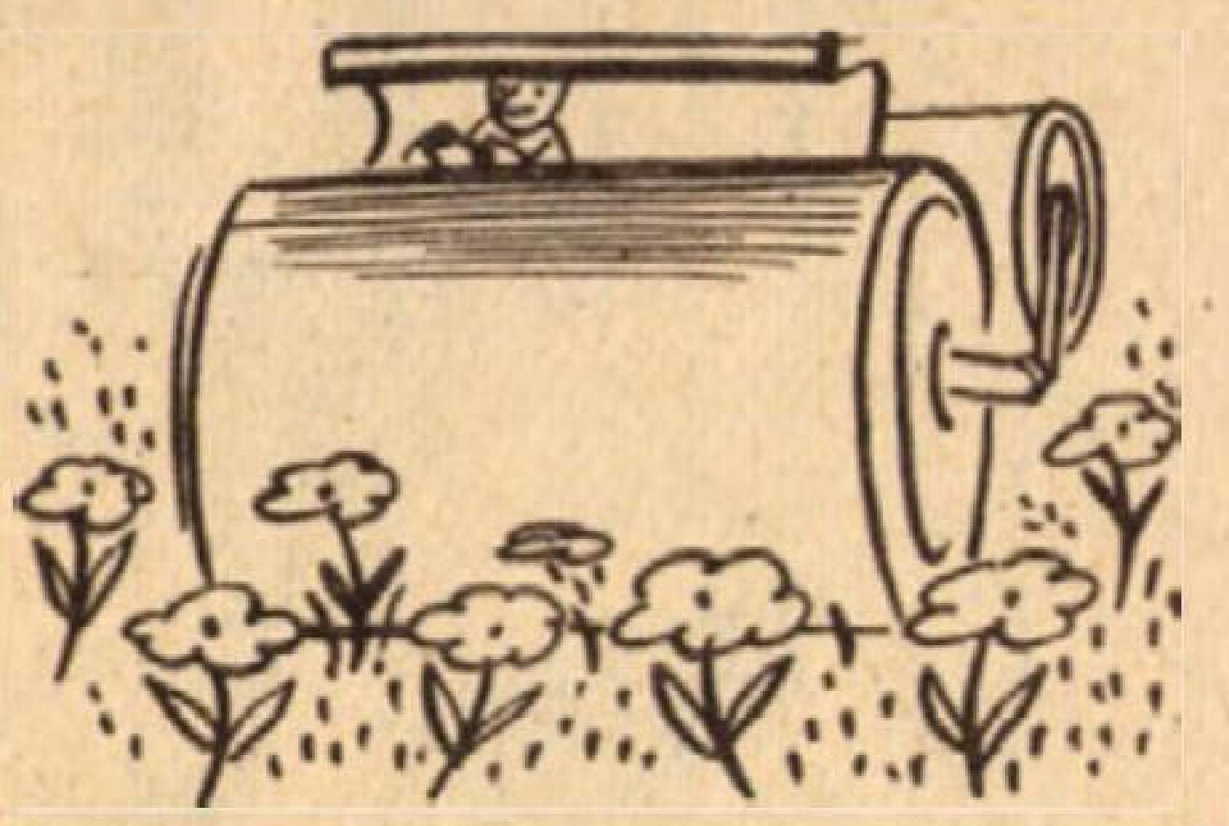

„Virágos Kaposvár" jelszóval elvonultak. Teljes két napig gyönyörködhettünk a szebbnél szebb virágokban. Gyönyörködtünk volna tovább is, de a harmadik napon megjelent az aszfaltozó brigád, melynek munkája nyomán ötven százalékban megsemmisült a kertészek városszépítő munkája. Az aszfaltozók is látták, hogy a sorrenddel baj van, de nem tehettek mást, mert nekik aszfaltozniok kellett. Még szerencse, hogy ahol csak tehették, vigyáztak a virágokra.

Aki ezek után azt gondolja, hogy a kooperációs műtét befejeződött, az csalódik. Pontosan egy napig jártunk bukdácsolás nélkül a frissen készült aszfaltjárdán, amikor egy új brigád jelent meg a helyszínen. Felszaggatták az aszfaltot, hogy félig a járdán, félig a sporttelep területén levő akácfákat gyökerestül kitermelhessék. Most már azon totózunk, vajon holnap kik fognak megjelenni, hogy ezt az „együttműködést" valamilyen ötlettel továbbfejlesszék, mert ezek után arra gondolni sem merünk, hogy a kooperálás az akácfák kivágásával véget ért.

Talán a Városi Tanács tudna felvilágosítást adni.

Horváth János
Kaposvár.

Nem az én pincérem

A Baross tér és a Bethlen Gábor utca sarkán lévő „Vasút" vendéglő egyik pincérét örökítem meg az utókor, — de méginkább a jelenkor okulására. A felvétel ideje: május 25-e, este.

Amikor ötödmagammal letelepedtem az egyik szobában, a pincér azonnal odajött hozzánk. Már ez is gyanús volt… De még gyanúsabbá tette előttünk furcsa, imbolygó járása, bár eleinte jóhiszeműen arra gondoltunk, hogy civilben tengerészkatona volt. Ám csakhamar bebizonyosodott, hogy a gyalogságnál szolgált, meg az is, hogy jelenleg beszeszelt. Miután félig elmesélte élete történetét, megkérdezte, mit óhajtunk. Egy liter bort és egy üveg szódát óhajtottunk. Ő meg nyájasan azt hajtogatta, hogy igyunk inkább öt nagyfröccsöt. Szelíden tiltakoztunk: jobb szeretnők mi elvégezni a bor és a víz arányos keverését. De ő csak legyintett és indult a nagyfröccsökért. Én azonban ismételten elmondtam neki, hogy mi egy liter bort és szódát óhajtunk. Erre aztán pontosan kihozta a bort, meg a szódát. De bánatunkra ott maradt az asztalunknál és folytatta kalandtalan élettörténetét, bár semmi ilyent nem rendeltünk. Mivel zavart bennünket, udvariasan elküldtem. Erre odább lépett, megivott egy pohár bort és újfent visszajött. Szemei zavarosan fénylettek s egy újabb pohár bor után letegezett bennünket. Záróráig velünk volt, — kitűnően mulatott. Mi nem.

Ezért, ha bemegyek is valaha még a „Vasút" vendéglőbe, mihelyt meglátom emberünket felém tántorogni, a vendéglátóipari hagyományhoz hűen, csak úgy félvállról odavetem neki, hogy:

— Nem az én pincérem!…

(d—i)

Csodagép

A berettyóújfalui Arany János Gyermekváros Nevelőotthona bevásárolt 1959 nyarán. Vettek egy szárítógépet. Alaposan bevásároltak ezzel a géppel, mert utóbb kiderült: ez a gép nem tud szárítani, csak elromolni, de azt mindig. Már amikor a Fővárosi Motor- és Gépipari Vállalat (III. Bécsi út 259.) beszerelte a gépet, már akkor is kifogástalanul nem működött és attól a perctől kezdve még sohasem fordult elő, hogy működött volna. Szünet nélkül nem dolgozott ez a csodagép.

Ez évben kiszállt a Fővárosi Motor- és Gépipari Vállalattól egy szerelő, aki hosszabb ideig dolgozott a gépen, de nem tudta mégjobban elrontani: a masina továbbra sem szuperált. Lehet, hogy a Gyermekváros nem szárítógépet vásárolt, hanem egy javítanivaló gépet, amelyet mindig csak javítani kell, de használni nem? Miután a kiküldött szerelő feladta a hősi küzdelmet, azt ajánlotta, küldjék fel a gép fűtőtestét Pestre, a vállalatához. Ezt azonnal meg is tették, és most már javítanivaló gépük sincsen.

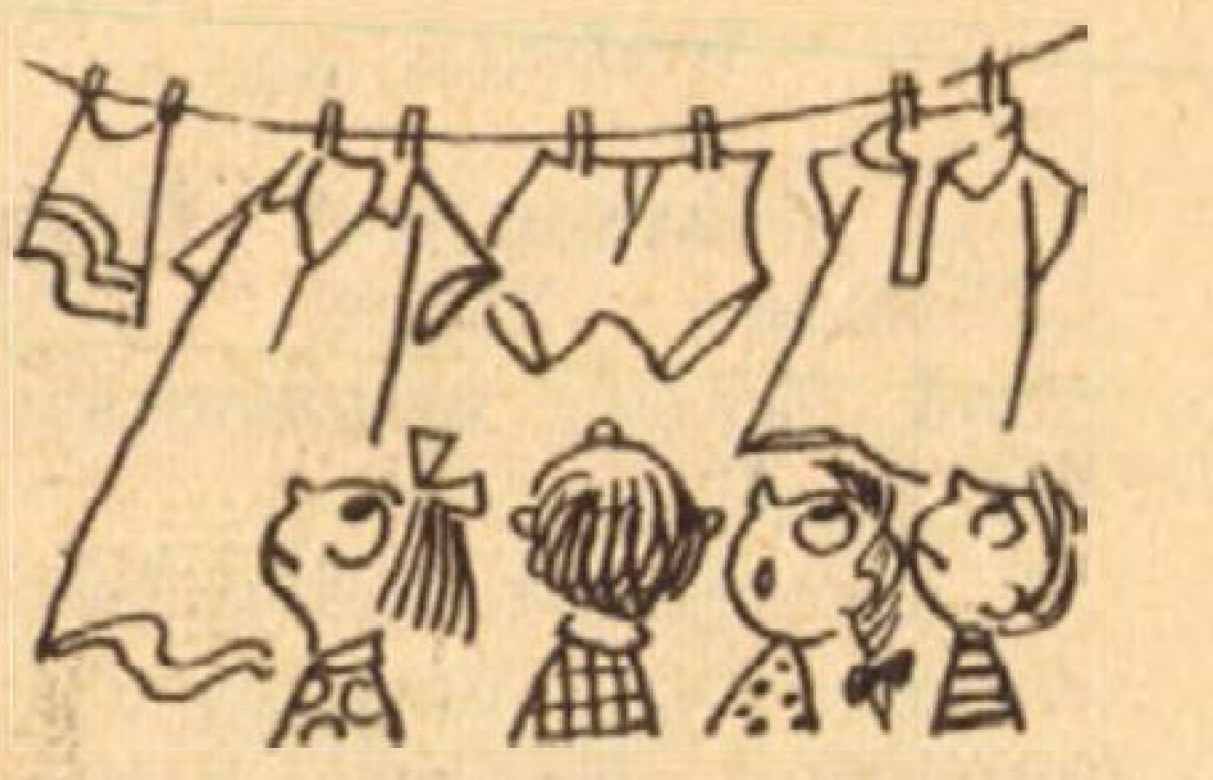

Többször írtak már a fenti vállalatnak: küldjék vissza a szárítógépet és lehetőleg megjavítva küldjék vissza, mert a Gyermekvárosnak – ahol 330 államilag gondozott gyerek él – szüksége van a gépre, de a címzett mindezideig még egyszer sem válaszolt. És a gépet sem küldte vissza.

Ez úton kérdezzük: mi van ezzel a csodagéppel?

Van remény, hogy valaha is működni fog?

És ha működni fog, van remény, hogy egyszer vissza is kapják?

(—s)

Táncoló lábos

Konyhafelszerelésem felújítása céljából betértem az egyik edényboltba, ahol többek között két zománcozott lábost is vásároltam. Mikor ezekkel a tetszetős edényekkel otthonomban főzőcskézni kezdtem, csodálkozva láttam, hogy azok úgy ízegnek-mozognak, táncolnak a villanytűzhelyen, mintha idegsokkjuk lenne. A kisebbik egyenesen leperdült a platniról. Látván ezt a nekivadult vitustáncot, rögtön leállítottam a főzést és kerestem az okot, amitől ezek a jámbor edények megtáncosodtak. Nem kellett sokáig keresnem. A lábosok fenekét olyan domborúra selejtezték a gyártók, hogy azon csak pörögni tudnak szegények. Ezeket a táncos természetű lábosokat hosszas utánjárással sikerült ugyan kicseréltetnem, de kérdem én joggal: miért kell a selejtnek a vevő tűzhelyén kiderülnie?

Sz. I.,
XIV.; Lőcsei út 9/b.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Flasztertánc" című közleményükre közöljük, hogy a Baross tér és a Rottenbiller utca kereszteződésénél a gyalog átkelőhely felfestése iránt a Tanács Közlekedési Igazgatóságánál intézkedtünk.

Marton Lajos
rendőr őrn.,
BM. Bp. Rendőrfőkap. Közl. O.

✷

„Hallgató Tünde" című cikkükben szereplő gyártmányok előállításában akadályozva voltunk, mert az ehhez szükséges kivezető alkatrészt a gyártól csak május 17. óta kapjuk. A kereskedelem ellátását megkezdtük.

Sebestyén keresk. vez.
Akkumulátor és Szárazelemgyár.

✷

„Hogyan cserélhető a selejt?" címen közölt panasz jogos. A hibás vödröt kicserélték.

Emőd Lászlóné
SZÖVOSZ titkárság.

Pesti pillanat felvételek

Pusztai Pál rajzai

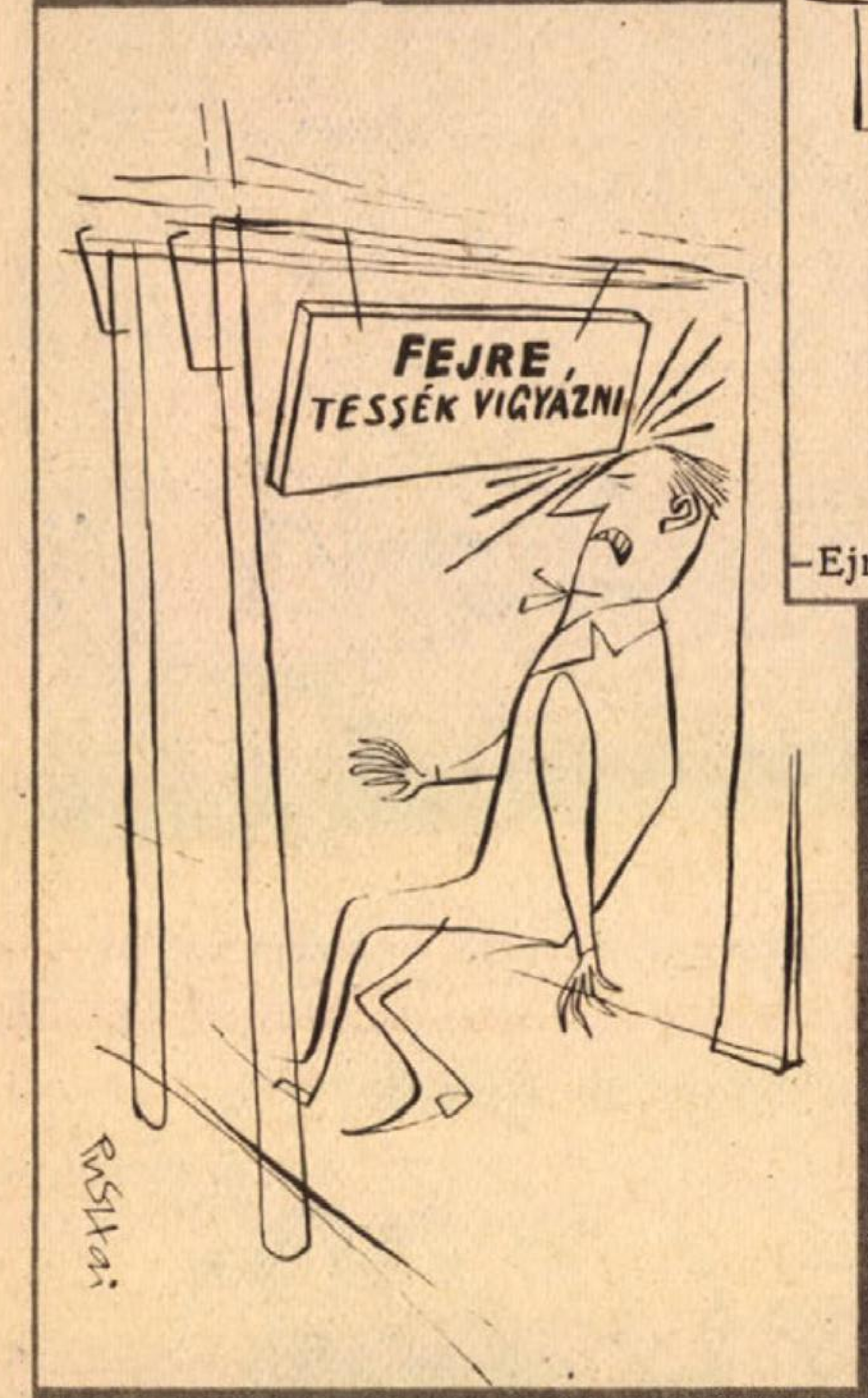

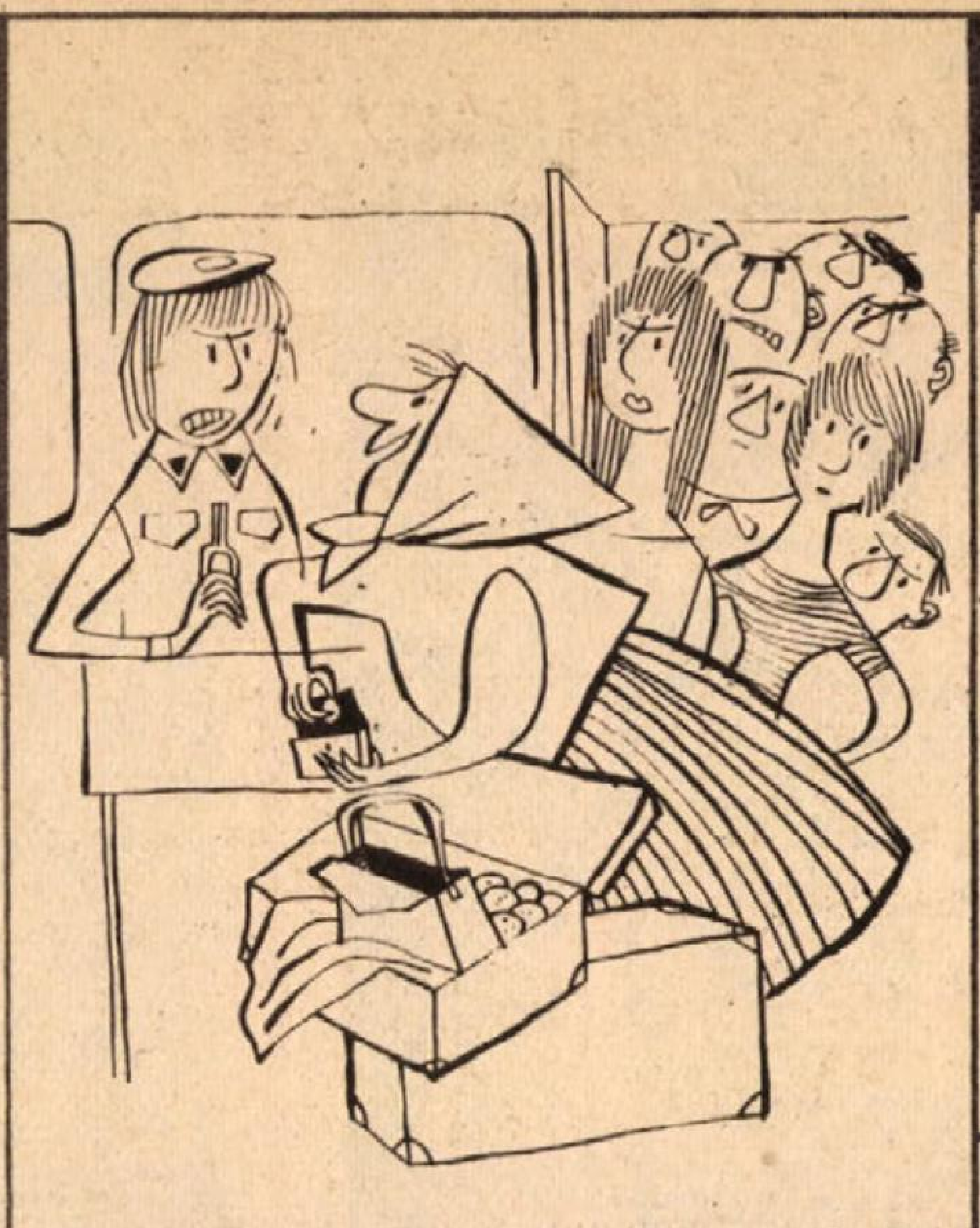

–Ejnye, lelkem! Nem kell úgy idegeskedni!

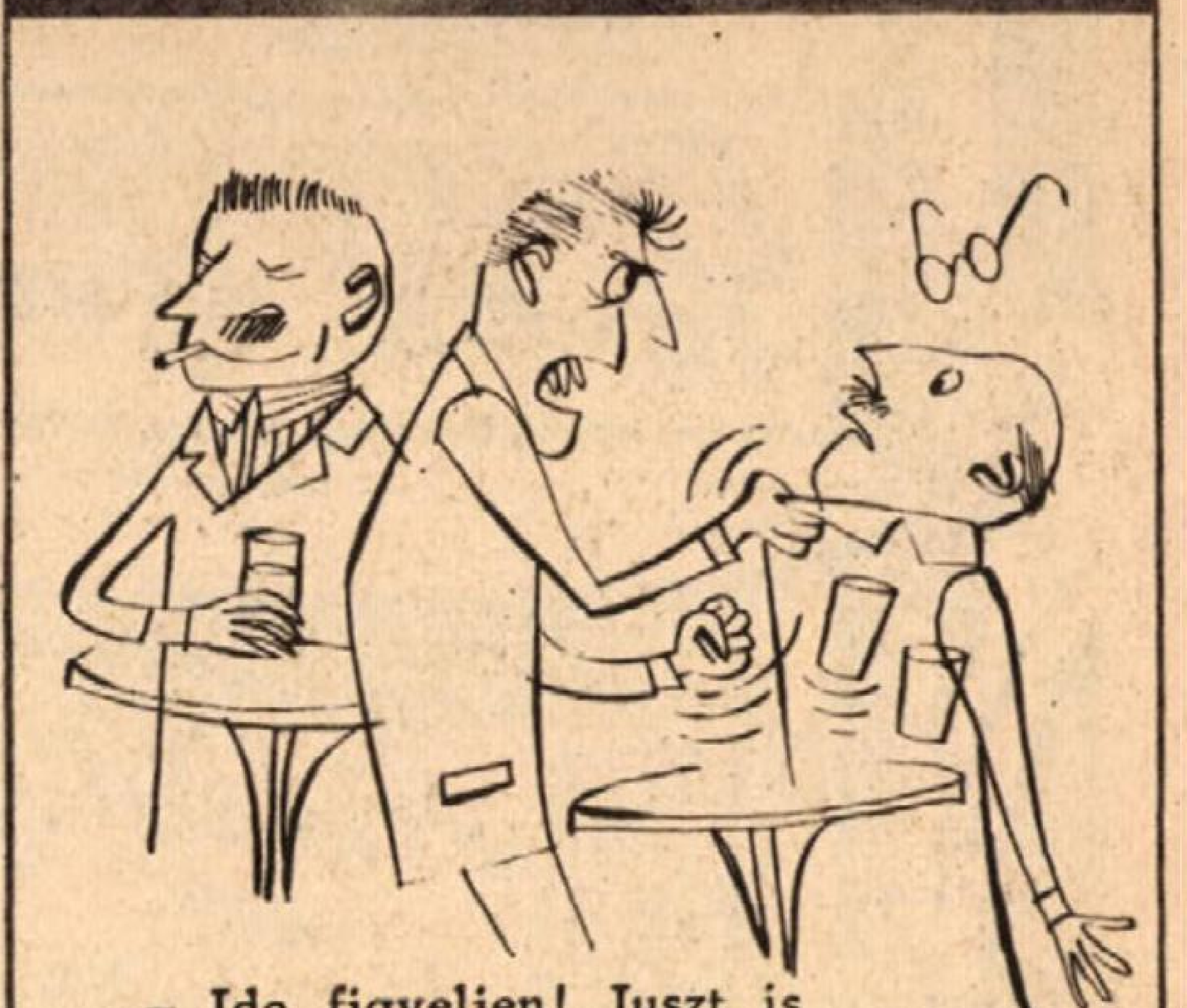

– Ide figyeljen! Juszt is béke lesz!

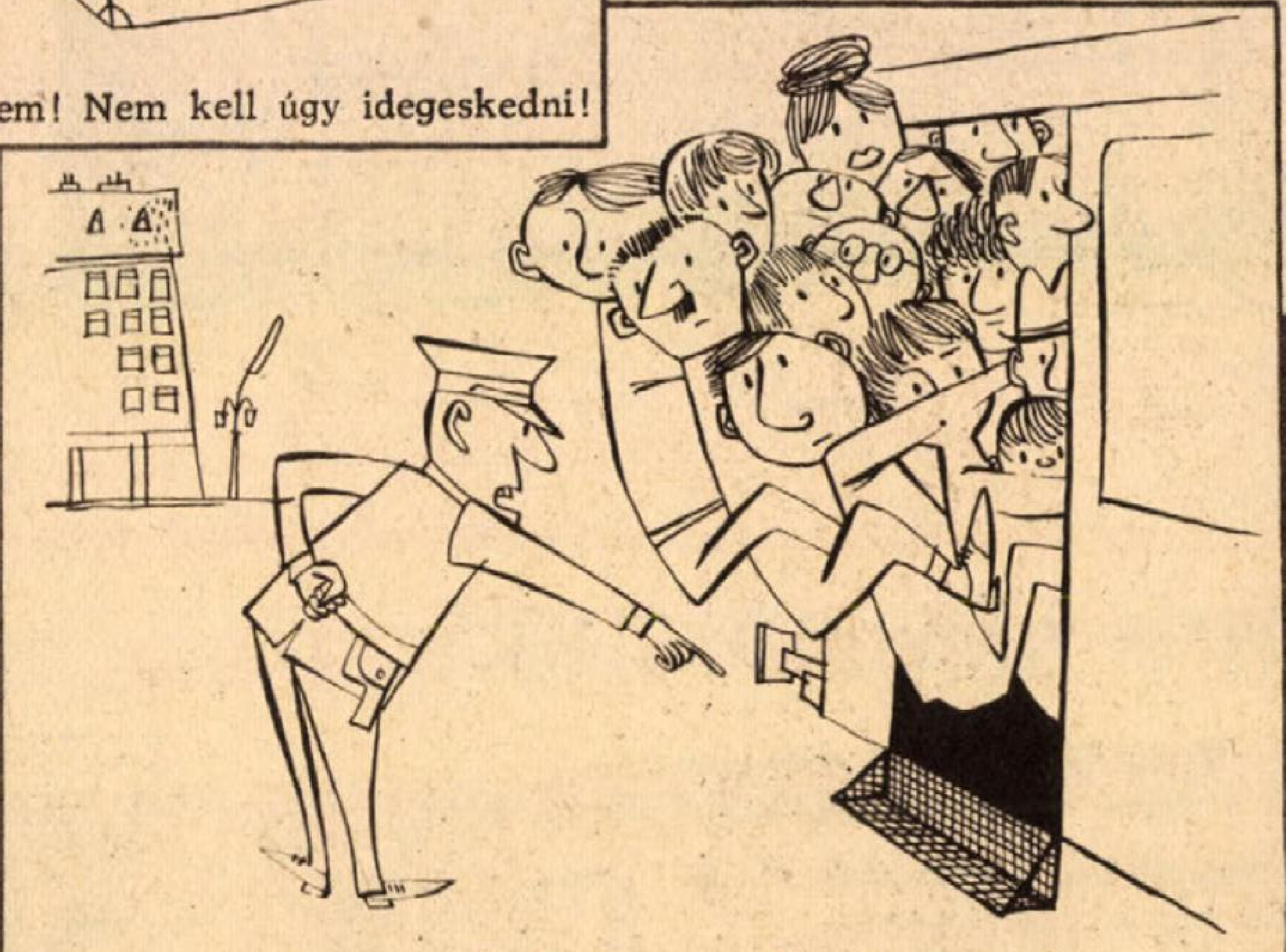

– Szerencséjük, hogy nem a lépcsőn utaznak!

BABONA

A parti remire állt. Pereszlényi szórakozottan meredt a fekete bástyára, mikor a klub portása szemmel magához intette: „Telefon." Valami bocsánatkérésformát mormogott és rohant. Anyósa hívta.

– Az Intézetből beszélek... már két órája a szülőszobában van... minden rendben... nem, jobb, ha nem jössz ki...

Persze rohant. Ugorva szaladt fel a lépcsőn. A szülőosztály előcsarnokában körülnézett. Egyedül volt. Megtörülte csapzott homlokát és felnézett a hószín plafonra: Gáborkának fogjuk hívni – mondta magában. Hirtelen elszédült. És ha lány lesz, ments meg isten? Gyorsan nekiiramodott, négy hatalmas lépéssel keresztülszelte a csarnokot. Ott bűntudatosan összerezzent, hogy hátha hangosan kopogott a cipősarka. Aztán minden ok és cél nélkül felkattantotta az öngyújtóját, egy szempillantásig nézte, egy sóhajtással eloltotta, zsebretette és halkan, lábujjhegyen megindult keresztbe, a másik fal felé. Lopva ránézett a karórájára. Háromnegyed tíz – susogta rekedten –, fiú lesz és Gáborka. És megint elszédült. Hátha mégis lány lesz? Szigorúan rámeredt a padlóra. Nagy, fényesre mosott fekete-fehér kockás kövek néztek vissza hidegen. Elkínzottan mosolyodott el: mint egy sakktábla! Fiú kell hogy legyen! Most elindulunk a falig, mindig a fehér kockára lépve... ha az utolsó kocka is fehér, akkor fiú lesz... no, ne inogjunk, nem ittunk... még egy kocka... a fene egy meg, fekete, csak azért is fiú lesz és Gáborka, különben is marhaság a babona, felnőtt ember, nem szégyelli magát! Megint rápislantott az órára. Háromnegyed tíz múlt egy perccel. Hülyeség, úgy sem lesz lány. Megfájdult az ujja. Ránézett. Pár másodperce vadul szorongatta kedvenc öreg töltőtollát. Széméhez emelte és sillabizálni kezdte a kopott betűket: Kaweco... Furcsa név, Kaweco. Mennyivel szebb az, hogy Kaweco Gábor. Elvörösödött. De sok butaságot gondol össze néha az ember. Előkapta zsebkendőjét és törölni kezdte a nyakát. Kaweco Gábor! Hogy jut ilyesmi az eszébe? Mindenesetre jobban hangzik, mint teszem fel Kaweco Annamária, ahogy a felesége akarja... tessék, már megint ez a buta Kaweco. Villámgyorsan visszatette a tollat, de révültségében a zsebe helyett a nadrágszíj mellé tűzte, úgy, hogy az hangos koppanással a földre hullt. Gyorsan lehajolt érte, aztán úgy maradt, lehajolva. Minthа megigézte volna a fekete-fehér kockatenger. Annamária? Nem – mondta a padlónak –, Annamária nem lehet. Gábor kell legyen! És most elhatározta, hogy lóugrás szerint próbálja ki a szerencséjét. Óvatosan körülnézett. Nem jön senki! Ha a falig lóugrás szerint megyek és az utolsó kocka fehér, fiú lesz! Nekiindult... nono, vigyázzunk, szabályosan, kettőt előre, egyet srégen... most erre... no, most erre... hát ne üsse meg az embert a guta, fekete, azért is Gábor lesz!

– Ferkó! Hát te mit csinálsz?

Odanézett, anyósa állt az ajtóban; markában egy szekérderék gladiolusz. Dadogva kezdett magyarázkodni, amikor valahol felpattant egy titokzatos ajtó és egy talpigfehér nő lépett ki rajta. „Pereszlényi?" – kérdezte mosolyogva. Ő csak némán vibráló, üres szájjal tudott felelni. „Gratulálok!" – folytatta a tündér –, „ikrek!"

Mint egy megeresztett szelepből, úgy dőlt ki belőle a levegő: „Ikrek...?"

– Igen. Egy fiú és egy kislány.

Pereszlényi hosszan rábámult az ápolónőre. Aztán elvigyorodott.

– Óriási! Legalább nincs probléma...!

Bondy Endre

Hangulatjelentés

Gerő Sándor rajza

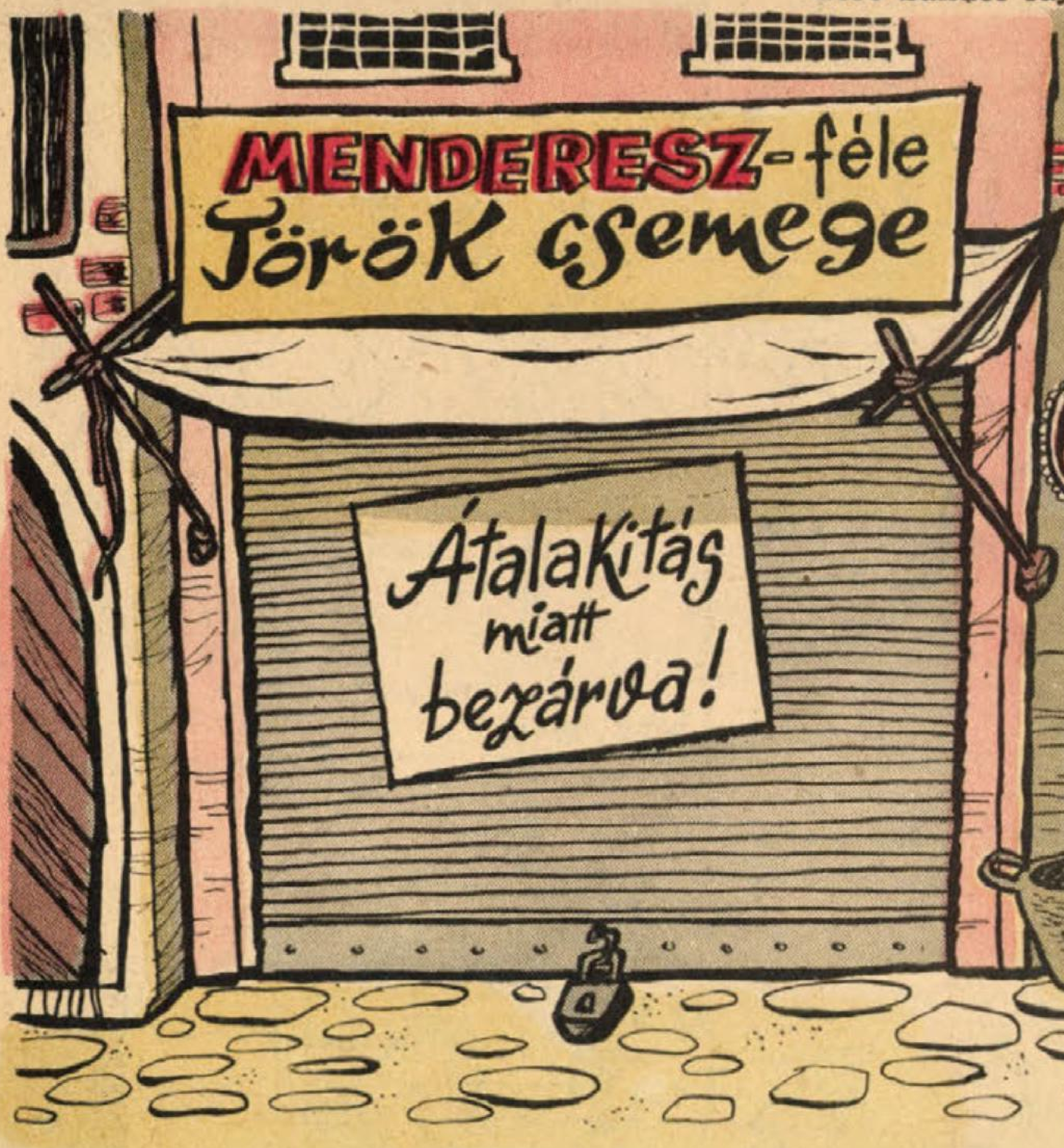

Rakéta korszak

Vasvári Anna rajza

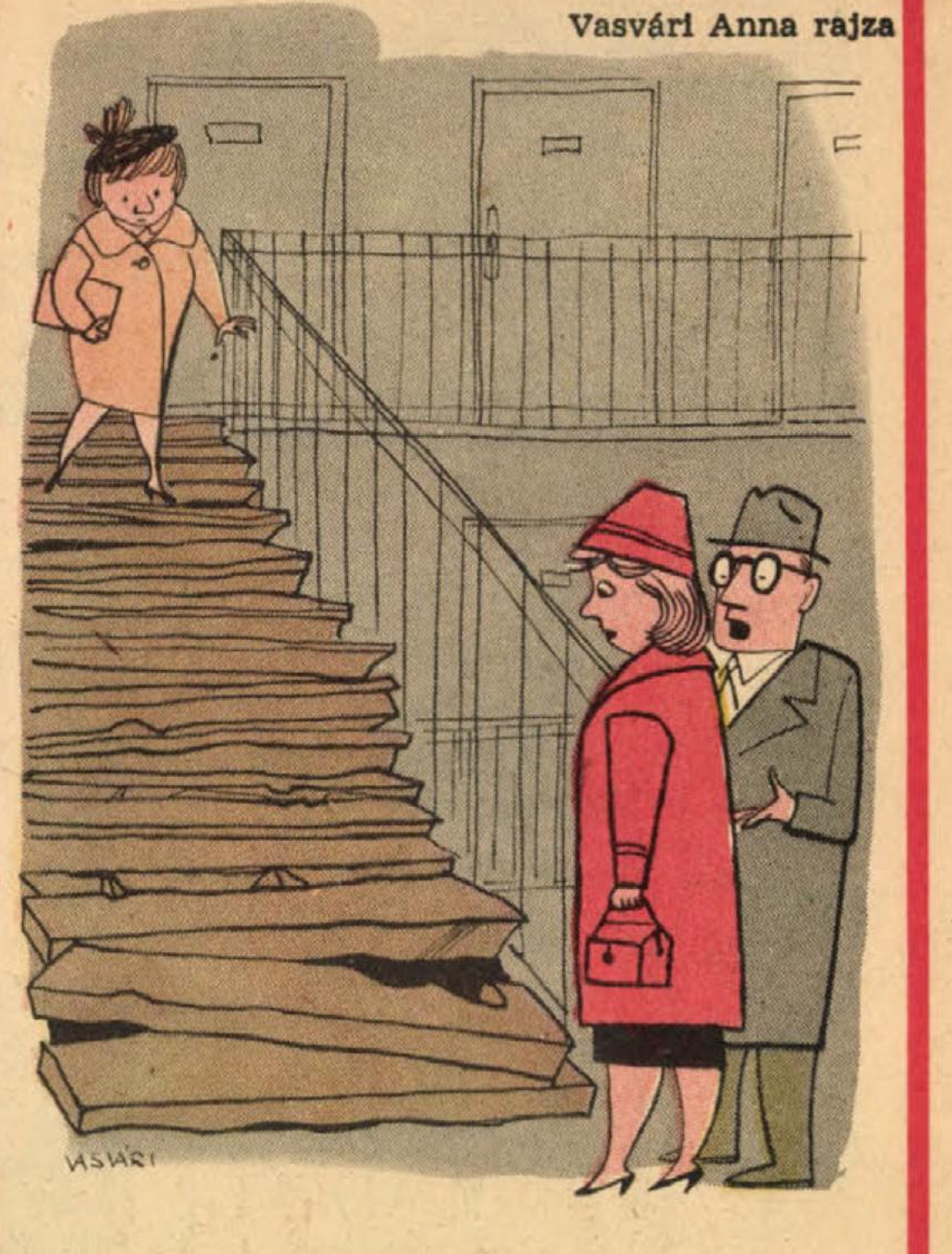

– A harmadik lépcső még nem vált le . . .

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A férj hazaérkezett a városból és egy új esernyőt hozott a feleségének.

– Jaj de jó! – ujjongott az asszony. – A régi ernyőm már úgy is rossz volt, most legalább eldobhatom . . .

– Isten ments! – szólt a férje. – Eldobni nem kell, itthon még jó lesz.

*

Az ügyvédhez beállít egy úr és előadja, hogy válni akar.

– Rendben van, uram – feleli az ügyvéd –, és milyen válóokot tud felhozni?

– Azt, hogy nős vagyok.

Jók a magyar dobók

Szepes Béla rajza

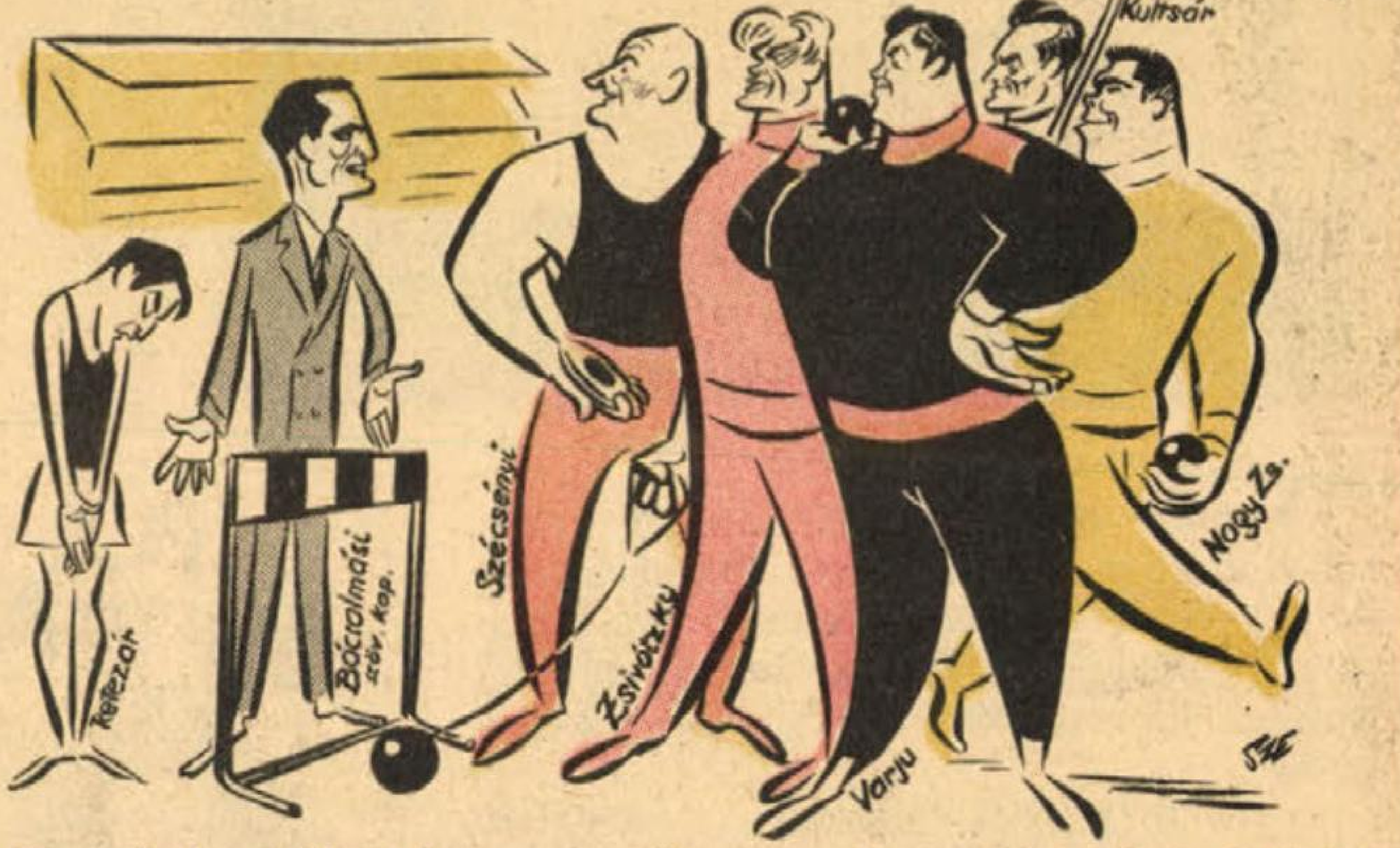

– Gyerekek, gátfutásban gyengék vagyunk, valakinek át kell képeznie magát! . . .

Irodalomtörténeti adalék

Ipamat a „Vöröskereszt”-től felsőbb szerv
a Kertészek Lapjához áthelyezé.
Ezért véradás-témájú novellámat
átdolgozám beporzás-tárgyú verssé.

Ügyvéd

A szomszéd ügyvéd úrnak púp van homlokán,
Sokat tűnődöm eme tünemény okán,
És a gyanúmtól most agyam szinte kába:
Csak nem ütközött a jogász-etikába . . . ?

(dunai)

Mai libapásztorlány

Vasvári Anna rajza

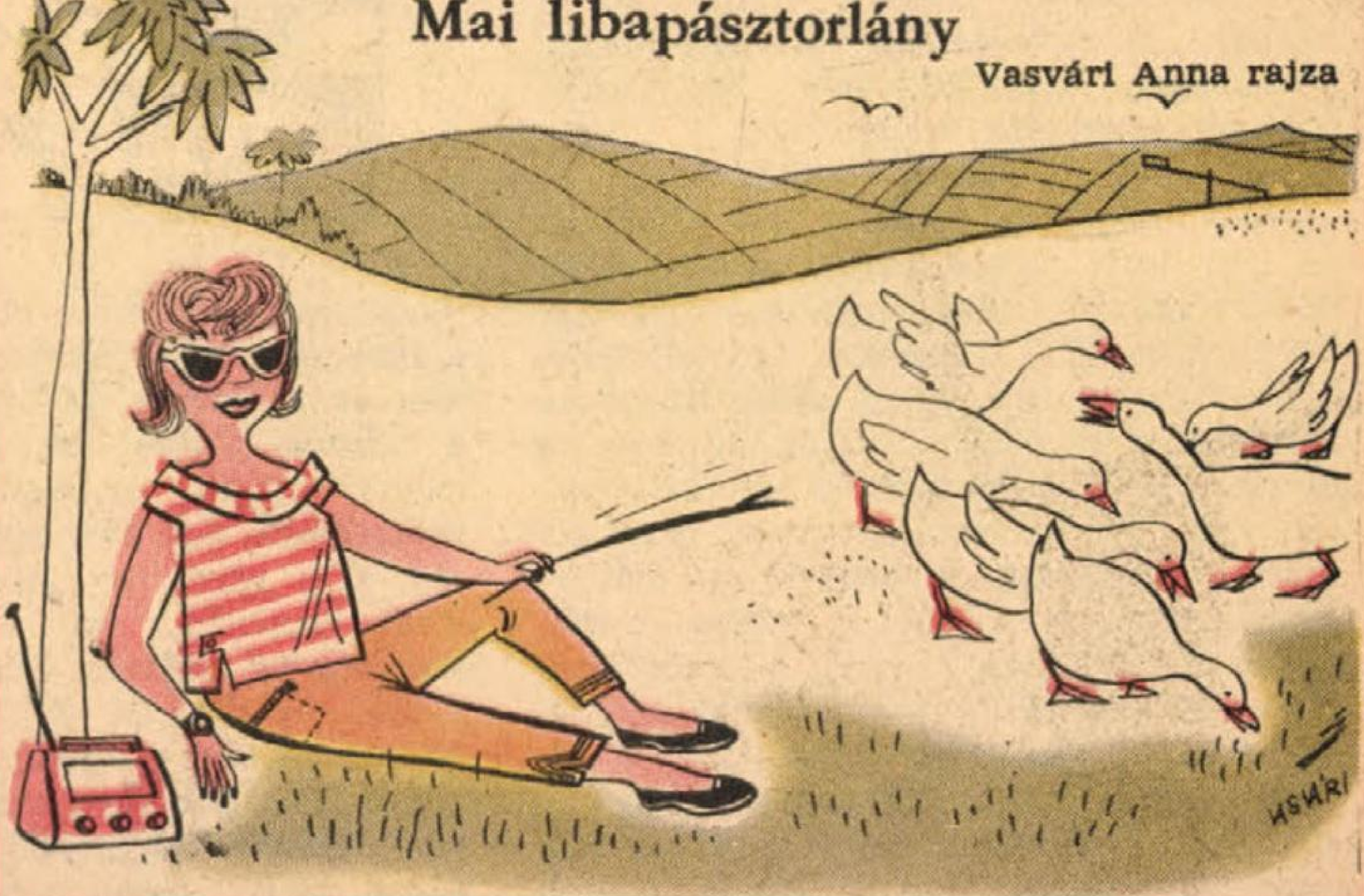

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. – Szerkesztő: Földes György. – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. – Felelős kiadó: Csollány Ferenc. – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343–100, 142–220. – 60.2335 – Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. – Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. – Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180–850.